

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A detailed, ornate crown with multiple points and intricate patterns sits atop a dark, textured rock. The background is a dramatic sky with a bright sun or moon low on the horizon, creating a lens flare and casting a warm, orange glow over the scene. The overall atmosphere is mystical and regal.

BETWEEN
DAWN
AND
DUSK

JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BETWEEN
DAWN
AND
DUSK

JAMIE SCHLOSSER

Between Dawn and Dusk Copyright
© 2020 Jamie Schlosser Tüm hakları
saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu roman bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Krallığı
Formatlama: Champagne Book Design
Düzenleme: Amy Q Düzenleme
Düzeltilme: Deaton Yazar Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[TELİF HAKKI İTHAF](#)

[BU KİTAP](#)

[HAKKINDA BÖLÜM](#)

[1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13 SONSÖZ](#)

[FAE KRALI'NIN LANETİ TANITIM VE SNEAK PEEK 'YAZISI](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

DEDICATION

T ina'ya. En iyi masa asistanı/alfa okuyucusu/arkadaşı olduğun için
teşekkürler!

Bir sorunum var. Buz mavisi gözleri, uzun siyah saçları ve dar deri pantolonuyla büyük, kaslı bir sorun.

Keryth Gece Diyarı kralı. Babamın en büyük düşmanı. Ve benim kader arkadaşım.

Gündüz Diyarı'nda bir Fae prensesi olmak kolay değil. Krallığımız zorluklar yaşadı, ama eğer babam Keryth ile çiftleşme bağıını onaylamazsa, tabuta başka bir beden daha koyacaklar - benimkini. Eğer ayrı tutulursak, ikimiz de ölürüz. Dramatik olmak için söylemiyorum. Kader inkar edilmekten hoşlanmaz ve eğer teslim olmazsak akıl sağlığımız bozulacak.

Babamın bunu umursamaması çok kötü. Onun çözümü beni sonsuza kadar kilit altında tutmak.

Keryth beni kurtarmaya geldiğinde, birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum. Ancak eski rekabetler zor ölür ve ailelerimizin geçmiş günahları peşimizi bırakmaz, geleceğimizi ve en sevdiklerimizi etkiler.

CHAPTER 1

Zella

Volta, volta ve daha fazla volta. Kız kardeşimin Şafak ve Alacakaranlık diyarından sevgilimden bir mektupla dönmesini beklerken yapabildiğim tek şey bu.

Üzerinde birkaç kelime olan bir kağıt parçası yeterli değildir, bunun yakınından bile geçemez.

-Ama şimdilik bu kadar yeter.

Yatak odamda yürürken pembe terliklerim taş zemine vuruyor. Bir şey duymayı umarak kulağımı ahşap kapıya dayıyorum. Herhangi bir şey.

Ama tek duyduğum sessizlik.

Kapı tokmağını tekrar deniyorum ama kilitli, tıpkı geçen ay olduğu gibi. Keryth babamdan çiftleşme bağımızı onaylamasını istediğinden beri.

Babam ısrarla reddettikten sonra, en iyi çözümün Keryth'i Gündüz Diyarı'ndan yasaklamak ve beni belirsiz bir süre için odama kapatmak olduğuna karar verdi.

Kral Keryth'in düşmanımız olduğunu söylemişti. Gece Diyarı bizden intikam almak istiyordu. Bizi yenmek istiyorlardı. Evimizi almak. Güneşimize, suyumuz, tüm değerli kaynaklarımıza sahip olmak. Elbette prensese de sahip olmak isteyeceklerdi.

Babam Valora'nın sadece çok büyük olduğunu ve Keryth'in tüm diyarları -Gece, Gündüz, Şafak ve Alacakaranlık ve hatta karayı çevreleyen sonsuz okyanusları- yönetme planları olduğunu savunmuştu.

Dengesiz, kuruntulu bir adamdan farklı bir şey beklememeliydim. Aklını artık paranoya yönetiyor. Rasyonel düşünce kayboldu.

Annem yedi yıl önce öldüğünden beri babam eskisi gibi değil. Krallığımızı kasıp kavuran gizemli veba çok vahşi ve acımasızdı, sadece yetişkin kadınları etkiliyor ve neredeyse hiç kurtulan bırakmıyordu. Yüzde doksan beş ölüm oranıyla, Zephina'nın da bunu atlatamayacağına inanmak için her türlü nedenimiz vardı. O sırada olgunluğun zirvesindeydi, sadece yirmi bir yaşındaydı. Belki de bu onu kurtardı. Belki de sürekli bakım verdiğim içindir. Hastalığa yakalanmak için çok gençtim.

Ateş vücutlarını harap ederken annem ve kız kardeşim beş gün boyunca aralıksız çalıştılar.

Altıncı gün annem hayata gözlerini yumdu, babam ise annemin elini göğsüne bastırdı, sanki yeterince sıkı tutarsa annemi yanında tutabilecekmış gibi.

Kaderindeki eşiydi. Ruhu ona bağlıydı ve şimdi o gittiğine göre kalbi hiçbir şeye bağlı değil.

Delirecek.

Sonunda. Yavaş yavaş. Acı çekerek.

Hayatının aşkından ayrı kalmak, ya kendi canına kıyana ya da kendini kasten öldürtene kadar dayanılmaz bir ıstıraba yol açacaktır.

Bu yüzden Keryth ve beni nasıl ayrı tutabildiğini anlamıyorum. Babam bu acıyı biliyor. Benim de onun kadar mutsuz olmamı mı istiyor?

Belki hızlı bir ölüm için Gece Diyarı kralını kışkırtıyordu.

Ama Keryth aileme asla zarar vermez. O iyi bir adam ve harika bir kral. Çocuklarımız için en iyi baba o olacak.

Eğer buradan çıkabilirsem.

Bir avucumu ağrıyan göğsüme bastırıyorum.

İçimde bir boşluk hissediyorum. Aldığım her nefes tatmin edici değil. Yemeklerin tadı hiçbir şeye benzemiyor. Eskiden sevdiğim hobilerden keyif alamıyorum.

Yatağıma doğru yürürken, parmaklıklı pencerelerin yanındaki koltukta duran örgü projeme bakıyorum. Birkaç yıl önce bir battaniyeye başlamıştım, bir bebek battaniyesi. Olgunluğa erişmeyi beklerken beni meşgul etti. Umutlarım ve hayallerim yıkıldığında neredeyse bitirmek üzereydim.

Haftalardır elime almadım.

Sadece ona bakmak bile kalbimde hoş olmayan bir yaratıyor.

Yumuşak yatağıma geri düşerken umutsuzluk beni eziyor.

Güçlerimi kullanma dürtüsüne direnirken parmaklarım karıncalanıyor ve seğiriyor.

Gün Diyarı'nın bir prensesi olarak, ateşin bedenimde bulunması çok uygun. Güneşin gücünü ellerimde tutuyorum. Bu sarayı istediğim zaman yakabilirim ama bu, bildiğim tek evi yok etmek ve sayısız insanı tehlikeye atmak anlamına gelir.

Ben de burada kalıyor, özel hizmetçimin bana getireceği yemekleri bekliyorum. Kalla günde bir kez benim için banyo yapıyor ve kıyafetlerimi değiştirmeme yardım ediyor. Bu da iyi bir şey, çünkü kendi başımın çaresine bakacak motivasyonum yok.

Dört gözle beklediğim tek şey Zephina'nın Gece Diyarı ile yaptığımız aylık ticaret anlaşmasından dönmesi.

Dört yıl önce bu benim işim oldu; adil bir işlem yapılmasını sağlamak için ticarete katılmak. İki rakip krallık, her kraliyet ailesinden bir üyenin teminat olarak gitmesi konusunda anlaşmıştı. Bir şeyler ters giderse diye. Ben, üç kardeşin en küçüğü olarak, bariz bir seçimdi.

Ayda bir kez, Gece ve Gündüz arasındaki büyülü toprak şeridi olan Şafak ve Alacakaranlık'a giderdim. Tarafsız bölge olduğu için buluşmak için mükemmel bir yerdi.

Büyük ve kudretli Kral Keryth'i ilk gördüğüm anı hatırladığımda dudaklarımda acı tatlı bir gülümseme beliriyor. Kelimenin tam anlamıyla ilk görüşte aşktı. İkimiz için de.

Bir bakışta kader arkadaşı olduğumuzu anladık.

Ama sadece 17 yaşındaydım. Bir çiftleşme bağına girmek için çok gençtim.

Bu yüzden sabırlıydık ve kurumuz saftı. Masum anları çalıyorduk. Özlem dolu bakışlar attık. Birbirimizi tanımaya çalıştık.

Keryth bana cömert hediyelerle sürpriz yaptı - mücevherler, Gece Diyarı çiçekleri ve Rüya Diyarı'ndaki dağlardan gelen yıldız tozları. Ben de ona galonlarca gündüz suyu verdim, güneşin hiç doğmadığı bir krallık için değerli bir kaynak. Yıldız tozuyla karıştırıldığında, yıllarca sürebilen parlak bir ışık yaratır.

Hepsinden önemlisi, birbirimize sözler verdik. Evleneceğimize, çocuk sahibi olacağımıza, Gece Diyarı'nı birlikte yöneteceğimize dair pek çok söz.

En uzun kur yapma süreci gibi gelmişti ama nihayet yirmi bir yaşına geldiğimde, bekleyişin sona erdiğini düşündük.

Ne kadar da yanılmışız.

Başka biriyle sözlendiğimi öğrendiğinde Keryth'in yüzündeki öfke ve şaşkınlığı hala hatırlıyorum, bu benim için şok edici bir haberd. Görünüşe göre Konsey Üyelerimizden biri vebada eşini kaybetmiş ve babam benim rızam olmadan bir evlilik ayarlamıştı.

Bir soylunun yerine geçmektense ölmeyi tercih ederim ve o gün tam olarak bu sözleri söyledim.

Beni Keryth'ten koparırken attığım çığlıkların anısı zihnimde yankılanıyor ve içimi burkan sestten kaçabilmeyi dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

En büyük pişmanlığım hiç öpüşmemiş olmamız. Doğru zamanı beklemek istedik. Şimdi anlıyorum ki doğru *zaman her an* olabilirmiş.

Hoş bir ses düşüncelerimi işgal ediyor ve ayak sesleri olduğunu fark ettiğimde yataktan fırlıyorum. Hızlı, sessiz olanlar.

Bir anahtar metalik bir klik sesiyle kilidi açar ve Zephina içeri dalar.

Kalla bizi yalnız bırakmak için kapıyı kapatmadan önce kız kardeşim sadık hizmetkârıma bir altın uzatıyor. "Sessizliğin için, Kalla. Lütfen."

"Onu gördün mü?" Zephina'nın merhaba demesine fırsat vermeden koşarak yanına gittim.

"Evet, onu gördüm." Başını yana doğru eğiyor. "Biraz ürkütücü görünüyor. Tüm o saçlar, kaslar ve giydiği siyah deri. *Siyah deri*, Zella," diye vurguluyor.

Rüya gibi bir iç geçirdim. Keryth hakkında en sevdiğim şeylerden bazılarını sıralıyor.

Gündüz Diyarı'ndaki sıcaklar nedeniyle burada ince kumaşlar ve açık renkler popülerdir ve erkekler saçlarını daha kısa tutma eğilimindedir. Zephina daha önce Gece Diyarı insanlarını hiç görmemişti ve sert görünümünün onu ürkütebileceğini düşünmemiştim.

"O tam anlamıyla bir centilmen," diye savunuyorum. "Beni öpmedi bile çünkü gizlilik yüzünden onurumu zedelemek istemedi."

Yüzü yumuşar. "Bu onun için çok iyi."

"Peki, nerede?" El kol hareketleri yaparak açık mavi elbisesinin cebinden bir zarf çıkarırken sabırsızca hopluyorum.

"Ne istediysen yaptım." Elime tutuşturdu. "Ondan sana bir not yazmasını istedim."

gittiğimde balmumu mührünün kırılmış olduğunu fark ettim. "Okudun mu Bu mu?"

Zephina sırtıyor. "Tabii ki."

Gözlerimi deviriyorum ama ona kızacak zamanım yok. Kayıyorum notu , açtım. Ama sadece bir satır yazıldığını görünce kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

Şafaktan gün batımına kadar, gün şafağa kadar, bir başkasını asla sevmeyeceğim.

"Çiftleşme yemini," diye fısıldıyorum. Zephina'ya şaşkın bir bakış fırlatarak kâğıdı ters çeviriyor, her santiminde daha fazlasını arıyorum. Ama boştu. "Bunu neden yazsın ki? Sayılması için yüksek sesle söylenmesi gerekir. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bence çok güzel. Sadece eşinden uzakta olduğun için huysuzsun."

Huysuz demek hafif kalır. "Doğru vuruş."

"Zella," diye uyarıyor Zephina, geri adım atarak.

Yasak fae küfürleri etrafımda statik elektriğin yükselmesine neden oluyor. Saçlarım havalanıyor ve Zephina aramıza mesafe koymuş olsa da bu onu şoktan kurtaramıyor.

"Ne küfürlü bir dil." Elini sallayarak vücudunu kıvılcımdan arındırdı. "Sen asla küfretmezsın."

O haklı. Ben her zaman iyi bir kız oldum. Peki bu bana ne kazandırdı? Bir ömür boyu hapis.

Grev ya da bu kelimenin herhangi bir varyasyonu, söyleyebileceğim en kötü şeylerden biri ve geçtiğimiz ay boyunca bunu sık sık dile getirdim.

Asırlar önce, bir Fae büyücüsüne yıldırım çarpmış. Bu onu öldürmedi. O kadar elektrik bizim için ölümcül değildir, ama geçici felce neden olur ve genellikle uçma yeteneğimizi etkiler. Uçuşun ortasında yere düşmenin en hafif tabirle acı verici olduğunu duymuştum. Bu aşırı rahatsızlığı tecrübe ettikten sonra, büyücü müstehcenliğin kökeninden o kadar rahatsız oldu ki, kelimeye bir büyü yaptı.

Ne kadar tutkuyla söylendiğine bağlı olarak, hoş olmayan bir statik şok yan etkidir.

Ve sefer *gerçekten* ciddiydim.

"Özür dilerim." Yeni kötü alışkanlığımın küçük de olsa onun acı çekmesine neden olduğunu düşünürsek, kız kardeşimden özür dilemek yapılacak en doğru şey.

Omzumu bağışlayıcı bir şekilde okşuyor. "Keryth'in notunu benden daha iyi anlayacağını düşünmüştüm. Ne de olsa onu tanıyorsun."

Beynimi zorlayarak bu sözler için bir neden bulmaya çalışıyorum. Sözümüzün bir devamı mı?

Bu bir veda mı?

"Üzgün görünüyor muydu?" Zephina'nın menekşe rengi gözlerine bakıyorum - benimkilerle aynı renk.

Omuz silkiyor. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır." "Hayır mı?" Kaşlarımı çatıyorum. "Biraz bile mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Etkileşim hoştu. Adamlarıyla birlikte erzak arabasını yüklerken gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu."

Hem gülüp hem gülümsemek mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

İçimde öfke alevleniyor. O dışarıda arkadaşlarıyla harika vakit geçirirken ben burada sıkışıp kalmış, üzülüyor ve ağlıyor muyum?

Zephina yanan kâğıdı elimden kapana kadar ateş gücümün devreye girdiğini fark etmiyorum bile. Alevleri eliyle hızlıca söndürdü.

Kısmen yanmış notu şifonyerimin üzerine koymadan önce ellerimi ovuşturdum.

"Dinle." Bana döndü. "Onun da acı çektiğini biliyorsun. Sırf zayıflığını göstermiyor diye-"

"Eğer bunu saklayabiliyorsa -" boş, ağrıyan göğsümü tutuyorum "- o zaman benim ona hissettiğim gibi o da bana hissetmiyor demektir. Başka bir şey düşünemiyorum. Rüyalarımı, uyanırken her düşüncemi o dolduruyor..."

Söylemim kesiliyor çünkü damarlarımda bir cızırtı tutuşuyor ve bu güçlerimden ya da küfürlerimden kaynaklanmıyor.

Hayır, bu hissi iyi bilirim.

Farkındalık.

Yakınlık.

"Keryth," diye nefes alıyorum, koşarak pencereye gidiyorum.

Dördüncü kattayım ve saray arazisini ve ötesindeki kırsalı görebilecek kadar yüksek.

Avluda kardeşimiz Zarid'i görüyorum. Sarı saçları güneş ışığında parlıyor, büyük çeşmenin yanında masum bir kızla yürüyor. Flört ediyor. Muhtemelen onu yatağına gelmeye ikna etmeye çalışıyor. Sanki çok uğraşması gerekgibi.

Tipik.

Kaderindeki eşi beklemek kolay değildir. Sabır gerektirir ve bazı periler yüzlerce yıl bekler. Diğerleri ise sanki kendi kaderlerinden kendileri sorumluymuş gibi devam eder. Kardeşim geleceğine herhangi birinin ya da herhangi bir şeyin karar vermesine izin vermeyecek kadar kibirli, bu yüzden yoluna çıkan her dişiye yatağına atıyor.

Hailene'ye giden yola bakıyorum ama bir Gece Diyarı kervanı göremiyorum. Kaleden uzaklaşan birkaç yolcu, babamın ata binen bir arkadaşı ve her zamanki yerlerinde konuşlanmış düzenli askerler var.

Hiçbir şey farklı görünmüyor ama kalbim sanki haftalardır ilk kez uyanıyormuş gibi çarpıyor.

İki güneşimizden gelen parlak gün ışığı, fırtına bulutlarının doğudan gelmesiyle aniden kararıyor.

Bir şimşek çakıp fiskiyeye çarptığında, parlak ışıktan irkiliyorum. Zarid birkaç *çarpıcı* küfür savuruyor, muhtemelen sevgilisinin aklını başından alıyor.

İçimden mutlu bir çığlık kopuyor.

Arkadaşım kurtarmaya geliyor.

Keryth olduğunu biliyorum; havayı kontrol etme yeteneği var. Burada kötü hava olmaz. Ara sıra yağmur yağar, evet. Ama kara bulutlar? Asla olmaz.

"Çabuk," diyorum Zephina'ya. "Toplanmama yardım et."

Banyoya koştuktan sonra bana en sevdiğim sabundan bir kalıp ve temiz bir çift külot atıyor. Elimdeki tek çanta küçük, taba rengi deri bir el çantası ve onları içine tıktırıyorum. Sonra Keryth'in bana verdiği mücevherlerden bazılarını, mektubunu ve bitmemiş bebek battaniyesini alıyorum. Sarı iplik çok fazla yer kaplıyor ve kıyafetler için yerim kalmayacak.

Oh, pekala. Pembe elbiseme bakıyorum. En azından en iyi elbiselerimden birini giyiyorum.

Makyaj masamdan tacımı alıp başıma sabitliyorum. Aynaya baktığımda, sade gümüş bandın açık renk saçlarımda nasıl görüldüğüne hayran kalıyorum. Aşırı süslü değil ama onu geride bırakamam. Annemin ölmeden önce verdiği bir hediyeydi.

bulutlar kadar yoğun ki, neredeyse gece kadar karanlık.

Gök gürlüyor ve Keryth'in yaklaştığını hissedebiliyorum.

Fazla zamanımız olmadığını bildiğim için Zephina'nın ellerini tutuyorum.

"Benimle gel."

Bana özür dileyen bir bakış attı. "Babamı bırakamam."

"Seni de biriyle evlendirecek," diye uyarıyorum. "İstedğin bu mu?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omzunu kaldırıyor. "Artık gençleşmiyorum. Zamanım dolmadan çocuk sahibi olmak istiyorum."

Kaderindeki eşi olmayan bir erkekten gebe kalma şansı zayıftır, ancak doğurganlığı kırk beş yaşında tamamen bitene kadar beklerse, zayıflık sıfır olur. Fae doğurganlığı aldatıcıdır. Erkekler bir kadını on bininci yaşından sonra bile hamile bırakabilirken, bir kadın için bu süre çok azdır.

Zephina güvenli bir aileyi hayatının aşkına tercih ediyor. Ve bu onun yapması gereken bir seçim.

Buna saygı duymak zorundayım.

Ona sarılmak için elini bıraktım.

"Seni seviyorum." Sesim duygusallaşüyor, çünkü onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. "Babamı gelecekte yolculuklara senin de katılmana izin vermesi için ikna etmeye çalış. Belki buluşabiliriz."

Geri çekildiğinde gözlerinde korku ve endişe var. "Artık takas yapabilecek miyiz bilmiyorum. Gece'nin ne zaman

Diğer seni elinden alırsa, krallıklarımız arasındaki barış artık olmayacak."

Bunu hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, tek düşünebildiğim Keryth, sonuçları lanet olsun. Bu bir bağ. Buna karşı koyamayız.

"Bir savaş başlatmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Zella," diyor Zephina, sesi çatlayarak. "Annemin öldüğünü gördüm. Babamın her geçen gün daha da solduğunu görüyorum." Yanağından bir damla yaş süzülüyor. "Bunun senin de başına gelmesine seyirci kalamam. Gitmelisin."

Onun ağlaması benimkini tetikliyor ve yüzümdeki ıslak izleri siliyorum.

"Oh, Phinny." Küçükken onun için kullandığım lakap.

Aramızda yedi yıllık bir fark olmasına rağmen, bu yakınlaşmamıza engel olmadı.

Öte yandan Zarid, ben doğduğumda on iki yaşındaymış. Hiçbir zaman iyi biri olmadı, hep oyun oynar ve bizimle alay ederdi. Büyümek onu daha da zalimleştirdi. Zephina'nın önce doğmamış olması çok yazık, çünkü harika bir kraliçe olabilirdi.

"Bu senin suçun değil." Pencereden dışarı, görüşümüzü bulanıklaştıran yoğun sise bakıyor. "Evet, babam kızacak. Evet, tepkiler olacak. Ama tek alternatif senin kalp kırıklığından ölmen." Gözlerimiz kilitlenirken omuzlarımı kavriyor. "Git. Olman gerektiğini bildiğim lider ol."

Burnumu çektim. "Yapacağım, yemin ederim."

Kalbim çırpınıyor, sözlerimi büyülü bir söz olarak sağlamlaştırıyor. Bozulamaz bir yemin olarak görmek zorundayım.

Rüzgâr kalenin bu tarafına doğru esiyor, pencereleri tıkırdatıyor ve zemini titretiyor.

Ve zamanının

geldiğini biliyorum.

O burada.

CHAPTER 2

Keryth

Hissettiğim aciliyet cy güçlerimi geri tutmamı zorlaştırıyor. Şehri yok etmek istemiyorum. Tek istediğim eşimi almak ve yoluma devam etmek.

Ama daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim. İçimdeki bu yakıcı ihtiyacı. Zella'dan uzak olmak kalbimin göğsümden sökölüp alınması gibi. Kimliğimi kaybetmek gibi.

O olmadan, kim olduğumu bilmiyorum. Ben boş bir kabım, tam olarak var olmadan hayatın hareketlerinden geçiyorum.

Yüz doksan yedi yıl yaşadım ama onunla tanışana kadar gerçekten yaşamamıştım.

Geçtiğimiz ay boyunca, iyiymişim gibi davranmak zorunda kaldım. Yetkin ve güvenilir bir kral olduğumu, çöküşün eşiğinde bir deli olmadığımı.

Bulutlarla birlikte Hailene'ye doğru uçarken üzerimde şimşekler çakıyor. Beni maskeliyor, varlığımı aşağıdaki telaşlı soylulardan saklıyorlar.

Gök gürültüsünden onların korku çığlıklarını ve uyarı haykırıışlarını duyuyorum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.

Gündüz Diyarı'nda hava genellikle güzeldir. Ilık, neredeyse benim zevkime göre fazla sıcak. Gece Diyarı'nın gevrek, sonbaharı andıran havasına alışkınım. Benim evim. Yakında Zella'nın da evi olacak.

Önümü birkaç metreden fazla göremesem de kalenin yakınlarda olduğunu biliyorum. Taşlara çarpan rüzgârın sesinden uzaklığı hissedebiliyorum.

Ayrıca Zella'nın yakınlığı damarlarımda bir uyuşturucu gibi akıyor. Elektrik hissini takip ediyorum, beni aşkıma götürdüğünü biliyorum.

Kanatlarımı yavaşlıyorum ve sisi itiyorum. Sis dağılınca görüyorum ki Onu.

Yatak odasının içinde, ellerini pencerenin camına dayamış bana gülümsüyor. Onu son gördüğümde olduğundan daha solgun. Gözlerinin altında uyumamış gibi koyu halkalar var. Yanakları çökmüş, sanki yemek yememiş gibi.

Ve tüm pencerelerindeki demir parmaklıklara bakılırsa, kendi evinde tutsak tutulduğunu tahmin etmek yanlış olmaz.

Öfkem alevleniyor.

Kötü muamele görmüş, çıkış yolu yok.

Eğer pencereden kaçmaya çalışsaydı, demir onu fena halde yakardı. Kollarının, göğsünün ve yüzünün açıkta kalan derisini taradım.

Yara yok. En azından zarar görmemiş gibi görünüyor.

Yanında kız kardeşi var ve ikisi de uzun sarı saçları ve canlı mor gözleriyle birbirlerine çok benziyorlar. Zephina ve ben birkaç saat önce etkileşime geçtik ama soğukkanlılığımı korumak zorundaydım. Planlarımı ele vermek istemedim.

Notumu okuyacağını da biliyordum, bu yüzden şifreli bir mektup yazdım.

"Seni seviyorum," diyor Zella bana.

Elimi kalbimin üzerine bastırıyorum. Her ay yollarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda ona yaptığım işaretin aynısı. Bu onun kalbi. Sadece o var olduğu için atıyor.

Ona gizlice çıkıp çıkamayacağını sormak üzereydim ki, iki kız da yatak odasının kapısının gürültüyle vurulmasıyla irkildiler. Yatağına doğru koşmadan önce korkudan irileşmiş gözlerle birbirlerine bakıyorlar. Tek çıkış ya da giriş yolunu kapatana kadar dört direkli sağlam çerçeveyi zemine itmek için mücadele ediyorlar.

Sanırım bunu zor yoldan yapacağız.

"Geri çekilin ve siper alın!" Zella'ya odanın uzak ucuna gitmesini işaret ederek çağırıyorum.

Kız kardeşler birlikte çömelmeden önce köşeye doğru koşuştururlar.

Kapısının diğer tarafındaki kargaşa devam ediyor ve sanki bir koçbaşı kullanıyorlarmış gibi sesler geliyor. Belirgin bir tahta kırılması duyuyorum.

Hızlı olmak zorundayım.

Elimi daire şeklinde döndürerek gökyüzüne dönmesini emrediyorum. Bir kasırga oluşuyor ve kükreme kulakları sağır ediyor. Sıska kuyruk aşağı iniyor, kaleye doğru yılan gibi kıvrılırken ileri geri dans ediyor.

Rüzgâr arttıkça siyah saçlarım başımın etrafında savruluyor ve uçup gitmemek için kanatlarımı biraz farklı gerekiyor. Onları yatay tutuyorum, kasırganın gücünü kullanarak bir noktada asılı kalıyorum.

Çenemi sıkarak, gücü doğru yere yönlendirirken dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor.

Kesin olmak zorundayım. Bir hata yaparsam, dostuma zarar verebilirim.

Kendimi hasara hazırlayarak bir parmağımı oynatıyorum ve kuyruğu Zella'nın odasının uzak duvarına doğru itiyorum.

Yıkılan taş çarpan bir yıkım topu gibi ses çıkarıyor. Cam kırılıyor. Demir bükülürken inliyor. Ama bu sadece Zella'nın kaçması için bir açıklık yaratacak kadar uzun sürer.

Toz dağılırken, fırtınanın biraz dinmesine izin veriyorum. Ve sonra onu görüyorum, bizi ayıran hiçbir şey yok.

Zella kız kardeşini bir kez daha kucaklarken gözleri benimkilerle kilitleniyor, sonra bana doğru atlamakta tereddüt etmiyor.

Ayakları pürüzlü zeminden ayrılırken derimsi, sedefli kanatları açılıyor ve onu yakalamak için ileri uçuyorum.

Vücutlarımız çarpışıyor, bizi havada döndürüyor.

Zella'dan melodik bir kahkaha yükseliyor ve dudakları benimkilerle buluştuğunda gülümsüyor.

Öpüşmenin ani oluşu beni şok etti ama sabırsızlandığı için onu suçlayamam. Bunu uzun zaman önce yapmalıydık.

Rahatlayarak ağzına doğru iç çekiyorum, dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. Dili kayarak benimkini okşadığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Onun sıcaklığı. Onun tadı. Onun gibisi yok.

Sikim karşılık veriyor, pantolonumun içinde sertleşiyor. Ağzımı onunkinin üzerine eğip teması derinleştiriyorum. İnliyor.

Hırlayarak beline sokuyorum, elbisesinin ipeksi kumaşını yumruklarım ile sıkıyorum.

Ayak seslerini duyana kadar yere battığımızı fark etmiyorum bile.

Bir sürü var.

Aşağıya baktığımda, aşağıdaki avlu kaldırımından sadece otuz metre uzakta olduğumuzu ve asker yığınlarının her yönden bize doğru koştuğunu fark ediyorum. Birçoğunun kanatları açık, ellerinde silahlar, savaşa hazırlar.

"Bana tutun," diye emrediyorum.

Zella itaat ediyor, kollarını boynuma doluyor.

Daha yükseğe uçarken, fırtınayı geri getiriyorum. Yere yakın Őiddetli rzgrlar kimsenin uçmasını ve bizi takip etmesini engelleyecek. Bulutlar yerimizi gizleyecek, ama önce onların üzerine çıkmalıyız.

Sis dağıldığında Zella'nın nefesi kesiliyor ve aşağıdaki sisli örtüye bakıyor. Üstümüzde masmavi bir gökyüzü var ve Zella benden ayrılırken kanatlarını çırpıyor.

El ele doğuya, onu her yönden benim yapmak Şafak ve Alacakaranlık'a gidiyoruz.

CHAPTER 3

Zella

Sağ kanadımda keskin bir acı hissetmeden fazla uzaklaşamıyoruz. Çığlık atarak sendeliyorum ve düşmeye başlıyorum. Korkuyla irileşen gözlerimle Keryth'in küçülmesini izliyorum. Dalarak beni bileğimden yakalıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış.

Kanadımı genişletmeye çalıştığımda, ikimiz de demir okun kanadımı deldiğini görüyoruz. Ben uçamam. Bu şekilde olmaz.

Ama en büyük sorunumuz bu değil.

Babamın en iyi okçularından birkaçı ok ve yaylarıyla bulut örtüsünün üzerine çıkmayı başardı. Onları tanıdım ve içimde bir ihanet hissettim. Beni vurdular ve bu bir hata değildi. Nişan almaları her zaman , yani belli ki bana zarar vermeye çalışıyorlardı.

Bu adamlar beni bebekliğimden beri tanıyor. En güçlü kanatlara sahip olanlar onlar. Tüylerinin uzunluğu benimkinin iki katı, bu da onlara daha iyi hız ve kontrol sağlıyor.

Bütün peri kanatları aynı değildir. Bazıları yanardöner ve şeffaftır, tıpkı bir böcek gibi. Diğerleri benim ve Keryth'inki gibi deridir ve her renk ve boyutta olabilirler.

Ve bazıları tüyden yapılmış. Bu onların daha iyi uçmalarına yardımcı olsa da, benim gücümle karşılaştıklarında onları dezavantajlı duruma düşürüyor.

-Ateş.

Tüyler oldukça yanıcıdır.

Keryth'ten bir kükreme ya da öfke geliyor, beni yukarı çekip bir koluyla yanına sabitliyor. Serbest elini sallayarak adamlara doğru bir şimşek çakmasını sağlıyor. Parçalara ayrılıyor ve dört askerden üçüne isabet ediyor.

Hemen gökten düşüyorlar.

Sersemlemiş fae yere düştüğünde muhtemelen birkaç kemiği kırılacaktır, ancak uzun vadeli bir hasar görmeyecektir.

Aynı şeyi şu anda eldivenli elleriyle bir sonraki okunu yerleştirmekte olan diğer asker için söyleyemem.

Adı Sedrick. Beni yaralamanın bedelini ödeyecek. Bir kanada karşılık bir kanat.

Keryth önümde duracak şekilde bizi döndürüyor ve beni mümkün olan her şekilde korumaya hazır olduğunu biliyorum. Daha fazla elektrik çağırırken gücünün etrafımızda arttığını hissedebiliyorum.

Ama buna gerek yok. Bende bu var.

İpi sıkıca çekerken Sedrick'e ters ters bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve hatasını sadece bir saniye geç fark ediyor.

Alevlerin patlamasını istediğim yere odaklanarak, sağ kanadına zihinsel bir ısı patlaması gönderiyorum.

Fildişi tüyler tutuşarak birkaç saniye içinde siyah küle dönüşür. Kan donduran bir çığlık atarken silah elinden düşer. Sadece sol tarafıyla ayakta kalmaya çalışır, ancak tek yaptığı, yolunun üzerinde bir duman iziyle aşağı inerken dönmesine neden olmaktır.

Arkasında bıraktığı karanlık sarmala bakarken sertçe yutkunuyorum.

Güçlerimi daha önce hiç kimseye zarar vermek için kullanmadım. Sedrick'in acı içinde olduğuna şüphe yok ve tüylerinin yeniden çıkması yıllar alabilir.

"Üzgün değilim," diyorum Keryth'e, bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırarak. "Güzel." Sırıttırıyor. "Benim kötü kraliçem."

"Kanadım," diye mırıldanıyorum üzüntüyle, sıkı sıkı tutunuyorum çünkü Keryth tekrar havalanıyor, öncekinden daha hızlı.

"Seni taşımakla ilgili bir sorunum yok." Bana endişeli bir bakış attı. "Canın çok mu yanıyor?"

Onaylar gibi bir ses çıkarıyorum, çünkü cızırdayan ağrı omurgama yayılıyor. "Biraz yakıyor."

Küçümsüyorum ve Keryth'in dudaklarındaki şüpheci bükülmeden anlıyor. "Güvenli bir yere ulaştığımızda oku çıkaracağım. O zamana kadar benim için güçlü ol."

Başımı sallayarak başımı omzuna yaslıyorum ve bacaklarımı onunkilere doluyorum.

Bildiğim tek evden uzaklaştıkça rüzgâr saçlarımı savuruyor. Zephina'yı, yaralı askerleri ve bu kararın sonuçlarını düşünüyorum.

Ne karmaşa ama.

Muhtemelen kız kardeşimi bir daha göremeyeceğim. Bildiğim hayat artık yok.

Ama Keryth şakağıma bir öpücük kondurduğunda, aşk içimi kaplıyor ve daha iyi bir şeye doğru gittiğimi biliyorum.

CHAPTER 4

Keryth

Zella 'un akli başında ve sakin olmama ihtiyacı var. Mantıken bunu biliyorum ama aklım intikam düşünceleriyle çılgına dönmüş durumda.

Onu benden uzak tutmaya çalıştılar. Ve kendi özgür iradesiyle gittiğinde, ona zarar verdiler.

Bunlar Gündüz Diyarı'nın grev listemde yer almasının sadece iki nedeni. Daha pek çok nedenim var.

Yıllar önce, ailem özel bir kaçamak için Dawn ve Dusk'ı ziyaret ediyordu. Romantik bir tatil olması gereken şey bir trajediyle sonuçlandı. Karavanları Gündüz Diyarı askerleri tarafından pusuya düşürüldü ve kendilerini kraliyet mensubu olarak tanıtamadan izinsiz girdikleri için öldürüldüler.

Babamın yerini almaya ve krallığımızı yönetmeye hazır olsam da, onu ya da annemi kaybetmeye hazır . Onları her gün özliyorum.

Kral Zed ve Kraliçe Lynea, Zella'nın annesi ve babası, mazeretler ve inkarlarla dolu resmi bir özür yayınladılar. Askerlerinin haydutluk yaptığını ve 'hataları' nedeniyle cezalandırıldıklarını iddia ettiler.

Bu bir hata değildi. Saldırının arkasında onların olduğuna inanmak için sebeplerim var. Zella o sırada bebektir, bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Evet, ailemin yıllar önce öldürüldüğünü biliyor ama bunun kendi ailesinin elinden olduğunu bilmiyor.

Ona söylemeye niyetim yok. Sevdikleriyle ilgili anılarını lekelemeyeceğim. Babasıyla arasında kızgınlık duygularının büyümesi için yeterince şey yapıldı zaten.

Ailemin öldürülmesinden sonra, tüm ticareti durdurarak ve Gündüz Diyarı sakinlerinin krallığıma girmesini yasaklayarak misilleme yaptım. Orduları tarafından birkaç kez istila edildik. Pek çok kişi gece yarısı güllerini, yıldız tozunu ve diğer değerli malları çalmak için gizlice girmeye çalıştı. Suçlulara sert bir şekilde muamele edildi ve gündüz suyumuz bittiğinde bile, onları kesme kararından vazgeçmedim.

Gece Diyarı için tam anlamıyla karanlık bir dönemdi. Gündüz suyu olmadan, lambalarımız birkaç yıl içinde yavaş yavaş söndü. Hâlâ mumlarımız vardı. İdare ediyorduk.

Ticaret anlaşmasını tekrar açmamın tek nedeni yedi yıl önceki veba salgınıydı. Gün Diyarı bizim sahip olduğumuz şifalı bitkilere muhtaçtı ve ben de merhamet gösterdim. Onlara yardım ettim, hatta yardım için kendi doktorlarımızı bile gönderdim.

Yine de hastalık için Gece Âlemini suçladılar. Kral Zed onlara intikam laneti yaptığımı düşündü ama ben asla böyle bir şey yapmam. Eşi öldükten sonra, krallığıma karşı savaş tehdidinde bulundu. Ama savaş sadece hepimizi zayıflatırdı ve bunu söylemek için onunla yüz yüze görüştüm. Kadınlarının çoğunu daha yeni kaybetmişlerdi. Gerçekten erkeklerini de kaybetmek istiyorlar mıydı? Ona gizemli hastalığın nedenini ve tedavisini bulmasına yardım etmeyi teklif ettiğimde, isteksizce ateşkesi kabul etti.

Bir barış anlaşması yapıldı. Her iki tarafta da hala derin bir acı ve aşırı bir güven eksikliği olmasına rağmen, bunun için minnettarım.

Zella ile böyle tanıştım.

Kral Zed'in bana olan nefretinin hiç azalmadığı artık çok açık ve benim de ondan hoşlanmadığımı söylemek hafif kalır.

Ama artık bir önemi yok. Zella ve ben artık birlikteyiz.

"Daha ne kadar var?" diye soruyor, gergin sesinden acısı belli oluyor.

Uzakta kararan gökyüzüne, ufka doğru bakıyorum. "Henüz tam olarak Şafak ve Alacakaranlık'a gelmedik ama sanırım dinlenmek için güvenli bir zaman."

Aşağıdaki toprakları incelediğimde buğday tarlaları, açık yeşil çimenlerle kaplı tepeler ve sarı ağaçlı birkaç küçük orman görüyorum. Buradaki her şey güneş ışığını yansıtıyor gibi görünüyor. Bu parlaklığa alışık değilim ve başımı ağrıttıyor.

Yere inmeden önce arkama bakarak takip edilmediğimizden emin oluyorum.

"Çantan seni rahatsız mı ediyor?" Zella'yı kucağıma alıp nazikçe bir kayanın üzerine bırakmadan önce soruyorum.

"Hayır. Ağır değil."

Kapağı kaldırıp çantasının içine bir göz attım. Tek gördüğüm bir çift örgü şişi ve bir sürü sarı iplik. Sorgulayıcı bir kaş kaldırıyorum.

"Bebek battaniyesi," diyor, düz karnına bakarken yanakları . "Bunu... olasılık için yapıyordum."

Kalbim küt küt atıyor.

Çocukları. Zella ile. Bunu umut etmekten hep çok korktum.

Ruh eşi olmak gebe kalmayı garanti etmez. Kardeşim ve kader arkadaşı üç yıldır deniyorlar ama şansları yaver gitmedi.

Neden Zella ve benim de aynı sorunu yaşayacağımızı düşündüğümü bilmiyorum. Belki de Silas ve ben ikiz olduğumuz içindir. Hayatlarımız hep benzerliklerle dolu olmuştur.

Zella bir rahatsızlık tıslaması çıkarıyor ve bana neden indiğimizi hatırlatıyor.

Eğilip yarasını inceledim. Demir oklar ciddidir. Savaşta onlarla birçok kez karşılaştım ve kanatlar özellikle hassastır. Zella'nın üç katı büyüklüğünde adamların onunkine benzer bir yara yüzünden ağladığını gördüm.

Eğer kalbinden vurulsaydı, şu anda demir zehirlenmesinden ölüyor olurdu.

Bu düşünce öfkemi daha da artırıyor, bu yüzden Zella'ya sempatik bir bakış atarken derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Sanırım daha önce hiç vurulmadın?"

"Bir okla değil, hayır. Bir keresinde Zarid sapanıyla Zephina'ya ve bana demir mermiler yağdırmıştı. Yine de deriye hiç nüfuz etmediler."

Piç kurusu. Kardeşi hakkında pek iyi şeyler duymadım. Kral Zed istifa ettikten sonra onunla uğraşacak olmam çok kötü.

"Tatlım, korkarım bu acıtacak." Koyu mavi gömleğimin altından bir parça kopararak, cildimi korumak için malzemeyi elimin etrafına sarıyorum. "Bunu çıkarmanın tek yolu onu çekip çıkarmak."

." Ellerini kucağında kavuşturup dudaklarını birbirine bastırarak sert davranmaya çalışıyor.

Ve onun bu yönünü seviyorum.

Ama yapmak üzere olduğum şeyi sevmiyorum.

Oku tüylerin yanından alır almaz, Zella inliyor.

Onun acısını gerçekten hissedebiliyorum. Sağ kanadımda donuk bir ağrı var ve bunun bağdan kaynaklandığını biliyorum. Daha ilişkimizi tamamlamadık bile ama şimdiden birbirimize çok bağlıyız.

Giriş noktasını incelerken çubuğu mümkün olduğunca sabit tutmaya çalışıyorum. Yara kabarcıklardan oluşan bir halka şeklinde ve içinden sızan kan, inci gibi eti kırmızı çizgilerle kirletiyor.

"Kanatlarının ne kadar güzel olduğunu sana hiç söylemiş miydim?" diye sordum. "Tüm yıldızlar üzerine yemin ederim ki daha önce hiç bu kadar muhteşem, parlak bir çift görmemiştim."

"Tatlı dilli," diyor, iltifatlarla dikkatini dağıtma çabamı yüzüme vurarak. "Sadece çabuk yap. Lütfen."

Oku dikkatlice, bıçak onu delerken açtığı yarıkla aynı hizaya gelene kadar çeviriyorum. Sonra geri çekiyorum. Hızlı.

Zella içinden geçtiğinde çığlık atar, ancak acı dolu sesi rahat bir iç çekişe dönüşür. Artık zararlı metal onu yakmadığına göre kendini daha iyi hissedecektir.

Duygu karmaşası yaşayarak önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Yüzünü avuçluyorum ve gözlerinde parlayan yaşlar neredeyse beni mahvediyor.

"Çok özür dilerim." Yanaklarındaki nemi başparmaklarımla ovuyorum. "Seni daha iyi korumalıydım. Bunun olmasına asla izin vermemeliydim."

Parmakları ağzımı kapatarak özür dilememi engelliyor. "Benim için geldin. Önemli olan tek şey bu."

kavrayarak, avucunu öpebilmek için elini yüzümden uzaklaştırıyorum. Tatlı kokusunu severek dudaklarımı teninde ileri geri gezdiriyorum. Dilim onu tatmak için dışarı çıkıyor ve şüphelerim doğrulanıyor - o şimdiye kadar sahip olduğum en iyi nektar gibi.

Ve bu sadece onun eliydi.

Başka yerlerde tadının ne kadar tatlı olacağını hayal edebiliyorum.

Gözlerimi onunkilere kaldırdığımda, koyu, büyük gözbebekleriyle bana baktığını görüyorum. Ayrılmış dudaklar. Kızarmış yanaklar.

Tehlike artık yakın değil. Ona hak ettiği öpücüğü vermek istiyorum. Aradaki mesafeyi kapatarak, ağzımı onunkine değdiriyorum. Yumuşakça. Yavaşça. Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

Onu keşfediyorum, alt dudağını emerek etinin şeklini ve hissini öğreniyorum. Sonra üstünü.

O da bana aynısını yapıyor ve dilini ağzımın bir köşesinden diğerine geçiriyor. Onun için ağzımı açıyorum ve okşayıcı bir ritimle birbir yalıyoruz.

Zella'nın bacakları otomatik olarak açılıyor ve kalçalarımı yerleştirmek için daha da genişliyor.

Onu daha yakına çekmek için bir kolumu beline dolayarak ilerliyorum. Ereksiyonum onun merkeziyle temas ettiğinde, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

Sikim zonklamaya başlıyor ve kalçalarının kıvrımına girerken parmaklarım titriyor.

"Zella." Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum, boynunun yumuşak sütununa kadar iniyorum.

Dişleri kulağıma hafifçe kenetlendiğinde şaşkınlıkla geriliyorum ve hassas noktaya kadar yaladığında ürperiyorum.

Onu götürmek için bir aciliyet, kontrol edilemez bir dürtü hissediyorum. Buraya. Şimdi.

Ama bu doğru değil.

Görünüşe göre, aynı fikirde değil. Ellerini sırtıma götürerek tişörtümü çekiştirmeye başlıyor. Kanatlarım dışarıdayken üzerimden çıkaramayacak ve acaba atleti ortadan ikiye mi ayıracak diye merak ediyorum. Birkaç saniye uğraştıktan sonra pes ediyor ve kürek kemiklerime doğru ilerliyor. Tırnakları kanatlarımın dibine sürtündüğünde bir inilti .

"Yavaş ol," diyorum, nabız noktasını öperek. "Yavaş ol. Kendimi ancak bu kadar kontrol edebilirim."

"Yeterince bekledik. Seni istiyorum, Keryth." Geri çekiliyor ve dudak büküşü cidden çok sevimli.

"Burada olmaz. Güvenli değil." "O zaman nerede? Ne zaman?"

"Sabırsızlığın çok sevimli, tatlım." Ayağa kalkarken onu kucağıma alıyorum. "Neyse ki gidebileceğimiz bir yer biliyorum ve buradan çok uzakta değil."

CHAPTER 5

Zella

Buradan çok uzakta değil mi?

Bir saattir uçuyoruz. Sinirlerim bozuldu ve cinsel hayal kırıklığım tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık titreşiyor ve meme uçlarım elbisemin altında sert ve sıkı.

Neredeyse acı verici.

Keryth de bunu hissediyor olmalı. Yüz ifadesi ciddi, kaşları çatık. Genelde dolgun olan dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış. Çenesini sıkıp duruyor. Yüzündeki koyu renkli kılların altında kasların çalıştığını görebiliyorum.

Yorulmuş olmalı. Uçmak -özellikle de başka birini taşıırken- yorucudur.

Hedefimize ulaşıp ulaşamayacağımızı merak etmeye başlıyorum ama sonra Şafak ve Alacakaranlık'a girdiğimiz anı hissediyorum. Havanın değişme şekli tanıdık geliyor ve kalbim hızlanıyor çünkü Keryth'i görmek için çok heyecanlandığım tüm zamanları hatırlıyorum.

Bu sefer onunla birlikteyim.

Umarım bir daha asla ayrı kalmak zorunda kalmayız.

Yaklaştıkça sıcaklık düşüyor ve esintide hoş, keskin ve tatlı bir koku var. Aşağı baktığımda bir gozzel korusu görüyorum. Turunçgiller en sevdiğim meyvedir.

Keryth bunu biliyor ve bir şeyler atıştırmak için durup durmayacağımızı merak ediyorum. Ama beni yalnız bırakmak için acele ediyor olmalı, çünkü hızlanıp güneye dönüyoruz.

Yaramın sızısı hafif bir ağrıya dönüştü. Kanatlarımı esneterek hareket kabiliyetlerini test ediyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, derinin tekrar birbirine nasıl kaynaştığını fark ediyorum. Hâlâ pembe ve kabuklu ama bu kadar çabuk iyileşmesi beni şaşırtıyor.

Onlara ihtiyacım olmadığından, kürek kemiklerimdeki yarıklara kayarken kendi üzerlerine katlanmalarına izin vererek onları bir kenara koyuyorum.

Tarafsız bölgeye yaklaştıkça gökyüzü değişiyor.

Geldiğimiz yoldan geri döndüğümüzde, Gündüz Diyarı'nın ışıltısı var. İleride, Gece Diyarı'nın bulunduğu yer karanlık. Ama ortada? Gece ve Gündüz'ün çarpıştığı renkli gökkuşaklarıyla dolu bir şerit var. Prizmaların ileri geri salınımı, sürekli akan bir nehir gibi.

"Neredeyse geldik," diyor Keryth, sıcak nefesi kulağımın ucunu gıdıklarken.

Sık bir ormanın üzerinde süzülüyoruz. Ağaçların çoğu yeşil ama bazılarının üzerinde beyaz ve pembe çiçekler açmış.

Bu, Şafak ve Alacakaranlık'ın daha önce hiç görmediğim bir bölümü.

Uzun bir şelaleye aval aval bakıyorum. Dibiindeki sis, altındaki göletin üzerinde gezinerek yoğun bir sis oluşturuyor.

"Şelale sisi." Keryth'in kristal gözlerine bakıyorum. "Daha önce hiç Bu mu?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Tabii ki. Bu en ferahlatıcı tattığım en iyi içecek."

Kişisel deneyimlerime dayanarak bilemesem de başımı sallayarak onaylıyorum. Anlaşma yapıldığında, Şafak ve Alacakaranlık'ın bazı kaynakları Gündüz ve Gece tarafından talep edildi. Biz gozzelleri ve birkaç şifalı bitkiyi aldık, ama Gece şelale sisini aldı.

Ani bir hüznün çöküyor üzerime, çünkü herkesin uğruna çok çalıştığı huzur bozuldu.

Keryth, "Zihninde ne kadar da kargaşa var," diye yorum yapıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri düşüncelerimi okuyabiliyorsun?" "Okuyamıyorum ama duygularını sanki benimmiş gibi hissediyorum. Her şey yoluna girecek." "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü birlikte olacağız." Her yere küçük mavi çiçeklerin serpiştirildiği bir açıklığa doğru süzülüyor ve gizemli bir şekilde ekliyor, "Belki bu seni daha iyi hissettirir."

Elimi tuttuğunda ona sorgulayan bir bakış atıyorum. Beni ağaçlarla kaplı toprak bir patikaya götürürken hiçbir şey söylemiyor.

Bu anla ilgili önemli hissettiren bir şey var. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama etrafımızdaki doğanın sessiz seslerinin tadını çıkarıyorum. Kuşlar ara sıra cıvıldıyor, esinti yaprakları ve dalları hışırdatıyor ve şelalenin uzaklardan gelen sesini duyabiliyorum.

Neye yaklaştığımızı gördüğümde, neredeyse kendi ayağıma takılıyordum. Ayaklar.

Dümdüz ileriye işaret ederek kekeleyorum, "Merdiven mi? Bu-?"

Sorum kısa kesiliyor çünkü Keryth yakışıklı yüzünde kocaman bir sırıtışla başını sallıyor. "Bu, tüm kader arkadaşlarının birlikte yürüdüğü yoldur. Bu merdivenler kutsaldır. Bunu hissedebiliyor musun?"

"Evet." Havada bir vızıltı var. Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ve boynum karıncalanıyor. "Ama şu anda evlenmiyoruz." Kaşlarımı çatıyorum, ilk taş basamağın önünde duruyorum.

Eski geleneklere göre, düğün günümüzde, konuklarımızın önünde yeminlerimizi etmeden hemen önce bu merdivenlerden birlikte çıkmamız gerekiyor.

"Evet, öyleyiz," diyor Keryth, otoriter ses tonuyla tartışmaya yer bırakmadan.

"Öyle miyiz?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Yaklaşıp yanağımı okşuyor. "Şu anda. Sen ve ben. Bizi hiçbir şey durduramaz."

"Tören - halkınız hayal kırıklığına uğrayacak," diye karşı çıkıyorum. "Onu görmek isteyecekler."

"Ve görecekler. Önemli kısmı görecekler - mutlu olduğumuzu ve bağlandığımızı. Gece Diyarı'na döndüğümüzde, birlikteliğimizi duyurmak için büyük bir balo düzenleyeceğiz. Bu milenyumun kutlaması olacak. Halkımız öyle güzel vakit geçirecek ki, hiçbir şeyi kaçırmış gibi hissetmeyecekler."

Merdivenlerin tepesinden gelen pembemsi ışıltıya doğru bakarken dudağımı çiğniyorum. Yeşil yosunlar eski taşın bir kısmını kaplıyor, bloklar arasındaki çatlaklarda büyüyor.

Ve bunu istiyorum.

Daha fazla beklemek istemiyorum.

Gülümseyerek Keryth'in elini sıkıyorum. "Hadi yapalım şu işi."

CHAPTER 6

Keryth

Ayaklarım hareket ettikçe titriyorum, biri diğerrinin önüne geçiyor, aşkım yanımdayken daha yükseğe tırmanıyorum.

Bir zamanlar bu günün asla gelmeyeceğini düşünüyordum.

Her peri ruh eşiyle yollarını kesiştirecek kadar şanslı değildir. Aslında bu oldukça nadirdir, bu yüzden kaderli çiftler sosyal merdivende daha kabul edilir.

Zella'yı ilk gördüğüm anı dün gibi hatırlıyorum. Altın arabadan indiğinde kızgın ve korkmuş görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Bu kadar genç yaşta bir ticaret anlaşmasını yürütmek için gönderilmek ürkütücü olmalı.

Ve yaşı... evet, bu bir sorundu. Sadece on yedi yaşındaydı. Yüzü hâlâ biraz yuvarlaktı. Uzun sarı saçları daha önce hiç kesilmemişti, bu yüzden uzunluğu arkasına düşüyordu ve uçlarında hala yeni doğan bukleleri vardı. Göğsü tam olarak gelişmemiştir ve kalçaları şimdiki kadar biçimli değildi.

Ama onun benim olduğunu biliyordum. Gözlerimiz buluştuğunda, ruhumun onunkiyle aynı hizaya geldiğini hissettim.

O zamandan beri her gün ona tapıyorum.

Vücudu üreme için yeterince olgunlaşana kadar beklememiz gerektiğini bildiğimden, mesafemi korudum ve bir arkadaşlık kurdum. Yıllar geçtikçe kibarlığı ve kıvrak zekasıyla beni etkiledi. Fiziksel olarak dolgunlaştı ve korseli elbiseleri ve çapkın gülümsemeleriyle beni çıldırtmaya çalıştı.

Ziyaretlerimiz için yaşıyordum. Bir ay eşim olmadan geçirmek için çok uzundu. Onun tatlı kokusu olmadan. Bana alacakaranlıkta ufuktaki mor bulutları hatırlatan irisleri olmadan.

Onu her gördüğümde biraz daha değişiyordu. Gözlerimin önünde büyüdü.

Şimdi ona bakıyorum ve bağlanma töreninin yapılacağı alanı gördüğünde yüzünde beliren tepkiyi izliyorum. Gözleri açılıyor. Dudakları ayrılıyor.

En üst basamağa çıktığımızda Zella nefesini içine çekiyor. "Bu çok güzel." Koridor, üzerinde yüründüğü için biraz yamalı. Her iki yanındaki boş çimler canlı bir yeşil. Eğer bu geleneksel bir tören olsaydı, alan konuklarımız için sandalyelerle dolu olacaktı. Pembe çiçeklerden yapraklar dalların üzerinde ara sıra havada süzülür.

Zella'nın saçına bir yaprak düşüyor. Bırakıyorum, çünkü çok güzel görünüyor. İleride, yeminlerin edildiği yerde çıplak bir kafes duruyor. Çiftin geldiği ülkeyi temsil eden çiçeklerle süslendiğini hayal ediyorum. Çünkü altın zambaklar ya da gece yarısı güllerinin bir karışımı olurdu.

"Buraya daha önce sadece üç kez geldim," diyorum Zella'ya, ilerlerken elini dirseğimin kıvrımına koyarak. "Sonuncusu kardeşim Silas üç yıl önce kaderindeki eşiyle evlendiğindeydi. Diğer çiftleşme törenleri iki askerim içindi. O günler benim için acı tatlı günlerdi. Adamlarımın diğer yarısını bulduğunu görmekten mutlu olsam da, onları askeriyemden kaybettiğim için üzgündüm."

Zella başını yana eğiyor. "Neden hizmetinizden ayrılımlarına izin verdiniz?"

"Bir adam ruh eşine bağlandığında, onu öldürülebileceği bir savaşa göndermek haksızlık olur. Çünkü hayatı artık kendisine ait değildir. Eğer o ölürse, karısı da ölür. Belki hemen değil ama eninde sonunda. Peki ya çocuklarına ne olacak? Kimseye bunu yaşatmak istemem, bu yüzden kaderli çiftleri her zaman yuva kurmaya ve bir aile yetiştirmeye teşvik ederim." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Ayrıca, çiftleşmiş erkeklerden berbat askerler olur. Dikkatleri dağınıktır ve tek başına olan birinden çok daha fazla kaybedecek şeyleri vardır."

Gözlerini yere indirdi. "Sen iyi bir hükümdarsın. Halkınıza karşı, ailemin kendi halkına karşı olduğundan çok daha nazıksınız."

Çenesini kaldırarak bana bakmaya zorluyorum. "Gece Diyarı vatandaşlarından benim halkım diye bahsetmeyi bırak. Onlar *bizim halkımız*. Senin ve benim. Birlikte, krallığımız için her zaman doğru olanı yapmaya çalışacağız, bu arada sırada bir savaşçı kaybetmek anlamına gelse bile."

O eski savaşçılardan biri olmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama ben kralım. Görevlerim ve yükümlülüklerim var. Zella'yı terk etme düşüncesi beni endişeden hasta ediyor ama şu anda lider benim. Her zaman kendi savaşımı kendim verdim ve şimdi de durmaya niyetim yok.

Silas bir süredir tacı ele geçirmek için can atıyordu. Tehya'yla evlendiğinde buna sahip olacağını düşündüğüne eminim. Sonra

Bir kral, yanında bir kraliçe varken daha güçlüdür ve bu kraliçe onun kader arkadaşı olduğunda daha da güçlüdür. Ruh bağı tamamlandığında Fae güçleri artar.

Yalnız olduğum için zayıf olduğumu düşünüyordu.

Bilmediği şey, o zamana kadar Zella ile çoktan tanışmış olmamdı ve eninde sonunda birlikte olacağımızı biliyordum.

Ama bunu ona söylemedim. Aslında, onun hakkında hiçbir şey bilmiyor. Eve döndüğümüzde onu büyük bir sürpriz bekliyor.

Kafesin yanında durup Zella'ya dönüyorum ve ellerini ellerime alıyorum.

Ona verecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettiğimde aniden paniğe kapılıyorum. Sanki kolyeler ya da yüzükler ortaya çıkabilirmiş gibi ceplerimi yokluyorum. Parmaklarımın altında birkaç altın para şıngırıyor. Ona para veremem. Bu eziklik olur.

"Bağlılık nesnelerimiz ," diye itiraf ediyorum utanarak.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bunun benim için bir önemi yok. İstedğim tek şey sensin."

Bir nefes üfledim. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Gündüz Âleminin Prensesi Zella, beni, Gece Âleminin Kralı Keryth'i kocan olarak kabul eder misin?"

Kalbi mutlu bir şekilde çarpıyor ve bunun benimkinde yankılandığını hissedebiliyorum.

"Bunu şimdi yapmak istediğinden kesinlikle emin misin?" diye soruyor, etrafındaki boş alana bakarak. "Ailen olmadan."

"Bunun bir önemi yok." Sırıtarak sözlerini ona iade ediyorum. "İstedğim tek şey sensin."

Sırıttıyor. "O zaman, evet. Yapacağım."

"Ve seni karım olarak kabul ediyorum." Onu öpmek için eğildim, dört uzun yıl boyunca söylemek için can attığım yeminleri etmeden önce sözümüzü bir öpücükle mühürledim. "Şafaktan alacakaranlığa kadar, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim."

Alnımız birbirine değerken gözlerimin içine bakıyor ve tekrarlıyor: "Şafaktan gün batımına kadar, gün batımından şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim."

Göğsümde katı bir yeminin tanıdık çırpınısını hissediyorum. Tamamdır.

Yani, neredeyse.

Hala bağı tamamlamamız gerekiyor.

Bu düşünceyle sikim seğiriyor. Zella'nın gözleri vücudumda dolaşırken nefesinin kesilmesine bakılırsa, onun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim.

Hiç tereddüt etmeden onu kucağıma alıp gökyüzüne çıkıyorum ve gizli bir mağaraya doğru ilerliyorum.

CHAPTER 7

Zella

Daha önce gördüğüm şelalesi, Keryth aşağı doğru dönerken ortaya çıkıyor. İlk başta, bizi çağılayanın altına sokacağını düşünüyorum, ama keskin bir sol yapıyor ve arkasındaki bir kaya çıkıntısına iniyor.

"Susadın mı?" diye soruyor. Başımı sallıyorum, o da toprak ve kayalardan oluşan duvarın çıkan büyük bir yaprağı avuçluyor. "Başını geriye eğ ve ağzını aç."

Gözlerimi ondan ayırmadan dediğini yapıyorum. Yaprağı öne doğru eğiyor ve içinden bir damla su akıyor. Sıvıyı dilimin üzerinde yakalıyorum ve yutkunurken memnun bir ses çıkarıyorum. Soğuk ve ferahlatıcı.

"Şelale sisi mi?" Biraz daha yutkunuyorum.

"Evet." Keryth gülümsüyor ve ben doyana kadar yapraktan yaprağa geçiyor. Su, derin bir tatmin duygusuyla mideme yerleşiyor. Gece Âlemi'nin bu kaynağı neden istediğini anlayabiliyorum. Kendimi enerjik ve sulu hissediyorum.

Kendisi için içtikten sonra, Keryth beni şelalenin arkasındaki bir açıklığa götürüyor. Asılı sarmaşıkların gizlediği karanlık bir tünel. Giriş ancak yürüyebileceğimiz kadar yüksek ve ikimiz de içeri girerken eğildik.

Keryth bana "Bu mağara kraliyet ailesi arasında bir sır," diyor. "Yeni evlilerin bağlarını tamamladıkları özel bir kaçamak yeri."

"Bunu ama bir efsane olup olmadığından emin değildim." "Ailen sana bundan bahsetmedi mi?"

Umutsuz bir iç geçirdim. "Eminim annem yeterince büyüdüğümde bunu planlamıştır."

Keryth bir destek ve dayanışma gösterisi olarak beni yanına çekiyor. "Üzgünüm tatlım. Acını anlıyorum."

Başımı sallıyorum. Anne babanızı kaybetmek asla kolay değildir. Her ikisiyle de uzun yıllar birlikte oldu ve onun için mutluyum. Onların bilgeliği ve rehberliği olmasaydı bugün olduğu adam olamazdı.

Elimi karın kaslarının sert çıkıntılarına koyarak, yakınlığının bana verdiği rahatlığı içime çekiyorum.

"Artık üzgün konuşmak yok," diyor yanımı gıdıklayarak. "Bugün mutlu bir gün." "Öyle," diye kabul ediyorum.

Arkamızdaki gün ışığı gölgeler arasında kayboluyor ve yolumuzu tamamen karanlıkta mı bulacağımızı merak etmeye başlıyorum. Ama sonra ileride mavi bir parıltı beliriyor ve kayaların üzerinde büyüyen çeşitli bitkileri aydınlatıyor.

Mağaranın içine doğru ilerledikçe ışık daha da parlaklaşıyor. Hava nemli ve toprak kokuyor. Taze ve doğal.

Sonuna geldiğimizde, bir tarafında sıcak bir fokurdama kaynağı olan yuvarlak şekilli bir oda var. Parıltı buradan geliyor, sanki yer içeriden aydınlatılmış gibi. Diğer tarafta ise küçük bir masa ve iki sandalyenin bulunduğu bir yer var. Raflar kayaya yontulmuş ve daha yakından baktığımda orada oturan bir kitap görüyorum.

Çantamı yere bıraktıktan sonra yanına gidip elime alıyorum ve ilk sayfayı çeviriyorum.

Şaşıarak Keryth'e bakıyorum. "Buraya gelen tüm çiftlerin bir kaydı mı?"

Omzumun üzerinden bakıyor. "Misafir defteri olmalı. Vay canına, bu Kral Jarmon ve Kraliçe Taiyana'ya kadar uzanıyor. Senin ataların."

Yani, bu şey çok eski. Büyük büyük büyük dedelerimin hükümdarlığı iki yüz bin yıl önceydi. Uzun zaman önce vefat ettiler ama bana neredeyse otuz bin yıllık dolu dolu bir hayat yaşadıkları söylendi.

"Kağıt büyülenmiş olmalı." Parmağımı hasar görmemiş beyaz sayfalarda gezdiriyorum.

Kollarını ortama dolayan Keryth, anne ve babasının girişini gördüğünde çenesini omzuma yaslıyor ve ben de ortaya dönüp kendi anne ve babamın listesini gördüğümde bir melankoli hissediyorum.

"Eminim çok mutlu olmuşlardır," diyorum sesimi hafif tutmaya çalışarak. Keryth günümüzün hüznüyle lekelenmesini istemiyor ama kederlenmemek elde değil. "Babama acımaktan kendimi alamıyorum. Eşiyle sadece yirmi yedi yıl birlikte oldu. Bizim uzun yaşamlarımız içinde bu çok az bir süre."

Keryth başını sallayarak boğazını temizliyor. "Evet, olayların büyük planında benimkilerin çok fazla zamanı olmadı - yüz yetmiş sekiz yıl birlikte. Ama en azından öldüklerinde birbirleriyle birlikteydiler. Gökyüzünün ötesinde bir yerlerde hâlâ kucaklaştıklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

Raftan bir kalem kaparak Keryth'e uzatıyorum ve boş bir sayfaya dönüyorum.

Gülümsüyorum. "Hikâyemize başlama vakti geldi."

O kendi adını büyük harflerle karalıyor, ben de onunkinin altına aynısını yapıyorum, bazı yerlerin üst üste gelmesine dikkat ediyorum. İsimlerimiz iç içe geçtiğinde ortaya çıkan görüntüyü seviyorum.

Kitabı yere bırakıyorum, mürekkebin kuruması için açık tutuyorum.

Keryth'e baktığımda onu bana bakarken buluyorum. Gözbebekleri o kadar büyük ki neredeyse siyah olmuşlar ve dudaklarını yaladığında sesli bir şekilde yutkunuyorum.

Beni yemek istiyor gibi görünüyor. Ve ona izin verebilirim.

Elleri yanlarıma gittiğinde biraz sıcıyorum ve korseleri çözdüğünü fark ettiğimde gergin bir kahkaha atıyorum. Hemen gevşiyorlar ve ben şaşkınlıkla başımı eğiyorum.

"Bu işte nasıl bu kadar iyi oldun?"

"Pratik yaparak."

Beyaz sıcak kıskançlık sistemimde dalgalanıyor. O kadar güçlü ki, parmak uçlarımdan yere alevler fışkırıyor.

Duraksayan Keryth bana hınzırca sırıtıyor. "Eski bir askerim bana arkadaşının eski elbiselerinden birini ödünç verdi," diye açıklıyor. "Yeteneklerimi geliştirdiğimde içinde kimse yoktu."

"Oh," diye cevap veriyorum, utanarak.

Normalde bu kadar öfkeli değilimdir ama Keryth'in başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek beni yakıyor. Ellerim hâlâ biraz duman çıkarıyor ve bakışlarım kömürleşmiş kayaya kayıyor.

Parmağını çenemin altına sokarak beni yukarı bakmaya zorluyor. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi? Seni tanımadan önce bile seni istedim. Asla başka biriyle olamam. Her şeyim senin."

Sözleri midemde bir dalgalanma hissine neden oluyor ve karnımın alt kısmına bir sıcaklık yerleşiyor. Cüppemin kolları kollarımdan aşağı kayıyor ve göğüslerimi nemli havaya maruz bırakıyor.

Kumaş kalçalarımdan kayıyor ve ayaklarımdan dibinde birikiyor. Aslında çıplağım. Gündüz Alemi'ndeki kadın külotları genellikle transparan örgüdür. Hava çok sıcak oluyor, nefes alabilirlik önemli.

Ve Keryth'in nefes alış verişinin hızlanmasından anladığım kadarıyla, sanırım onları seviyor.

Tacımı başımdan çıkarıp kitabın yanına koyuyorum. Sonra başparmaklarımı külotumun bel bandına geçirip aşağı doğru itiyorum.

Keryth uzanarak yarığımın izini sürdürdü. Zevkli bir hisle sarsılıyorum ve geniş omuzlarını kavrayarak kendimi sabitliyorum.

Onu düşünürken birçok kez kendime dokundum. Ellerimin onun olduğunu hayal ettim.

Gerçeği çok daha iyi.

Klitorisim titreşirken kalçalarımın arasında ıslaklık birikiyor ve Keryth'in deri pantolonunun kemeriyle boğuşuyorum. Sonra, düğme ve fermuara yöneldim.

Belki ben de pratik yapmalıydım. Pantolon giymeyi bilmiyorum değilim - bazen ata binerken ya da bahçeyle uğraşırken giyiyorum- ama ellerim o kadar titriyor ki pantolonumu çıkarmakta zorlanıyorum. Yardıma ihtiyacım olduğunu fark eden Keryth parmaklarımı kendi parmaklarıyla sabitliyor.

"Sakin ol.

Hayal kırıklığınız ."

"Oh." İçten içe yanan ellerimi çekip geri çekildim. Onu yakabilirdim. "Özür dilerim. Benim sorunum ne bilmiyorum. Genelde yeteneklerimi kontrol etmekte çok daha iyiyimdir."

Gömleğini kafasına geçirdikten sonra kemerini çıkarır ve deri kayışı yere atar.

"Birincisi, sen gençsin. Gücünün zaman zaman öngörülemez olması alışılmadık bir durum değil." Fermuarını aşağı kaydırıyor. "Ve ikincisi, ikimiz de bir güç dalgalanması yaşayacağız. Birlikte olmak bizimle ilgili her şeyi geliştirir. Bizi tamamlar."

Anlamli bir şeyle karşılık vermek istiyorum ama siki serbest kaldığında ağzım kuruyor.

Çok büyük.

Şişmiş boyu vücudundan dışarı , pantolonunu tekmeledikçe sallanıyor. Tam olarak nereye gitmek istediğini biliyormuş gibi bana doğru bakıyor.

Söylentiye göre, kader eşleri ilk kez seks yaptığında, bunun dişiye zarar vermemesi gerekirmiş. Keryth'in dediği gibi, birleşmek bizi daha bütün kılacak ve hızlı iyileşme yeteneğimiz eskisinden daha da hızlı olacak. O kadar hızlı ki, içime girdiğinde gerginlikten başka bir şey hissetmeyeceğim.

Ama belki de bu söylentiği çıkaran kadınlar benim gece kralım gibi biriyle birlikte olmamışlardı.

"Dik dik bakıyorsun." Keryth açıkça eğleniyor, gözleri neşeyle dans ediyor.

"Bu çok... gurur verici." Gururlu mu? Cidden mi? Sık sık dilim tutulmaz ama zihnim bulanık ve tüm vücudum zonkluyormuş gibi hissediyorum. Konsantre olmak zor.

Yaptığım gaftan utanarak yanaklarım kızarıyor. Keryth'in kahkahası alçak tavanda yankılanıyor ve ben daha da kızarıyorum.

Dudağımı ısırarak, gözlerim mağaranın zeminine düşüyor.

Yaklaştığında Keryth'in ayaklarının -ve gururlu aletin- görüldüğünü görüyorum. "Şu anda neden böyle hissettiğini anlıyor musun?"

"Seni çok sevdiğim için mi?"

Hafif gözlerine bakıyorum ve aramızda neredeyse görünmez bir fiziksel çekim var. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve içimde garip bir açlık var. Keryth'in bana dokunmasına ihtiyacım var. Beni doldurmasına.

Ona doğru sallanıyorum ve ereksiyonunun ucu karnımı dürtüyor. Bir damla ön sperm tenime bulaşıyor ve aniden onu tatma isteği duyuyorum.

Parmağını yanağımda gezdirerek soruyor: "Kader arkadaşları arasındaki bir ilk seferden sana hiç kimse bahsetmedi mi?"

"Seksin nasıl işlediğini biliyorum," diyorum savunmacı bir şekilde.

Kıkırdıyor. "Bağın talebini kastediyorum. Hissediyor musun?"

Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Bir şeyler hissediyorum."

"İşte bu yüzden ruh eşlerinin birbirlerine direnmeleri çok zordur. Kader bizi kelimenin tam anlamıyla birbirimize itiyor. Bir kez başladığımızda, muhtemelen duramayacağız. Bu senin için sorun olur mu?"

Bu çok yoğun. Hayır, o kısmı duymamıştım ama tamamlanmayı reddetmenin ne kadar zor olacağını hayal etmek benim için kolay. Daha başlamadık bile ama kendimi kaşınıyor ve ağrıyor hissediyorum. Sanki Keryth'i içime almazsam vücudum patlayacakmış gibi.

"Evet," nefes alıyorum. "Benim sorun yok."

CHAPTER 8

Keryth

Bunun için daha hazırlıklı gelmeliydim. Battaniye yok. Zella' yatabileceği bir karyola da yok. Sert yüzey muhtemelen rahatsız edici olacak ama yapacak bir şey yok.

Bugün ona ulaşmalıyım.

Sırtımdaki kıyafetlerden başka bir şeyim olmadan, onun için yolculuk yaptım. Yani kıyafetlerimiz idare edecek.

Onları acınası görünümlü bir palet oluşturacak şekilde düzenleyerek Zella'yı yere indiriyorum. Keşke yastık yapacak bir şeyim olsaydı. Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi çantasına uzanıyor ve bitmemiş battaniyeyi çıkarıyor.

Mükemmel.

Gülümseyerek başının altından geçiriyor.

Bana öyle bir güvenle bakıyor ki. Çok fazla sevgiyle. Ve gözleri sikime takıldığında, yavaş gitmemi çok zorlaştırıyor.

Kalçalarını ayırıp, parlayan yarığına bakıyorum. Benim için çoktan ıslanmıştı.

Sevindim, çünkü fazla zamanımız yok. Burada uzun süre oyalanamayız. Burası çok tehlikeli.

"Önce bana ne istediğini söyle." Kendimi tabanından tutarak, horozumu onun merkezine yönlendiriyorum.

Şişmiş başımı aşağı yukarı ovuyorum, sikimi onun kayganlığıyla ıslatıyorum, sıcak açıklığını dürtmenin verdiği hisle titriyorum. Her geri gelip klitorisine çarptığımda, en erotik şekilde nefes nefese kalıyor.

"Ben sadece-" İhtiyaçla kıvranarak tıslıyor. "Sadece seni içimde istiyorum. Başka hiçbir şey umurumda değil. Lütfen. Şimdi."

Çaresizlik. Hissettiği şey bu. Biliyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Bu sefer, onun girişini dürttüğümde, ileri doğru itiyorum. Sadece birazcık. Ucu içeri kayıyor.

İnliyorum. O kadar kaygan ve sıcak ki. Rahat duvarları sikimi kucaklıyor ve bu dünyadaki en iyi his.

Dirseklerime kadar inerek vücudunu kendi vücudumla örtüyorum. Göğüslerimiz birbirine sürtünüyor ve onun çıplak teninin benimkine değmesini seviyorum. "Hazır mısın?"

Umarım tüm yıldızlar için evet der. Eğer hayır derse, bunun bana ne yapacağından emin değilim. Tüm vücudum ileriye atılmamak için gereken güçle titriyor.

Neyse ki, ayak bileklerini arkamdan kilitlerken sabırsız bir ses çıkarıyor. Topuklarıyla beni itmeye çalışırken kalçalarını sıkıyor.

Daha derine batıyorum ve Zella başını arkaya yatırırken gözlerini kapatıyor.

Buruşmuş yüzüne bakarak acı ya da rahatsızlık belirtisi arıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun hissettiklerini deneyimleyip deneyimleyemeyeceğimi görmek için bağa yalvarıyorum, ama bana sadece zevk geri akıyor.

Zella tırnaklarını sırtıma geçirerek, "Daha fazla," diyor. "Bana daha fazlasını ver."

Onun için her şeyi yaparım.

Beline tutunarak, kadar gömülene kadar ileri atılıyorum.

İkimiz de inliyoruz.

Anın tadını çıkarmak ve Zella'ya bedenime alışması için zaman tanımak için bir saniye hareketsiz kalmak istiyorum.

Ama yapamam.

İrademe rağmen kalçalarım titriyor. Hareketlerim sarsıntılı çünkü durmaya çalışıyorum. Bağ tarafından yönlendirileceğimi biliyordum ama bunun kontrolümü elimden alacağını fark etmemiştim. Bu sinir bozucu.

Nefes nefese, dişlerimi sıkıyorum ve bedenimin durmasını istiyorum.

"Zella, yapamam..." Altımda dalgalanırken gözleri açılıyor. "Karşı koymayı bırak."

Bir nefes bırakıyorum ve teslim oluyorum.

İçgüdülerimin beni ele geçirmesine izin verdim. Ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

Sikimi Zella'nın dar kanalına sokarken gözlerimi kapatıyorum ve bağın bizi yönlendirmesine izin veriyorum. Ona tekrar tekrar pompalarken itişlerim yumuşak, sert ve derin.

Onu öpmeye çalışıyorum ama o kadar telaşlıyız ki dudaklarımızı birkaç saniyeden fazla birleştirmek zor oluyor.

Zella daha da ıslanıyor, vücudu benimkine yol verirken kaymayı kolaylaştırıyor. Vahşi bir kadın, göğüslerini sıkıyor ve klitorisine dokunmak için bir kolunu aramıza sokuyor. Onu hiç bu kadar sınırsız görmemişim.

Elini çekiyorum ve parmaklarını benimkilerle değiştiriyorum.

Bir elimle başını tutarken, diğer elimle onu ovuyor, bir yandan da ıslak sığına vuruyorum. Taşaklarım kıcına çarpıyor ve çıkardığımız sesler etrafımızda yankılanıyor.

Dizlerini yukarı kaldırıyor, kendini benim için daha geniş açıyor. Daha da derine inmemeye izin veriyor.

Yeni bir ses katılıyor ve bunun dışarıda uğuldayan rüzgâr olduğunu fark ediyorum. "Bunun sağlamaya çalışmıyorum," diyorum kesik kesik nefes alarak. Gözlerini kocaman açmış olan Zella alev alev yanan ellerini kaldırıyor. "Ben de değilim."

Ateşi benden uzak tutmaya çalışarak bileklerini başının üzerinde çaprazlıyor.

Ondan korkmuyorum. Elimi hareket ettirerek kollarını yere sabitliyorum. Ellerin sıcaklığını hissedebiliyorum ama rahatsız edici değil. Hatta beni terletmesi daha da seksi.

Zella onu nasıl tuttuğuma bakıyor ve gözleri şehvetle parlıyor. Benim tarafımdan domine edilmek hoşuna gidiyor ve bu beni tahrik ediyor.

Kesem sıkılaşıyor ve göğsümde ağır bir his oluşuyor. Bağ neredeyse tamamlandı.

," diye homurdanıyorum, keşke daha uzun süre dayanabilseydim.

"Ben de." Dizini omzuma atan Zella, yeni aç karşısında çığlık atıyor.

Birkaç saniye sonra bana kenetlendiğini hissediyorum. İç kasları kasılıyor, sikimin etrafında kenetleniyor ve orgazmı benimkini tetikliyor.

Tohumlarım sıcak fişkırımlar halinde fişkırırken, uzun bir homurtu çıkarıyorum.

Kıvılcımlar üstümüzde patlıyor ve çatırdıyor, alanı aydınlatıyor. Ama bunu Zella yapmıyor, bağ yerine oturmadan önce patlıyor. Göğsüme yerleştiğini hissediyorum, güneş ışığı gibi sıcak.

Yıldızlar, kahkahalar ve en sevdiğim bira gibi. Bir zaferden sonraki adrenalin patlaması gibi.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm iyi şeylerin bir araya gelmesi gibi.

Sonunda durmadan önce yavaşlıyorum. Kendimi Zella'nın derinliklerinde tutarak, ağzımı onunkine indiriyorum ve onu yavaşça öpüyorum. Göbeği artçı şoklarla çırpınıyor, zaten boşalmış olan sikimi sağlıyor.

Elleri hala kor gibi yanıyor. Benim kazara çıkan fırtınam hala dışarıda devam ediyor.

Ama şu anda hiçbir şeyin önemi yok. Bizim dışımızda. Benim ruhumla onun ruhu arasındaki yeni bağ dışında.

CHAPTER 9

Zella

Dışarıdaki rüzgâr nihayet dindi ve parmak uçlarımdaki karıncalanma hafifledi.

Keryth beni tembelce öpüyor, çıplak bedenlerimiz hala birbirine dolanmış ve terden kayganlaşmış durumda. Tam kaplıcaya dalmayı önerecektim ki bir ses dikkatimi çekiyor.

Ayak sesleri. Çırpınan dallar. Sessiz fısıltılar.

Telaşla Keryth ve ben doğrulduk. Kıyafetlerimizi geri çekmeden önce kısa bir süre göz teması kurduk.

Şirket iyi değildir. İnsanlar kutsal topraklarda öylece dolaşmazlar. Takip edildik.

"Babamın bir arayıcısı var," diye tıslıyorum sessizce, çantamı omzuma atmadan önce tacımı başıma sıkıca yerleştiriyorum. "Bunu düşünmeliydim."

Bunu daha önce düşünmediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. Heston yüzyıllardır Gündüz Diyarı konseyinde yer alıyor ve elinde onlara ait bir nesne olduğu sürece herkesi bulabilme yeteneği sayesinde değerli bir varlık. Odamdaki herhangi bir şeyi seçebilirdi.

Keryth bir parmağını dudaklarına götürerek sessizlik işareti veriyor ve korselerimi sıkıp elbisemi sabitliyor. Battaniyenin güvenli bir şekilde içine yerleştirildiğinden emin olarak çantamı kilitliyorum.

Sesler şimdi daha yüksek. Mağara duvarlarından yansıyor ve bizi tuzağa düşürdüklerini düşünüyorlar.

Keryth'e paniklemiş bir bakış atıyorum ve rüzgâr gücünü kullanarak onları dışarı atmasını işaret ediyorum.

Başını sallar ve fısıldar, "Bu yeterli olmayacak. Duvardaki pürüzlü parçalara tutunabilirler. Daha büyük bir şeye ihtiyacımız var."

"Ateş mi?"

"Ve rüzgâr. Siz alevleri yansıtın, ben de onları tünelden geçireyim."

"Ormanı yok etmek istemiyorum."

"Yapamayacaksın. Unutma, girişte bir şelale var. Alevleri söndürecektir."

Başımı sallayarak kabul ediyorum. Avuçlarımı öne doğru çeviriyorum ve geri sayım için Keryth'i izliyorum. Parmaklarıyla işaretliyor.

Üç... İki... Bir.

Patlama.

Alevler o kadar sıcak ki ellerimden fırladıklarında mavi oluyorlar. Keryth yanlış yöne gitmediklerinden emin olmak için hemen arkamda. Onun rüzgârı güçlerimizi tek çıkış yolumuza doğru iterken saçlarım yüzümün etrafında savruluyor.

Çığlıklar duvarlarda yankılanıyor. Birinin sesi babama benziyor ama bu olamaz. Şafak ve Alacakaranlık'ta annemi mezarlığa gömdüğümüzden beri Hailene'den dışarı adım atmadı. Sanki kalede kalıp annemin geri dönmesini bekliyor.

Keryth ve ben bağırışlar sustuktan sonra en az on saniye boyunca meşaleyi tutmaya devam ettik.

Peşimizdeki her kimse yanmış olabilir ama etkisiz hale gelmemiş olabilir. Eğer yeterince hızlı kaçabildilerse, çok kötü yaralanmamaları gerekir.

Bu da buradan gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Şimdi.

"Uçabilir misin?" Çıkışa doğru koşarken Keryth elimi tutuyor.

Kanatlarımın açılmasına izin verdim, acıdan yüzüm buruştu. "Muhtemelen, ama bizi yavaşlatacağım kesin."

"O zaman seni ben taşıyacağım. Çıkıntıya ulaştığımızda kollarıma atlamaya hazır ol."

Etrafımızdaki kayalar kömürleşmiş ve buharlaşıyor ama şelalenin ötesinde ateş görmüyorum. Açıklığa geldiğimizde sağa dönüyoruz, kalkışa hazırız.

Ama demir bir ağ üzerimize uçarak geliyor.

Yoldan çekilmek için zamanımız yok. Zincirler ikimizi de sarıyor ve gölete düşüyoruz. Su demirin acısını soğutmaya yardımcı olsa da, hiçbir şey etimizde cızırdamasını engelleyemiyor. Zaten yaralı olan kanatlarım şimdi çapraz bir yanık ağıyla gölgelendi.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, nefesimi tutarken Keryth'e sarılıyorum.

Burada ölmeyeceğiz. Periler boğulmaz. Oksijensizlikten ciğerlerimiz acıyabilir ama bu bizi öldürmez.

Beni korkutan şey yukarıda bizi neyin beklediği.

Belli ki beni almak için gönderilenlerin sayısını hafife almışız. Ne yapacaklar? Keryth'i mi öldürecekler? Kalp kırıklığından çürümem için beni Gündüz Diyarı'na mı götürecekler?

Yüzünü okşarken alnımı Keryth'in alnına değdiriyorum. O da aynı şeyi yanaklarıma yapıyor, sanki beni rahatlatmaya çalışıyor.

Bu adamı
kaybedemem. Onu
daha yeni yakaladım.

Biri bizi yukarı çekerken ağa bağlı ip geriliyor. Kumlu dip boyunca çekiştiriliyoruz ve nihayet nehir kıyısına ulaştığımızda havayı yutkunarak içimize çekiyoruz.

Yanaklarıma yapışan ıslak saçlarımın arasından Heston'a bakıyorum. Yüzünün sol tarafı dağlanmış ve bana doğru küçümseyerek bakıyor.

"Bunu yapmak zorunda kalmayı gerçekten istemezdim, Prenses."

Saç tokalarımın birinin pantolonunun cebine takıldığını görüyorum. Beyaz pantolonu, ateş almış olması gereken kahverengi lekelerle kaplı. Sarı mohawk'ı yanmış.

"Sana daha kötüsünü de yapabilirdim," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ yapabilirim."

"Bundan şüphem yok," diye yumuşak bir şekilde cevap verir. "Sedrick'e ne yaptığını gördüm."

Bu yüzden fileyi getirmek zorunda kaldık."

Evet, normalde demirle bu kadar temas bir fae'nin yeteneğini zayıflatırdı. Ama bağ çok taze olduğu için, Keryth'in daha önce bahsettiği yoğun güç dalgalanmasını hissediyorum.

Belki de tahvili çoktan tamamladığımızın farkında değillerdir. Hiç zaman kaybetmedik.

Ve bu yardımcı olabilir. Bizi hafife alırlarsa, avantajlı oluruz.

Düşüncelerimi sessizce aktarmayı umarak Keryth'in elini sıkıyorum.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu Kral Keryth?" Bu ses beni biraz soluklandırıyor,

Çünkü mağarada yanılmamıştım, o benim babamdı. "Daha önce hiç sessiz bir tip olmamıştın."

Yanında bir askerle bir ağacın arkasından belirdi. Babamın yüzündeki ve kollarındaki deri kızarmış olsa da, Heston patlamanın şiddetinden etkilenmiş olmalı.

"Baba. Bırak bizi gidelim," diye yalvarıyorum, sesimdeki ıstırapı duymasını ve bana acımasını umuyorum.

Ama o sadece gülüyor. Soğuk, cansız bir ses ve omurgama bir ürperti gönderiyor. Gri gözlerine baktığımda, eskiden tanıdığım adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını görüyorum.

Biliyorum.

"Baba." Küçük bir kızken ona seslendiğim ismi bilerek kullanıyorum.

"Seni seviyorum."

Keryth'i işaret ederken gülümsemesi kayboluyor. "Ama sen onu daha çok seviyorsun." "O benim kader arkadaşım."

Açıklanacak başka bir şey yok. Bu her şeyi açıklıyor. Sonsuza dek sadakatime ve kalbime sahip olacak.

Baba parmağını Keryth'ten çekmeden, "Karımı öldürdün. Benden öç almak istedin."

Ne? Aklı annemin nasıl öldüğünü unutacak kadar mı gitti?

"Hayır," diye şiddetle reddediyor dostum. "Asla yapmam."

"Bir veba salgını vardı, hatırladın mı?" Babama hatırlatıyorum. "Buna Keryth sebep olmuş olamaz."

"Ama cadılar yapabilir. Bir cadı meclisi buldu ve onları krallığımızı lanetlemeye ikna etti." Gözleri ikimize de büyük bir nefretle bakıyor. "Ve şimdi sen de düşmana katılıyorsun, Zella. Bunun bedelini ikiniz de ödeyeceksiniz."

Gözlerini kapatan babam, doğa güçlerini çağırıyor. Tüm canlıları emirlerini yerine getirmeye ikna edebilir.

Kalın, yeşil sarmaşıklar çalıların arasından kayarak bize doğru geliyor. Ağın içinden yılan gibi geçip el ve ayak bileklerimizi sarıyorlar. Sırt üstü, yan yana yatana kadar manipüle ediliyoruz. Yüzümün yanmaması için başımı yana çevirmeye çalışıyorum ama ağdan kaçamıyorum.

Babam genç askere işaret ediyor. Adını bilmediğim kadar yeni biri. Elinde demir bir mızrak var ve bunun ne için olduğunu tahmin edebiliyorum.

Panikleyerek kıpırdandım ve vücudumla onu engellemek için Keryth'in üstüne çıkmaya çalıştım. "Hayır! Ona zarar verme."

"O değil, sevgilim," diyor babam, ürkütücü bir sakinlikle. "Sen." "Ben mi?" Sertçe yutkunuyorum.

"Ne?"

Şimdi beni korumak için mücadele eden Keryth. Sarmaşıklara karşı mücadele ediyor, çırpınıyor ve tekmeliyor.

"Kendi kızın mı?" diye . "Yapmazsın."

"Oh, yapardım. Sen benim eşimi benden aldın. Ben de seninkini senden alacağım. Benim çektiğim gibi onun da acı çekmesini izleyebilirsiniz."

Nutkum tutuldu, babama bakakaldım. Acı çekmemi istiyor.

Akıl sağlığının son ipi de koptu. Gözlerim yaşlarla doluyor -sadece lmm emrettiği için değil- ama babamı resmen kaybettiğim için. O gitti, tamamen.

Genç askere beni geçirmesini emrettiğinde, adam tereddüt ediyor. "Majesteleri... Emin misiniz? O prenses-"

"Dediğimi yap!" Babam kkryor ve adam hızla bana doğru geliyor.

Mızrağın ucu kalbime doğru yöneliyor ama nedense korkmuyorum. Glerimin arttığını hissettiğimdezerime bir sakinlik kyor. Keryth de aynı Şeyi yaşıyor olmalı, çünkü hareket etmeyi bıraktı.

Boynumun arkası karıncalanıyor. Fae çocuklarının yeteneklerini geliştirirken, henüz yeniyken bu karıncalanmayı hissetmeleri yaygındır. Ben bu hissi yıllardır yaşamamıştım.

Ne emin değilim. Tek bildiğim Büyük.

Aniden esen kuvvetli rüzgâr neredeyse ayakta duran adamları . Gökyüzüne baktığımda, huni bulutlarının tepemde dndğn görüyorum. Karanlık girdapta kıvılcımlar ıttırıyor ve ateşli bir kasırğa oluşuyor. Alevler kasırganın içinde dnerek tenimize sıcak bir esinti gönderiyor.

Benim ve Keryth'in gücünün bir birleşimi. Ve korkunç.

Bunu gerçekleştirmeye alışmıyorum bile.

Bir orman yangını başlatma endişem artık çok gerçek. Halihazırda en yüksek ağaçlardan birkaçında alev almış dallar görüyorum.

Mızrağı tutan asker geri çekiliyor, gözleri dehşetle dolu. Kanatları çıkıyor, tylerirperiyor ve Sedrick'le aynı kaderi paylaşmaktan korktuğunu biliyorum.

Babam silahı kapar. "Eğer sen yapmayacaksan, ben yaparım."

İki adım atamadan aniden durur ve ağzı sessiz bir ığlılıkla açılır.

Mızrak elinden düşerken göğsüne bakıyor. Yaralı olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Beyaz gömleğine kan bulaşmış ve gömleği ortadan yırttığında gğs kafesinden demir bir çivinin sivri ucunun çıktığını görüyorum.

Arkasında kim var göremiyorum ama çekip çıkıyorlar.

Rzgrın uğultusundan bile, kalbinden çıkarılırken çıkardığı ıslak mide bulandırıcı sesi duyabiliyorum.

ğryorum.

Baba dizlerinin üzerine çökerek ölümüne neden olan kişiyi ifşa eder.
"Zarid," diye nefes veriyorum.

Kardeşim orada duruyor, elinde demir bir çivi var. Babamızın kanıyla kaplanmıştı ve kusmak istiyordum.

Bana bakarken bir iç çekti. "Çok heyecanlanma. Bunu senin hayatını kurtarmak için yapmadım, yine de seni kurtarmayı planlıyorum. Heston, Gece Diyarı kral ve kraliçesinin zincirlerini çöz."

Asker isteksizce emredileni yapar, çünkü Zarid kraldır.
Şimdi.

Babam henüz ölmemiş olsa da, de olabilir. Geri dönüşü yok.
Demirle enfekte olmuş bir kalpten.

Yine de, babamın vücudunun kanındaki zehirlenmeye yenik düşmesi günler alabilir. Acı içinde kıvranırken, hırıltılı bir inilti çıkarıyor. Boynundaki atardamarlar şimdiden siyaha dönmeye başlamış. Öksürüyor ve dudaklarına biraz kan sıcıyor.

Bana yaptıklarından sonra bile, onun acı çekmesini istemiyorum.

Ağ çıkarıldığında, ayakta durmak için mücadele ederken acımı görmezden geliyorum. Keryth kalkmama yardım ediyor, beni yanına sabitlemek için bir kolunu belime doluyor.

"Lütfen buna bir son ver Zarid," diye yalvarıyorum ağabeyime.
Gözyaşlarım dökülüyor ve yanaklarımdan aşağı akıyor. "Çabuk ve merhametli ol."

Gökyüzüne bir parmak sallıyor. "Sadece onu kapatırsan."

Keryth'e bakmadan önce başımı kaldırıyorum. Onun yüz ifadesi de en az benim kadar şaşkın, çünkü bunu bilerek yapmıyoruz.

"Yapabileceğimi sanmıyorum." Yüzümü çabayla buruşturarak zihinsel olarak ateşi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gözlerini kapatan Keryth de aynısını yapıyor. Kasırganın küçülmesine yardımcı olsa da, gökyüzü hâlâ çalkalanıyor ve çatırdıyor.

"Yağmur yağdırabilirim," diye öneriyor Keryth. "Ama ateş yağmayacağının garantisi yok. Bu bir felaket olabilir."

Zarid yanan ağaçlara bakarak başını sallar. "Ne büyük bir karmaşa yaratmışsın kardeşim."

"Bu onun hatası değildi," diye savunuyor sadık dostum.

"Bunların hiçbirinin olmasını istemedim." Göğsüm hıçkırıklarla inip kalkıyor. "Sadece Keryth'le birlikte olmak istedim."

"Ve şimdi olacaksın," diyor Zarid bana. "Ama bana borçlusun. Benim sayemde yaşıyorsun."

"Ne istiyorsun?" Keryth temkinli bir şekilde soruyor, hafifçe önüne geçerek Ben.

"Barış. Yeni bir anlaşma. Daha iyi ticaret anlaşmaları. Ben büyük bir fedakarlık yaptım Krallığımız." Zarid babamızı öldürmenin cesurca bir hareket olduğunu söylüyor ama ben onu tanıyorum.

Bunu kendisi için yaptı.

"Senin çıkarın ne?" diye sorduğumda babamın hırıltısını duymamak için elimden geleni yapıyorum.

Kardeşim sırtıyor. "Gece Diyarı'nın bizim işimize karışmamasını istiyorum. Bırakın krallığımızı uygun gördüğüm şekilde yöneteyim."

"Yani insan aleminden kadın çaldığınız gerçeğini görmezden mi geliyorsunuz?"

Salgından sonra kadın nüfusunu yenilemek için babam akla hayale gelmeyecek bir şey emretti. Askerlerinden oluşan bir ekip, portallar aracılığıyla Dünya'ya seyahat eden ve harap olmuş kız ordularıyla geri dönen resmi kapkaççılar haline geldi. İnsanların Fae'lerden biraz daha doğurgan olduğunu fark ettiğinde, kaçırımlar daha da arttı.

Zarid burnunu çeker. "Ahlak anlayışınızı kendinize saklayın, hepimiz gayet iyi geçineceğiz."

Yani, bu bir evet.

Keryth ona bir kolunu uzatır. "Senin krallığın senin, benim krallığım da benim. Vatandaşlarımı kaçırmadığınız sürece ben bu işe ."

Protesto etmek istiyorum ama bunun bir faydası olmayacak. Zarid her zaman her şeyi kendi bildiği gibi yaptı ve pek de vicdanlı biri gibi görünmüyor.

Adamlar el sıkıştığında, anlaşma tamamdır.

"Z-Zella." Babam yanındaki yere vurarak diz çökmemi istedi.

İtaat etmek için hareket ettiğimde Keryth dirseğimi tutuyor. Bana şüpheli bir bakış attı. Endişeli olduğu için onu suçlamıyorum ama babamın son sözlerini duyma şansım varsa bunu değerlendireceğim. Belki de hayatının sonunda bir anlık berraklık yaşıyor.

Ayrıca, artık bana zarar veremez. Gücü her saniye azalıyor.

Sırılsıklam elbisem, dizlerim kuma battığında zaten olduğundan daha da kirleniyor. Ellerimle ne yapacağımdan emin değilim. Babama dokunmak için uzanıyorum ama bu onu incitebilir. Bu yüzden onları kucağımda tutmaya karar veriyorum.

Trajedinin ağırlığı içimdeki öfkeyi emiyor ve ateş gökyüzünden dağılıyor. Yağmur yağmaya başlıyor ve serin damlalar saçlarımı ve kollarımı ıslatıyor. Umarım orman yangınına da söndürür.

Sis yere doğru alçaktan süzülüyor ve bunun şelale sisi mi yoksa duman mı olduğundan emin değilim. Belki ikisi de.

Gürültülü bir öksürük çıkaran babam, öne eğilmem için parmağıyla beni işaret ediyor.

Yeterince yaklaştığımda tacı başımdan çekip alıyor ve birkaç saçımı da beraberinde götürüyor. "Bu sana ait değil."

Şok olmuş bir halde elimi uzattım, ama o elimi çekip aldı. "Öyle. Onu bana annem verdi."

"Asla o olamayacaksın. Bu taca layık değilsin." Ahh.

Yanılmışım. Beni hâlâ incitebilirdi ve incitti de.

En değerli varlığımı ormana fırlatırken manyakça gülüyor. Etrafına birkaç sarmaşık dolanıp, kalın çalılar arasında kaybolana kadar çekip götürdüğünde çığlık atıyorum.

"Annem şu anki halinden nefret ederdi," diye babama öfkeleniyorum.

Ruh eşinden bahsedince gözlerinde kısa bir duygu parlaması oldu.

Özlem mi? Pişmanlık mı?

Söylediği ve yaptığı zalimce şeyleri gerçekten kastetmediğini biliyorum. Beni yetiştiren baba çocuklarını severdi.

Ama o boş bir kabuk.

Keryth beni yukarı çekti. "Gitmeliyiz."

"Tacım..." Vahşi doğaya özlemle bakıyorum.

"Sana başka bir tane getireceğim. Tüm Valora'daki en güzel taç."

Verilen söz ne kadar güzel olsa da, aynı şey olmayacaktı. Onu özel kılan estetik ya da değer değildi.

"Kafa kesilmesini görmek istemiyorsanız, şimdi gitseniz iyi olur." Zarid kılıcını kınından çıkarır ve bir deneme vuruşu yapar.

En azından babamızın ıstırabına son verecek. Bunun için, Keryth'in beni gökyüzüne çıkarmasına izin vermeden önce ona teşekkür ediyorum.

Uçup giderken duyduğum son şey babamın "Beni Lynea'nın yanına gömün" ricası.

CHAPTER 10

Keryth

Zavallı dostum.

Hüznü iliklerime kadar işliyor. Bu noktada içinde hiç ateş kalmadı. Sanki onun gücü geçici olarak benimkiyle birleşmiş gibi ve yağmur, gömleğimi ıslatan gözyaşlarının bir yansıması.

Fırtına bizi Delaveria'ya kadar takip ediyor. Kalenin bulunduğu Gece Diyarı'ndaki ana şehir şu anda çoğu kişi uykuda olduğu için sessiz.

Sarayın ana kapısındaki muhafızlara hoş geldiniz işareti vererek yanlarından uçarak geçiyorum. Köprü'nün üzerinden süzülerek üçüncü kattaki odamın balkonuna çıkıyorum.

Zella'nın ihtiyacı olan son şey insan ve soru bombardımanına uğramak. Şimdilik, birlikte biraz sessiz zaman geçireceğiz. Yatak odamızın mahremiyetinde yas tutmasına izin vereceğim.

Buraya gelip benimle olmak için her şeyden vazgeçti. Pişman olmasına izin vermeyeceğim.

Elimi sadece benim dokunuşumu algılayan büyülü kilidin üzerine koyuyorum ve Zella'ya da aynı erişimi sağlamak için onları yapan büyücüyü saraya çağırمام gerektiğini not ediyorum.

Çift kapı açıldığında Zella'yı içeri taşıyorum ve yatağın kenarına koyuyorum.

Dışarıdan daha iyi görünüyor. Demir ağdan kaynaklanan yüzeysel yaralarımız iyileşti - muhtemelen bağın gücü sayesinde.

Ama duygusal olarak Zella yenilmiş görünüyor. Başı öne eğik ve gözyaşları sürekli yanaklarından aşağı akıyor.

Şafak ve Alacakaranlık uçuşunun onun kırık kalbini iyileştireceğini ummakla aptallık etmişim. Beş saat yeterli değil.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Tatlım. Olan her şey için çok üzgünüm."

Aldığım tek yanıt burnunu çekmek oluyor. Kollarımı ortasına dolayarak başımı kucağına koyuyorum. İkimiz de yağmurdan sıırıslık olmıştuk.

üstümüzü değiştirmemiz gerekiyor. Neyse ki, hizmetçilerden birinin dolaba birkaç elbise bırakmasını sağlayarak onun gelişine hazırlandım.

"Eğer seni kaybedersem," diye başlıyor sessizce, "hemen kendi canıma kıyarım."

karşısında irkilerek başımı kaldırıyorum. "Öyle söyleme."

". Onun gibi olmayacağım." Kırmızı çerçeveli gözleriyle bana bakıyor, sonra ufuktaki şafak ışığına doğru bakıyor.

"Yapmazdın," diyorum, yalan olduğundan şüphelensem de.

"Yapmaz ?" diye soruyor, sesi sert. "Sen yapmaz mıydın?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Birbirimizi kaybedersek, sonunda zihinlerimizi ele geçirecek olan deliliğe karşı hiçbir şansımız olmazdı.

"Bu konuda uzun süre endişelenmemize gerek kalmayacak." Dikkatimi dağıtacak bir şey ararken ayağa kalktım ve kolumu süite doğru uzattım. "Bir tura ne dersin?"

"Elbette." Bana yarım bir gülümseme sunuyor ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek onu taş şöminenin önüne götürüyorum. Periler soğuktan pek rahatsız olmadıkları için ısınmak için gerekli değil ama ısıltısı güzel.

"Hizmetçiler her sabah kütükleri yakıyor, çünkü gün boyunca açık olmasını seviyorum. Sen yanımdayken artık bunu yapmalarına gerek kalmayacak." Göz kırparak elini okşadım.

Başını sallayarak cam kapıyı açıyor ve avucunu yaklaştırdığında kısık alevler hemen daha parlak yanıyor. O aşağıdayken, açıklığın diğer odaya geçtiğini fark ediyor. "Oturma alanınız ve yemek masanız var mı?"

"Mahremiyetimi seviyorum. Sadece resmi bir gerekçe varsa büyük salonda yemek yerim." Kolumu omuzlarına dolayarak, kapıdan geçerken bana doğru bastırılmış gibi hissetmesinin keyfini çıkarıyorum. "Çok fazla aileye sahip olmamanın avantajlarından biri de bana sık sık ihtiyaç duyulmaması."

"Peki ya kardeşin?"

"Silas ve benim karmaşık bir ilişkimiz var. Benden sadece yirmi beş dakika sonra doğduğunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kadar kısa bir süre beni kral yaptığı için çok üzgün."

Mırıldanarak başını yana eğiyor ve parmaklarını beyaz tuğla duvarlarda gezdiriyor. "Burada dekor eksikliği var. Resim yok. Heykel yok. Halılarınız bile düz beyaz."

"Burası boş bir sayfa," diye iyimser bir şekilde konuşuyorum, bir projenin ona dört gözle bekleyeceği bir şey verebileceğini umarak. "Burada ne istersen yapabilirsin."

"Altın. Ve mermer," diyor duvarlardan sarkan yıldız tozlu ışıkları işaret etmeden önce. "Birkaç fener daha kullanabiliriz. Kanepeniz çok güzel bir mavi. Buna uygun gece yarısı gülleriyle dolu birkaç vazo almalıyız."

Şimdiden 'biz' demesine bayılıyorum. "Tamamdır. Tasarımcılara ne istediğinizi söyleyeceğim."

"Ama şimdi değil." Yüzünü bana dönerek elleri kollarımın açıkta kalan derisinde geziniyor. "Sadece seninle bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Daha fazla katılamazdım. "Sıcak bir banyoya ne dersin?" "Benimle küvette olduğun sürece."

Onu arkamdan sürükleyerek banyoya öyle hızlı koşuyorum ki, bu onu güldürüyor. Bu mutlu ses benim için her şey demek. Her gün onun kıkırdamasını duymak istiyorum.

"Kıç yanaklarının arasına ıslak deri nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Pantolonumun arkasını çekiştirerek dramatik bir oyun oynayarak soruyorum.

Kahkahası duvarların ve zeminin seramik karolarında yankılanıyor. Ağzını kapatarak kıkırdamaya devam ederken kasılmakta olan karnını tutuyor.

Sevindim. Onu neşelendirdim ve onun eşi olarak görevimi yaptığımı hissediyorum.

Ta ki duyguları karışmaya başlayana kadar.

Gözlerine nem doluyor ve gülmesi hıçkırığa dönüşüyor.

Kollarımı ona doladığımda, büyük ayaklı küvetin kenarına çöküyoruz. Ona sarılıyorum, istediği kadar ağlamasına izin veriyorum. Arada bir saçlarını okşuyor ve başının üstünü öpüyorum.

Sonunda hıçkırıkları iniltiye, iniltileri de hıçkırıklara dönüşür.

Musluğu açıyorum. Banyoya buharlı su doluyor ve normalde kullanmadığım hoş kokulu birkaç sabun atıyorum. Zella'nın korselerini çabucak çıkararak onu soyuyorum. Çıplak vücudunun cazibesine kapılmamaya çalışıyorum ama bu manzara hâlâ çok yeni ve harika.

"Bu kadar muhteşem olmana alışabilecek miyim emin değilim."

"Umarım yapmazsın," diye cevap veriyor ve suya giriyor. Küvetin kenarına tünüyor ve otururken etinin yayılma şeklini seviyorum. Sırtındaki pürüzsüz deriden, kalçalarına kadar her şey çok güzel.

omuzlarından kalçalarına kadar. Omzunun üzerinden bakarak benim örtülü bedenime dik dik bakıyor. "Birimiz çok fazla giyinmiş."

En azından hala alıngan.

Soyunuyorum, ereksiyonumu gördüğünde gözlerinin açılmasının tadını çıkarıyorum. Vücudum tehlike ve trajediyle ilgili notu almamış gibi görünüyor. Bütün gün ereksiyon halindeydim.

Sırıtarak ona suda katılıyorum, onu önüme çekiyorum, sırtı önüme geliyor. Aletimi kışının çatlağında hissettiğinde küçük bir nefes kaçıyor.

Onu istediğim için özür dilemeyeceğim, zamanlama uygunsuz olsa bile. Ama onu ne kadar hırpalamak istesem de yapmayacağım.

Bunun yerine sessiz kalıyorum ve bacağımın yanında yüzen çiçek şeklindeki sabunlardan birini buluyorum. Avuçlarımda köpürtürken Zella'nın vücudunu kollarımla sarıyorum.

Sonra onu yıkamaya başladım.

Köpüklü ellerimi karnında gezdiriyorum. Kollarında. Göğsünde.

Meme uçlarının üzerinde gezindiğimde inliyor ve vücudunu kavislendiriyor. Bacaklarını iki yana açarken eli enseme geliyor. Ayak bileklerini benimkilerin dışına geçiriyor ve bana karşı sabırsızca kıpırdanıyor.

Eğer bu bir davet değilse, ne bilmiyorum.

Parmaklarım onun merkezini bulduğunda, orası kaygandı ve bu sudan değildi.

Belini kavrayarak onu yukarı kaldırıyorum ve girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Onu sikimin üzerine yatırıp sert bir hamleyle vücuduna saplıyorum.

Haykırıyor ama acıdan değil, zevkten. Bağ sayesinde aramızda endorfin salgılandığını hissedebiliyorum.

Belki de zamanlama yanlış
değildir. Buna şimdi ihtiyacı var.

Bana ihtiyacı var.

Onun kalbini iyileştirebilecek tek kişi benim.

Kalçalarını daha sıkı kavrayarak vücudunu benimkinin üzerinde gezdiriyor, hızlı vuruşlarla sikimi içine pompalıyorum.

Göğüsleri hareketlerle birlikte zıplıyor. Su küvetin kenarlarından akarak yere dökülüyor. Homurtularım duvarlarda yankılanıyor.

Orta parmağımla şişmiş tomurcuğunun etrafında döndüğümde, duvarları kasılıyor ve shaftımın etrafında spazm geçiriyor. Tüm vücudu gerilir. Tırnakları

Boynumun derisini kazıyor, ecstasy çığlığı yatak odalarımızda yankılanıyor.

Hayalarım vücuda sıkıca yapışıyor ve karıncalanmalar omurgamdan aşığıya doğru yarışıyor.

Aramıza uzanan Zella, kesemi okşuyor.

Yapılacak masum bir şey. Keşif amaçlı. Küçük bir dokunuşun beni patlatacağının farkında değil.

Bu sefer boşaldığımda, eş-bağ havai fişekleri yok, sadece kör edici bir zevk var.

Tohumlarım onun dar kanalına fıskırıyor. Güçlü fıskiyelerin rahmine ulaşmasını umarak kendimi derinlere gömüyorum.

Ben bir aile istiyorum. Karnının bebeğimizle şiştiğini görmek istiyorum.

Dakikalar geçiyor ve biz nefesimizi tutarken yumuşayan sikimi Zella'nın içinde tutuyorum. Mümkün olduğunca uzun süre bağlı kalmak istiyorum.

Yol boyunca kaslarına masaj yaparak vücudunu temizlemeye devam ediyorum.

Başını çevirerek dudaklarını tutkulu bir öpücükle benimkilerle birleştiriyor. Aç. Muhtaç. Ayrıldığımızda, ereksiyonum geri döndü.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Kıkırdıyorum. "Sanırım bu benim repliğim."

Dişleri çenemi ısırıyor. "Yani, beni almaya geldiğin için teşekkür ederim."

Sanki başka seçeneğim varmış gibi. "Her zaman sana geleceğim. Nerede olursan ol, risk ne olursa olsun."

Gülümsüyor ve neredeyse hiç üzüntü belirtisi yok. "Sana sahip olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok."

"sahip olduğumuz sürece," diye kabul ediyorum.

CHAPTER 11

Zella

Delaveria'ya geldiğimizden beri günler geçti ve biz henüz Keryth'in odasından ayrılmadık. Yani *bizim* . Buraya evim demeye alışmam gerekecek, ki bunu yapmak zor olmayacak.

Gece Diyarı'nın gökyüzündeki yıldızlar çok güzel. Parlak kürelere ve üç aya bakmak için kendimi sık sık pencereye giderken buluyorum.

Şimdiye kadar tanıştığım personel harikaydı.

Gözlerden uzak geçen ilk günün ardından, Keryth'in ikinci komutanı sadece yaralanmadığından emin olmak için uğradı. Bir saray tasarımcısı öğle yemeğinde benimle fikirlerimi tartıştı. Bir konsey üyesi ziyarete geldiğinde, Keryth adamı odanın kilitlerini büyüleyen büyücüyü bulması için bir göreve gönderdi.

Hyla adında kahverengi saçlı yaşlı bir kadın yemeklerimizi bize getiriyor. Ayrıca banyo için taze havlu ve sabun getiriyor, çarşaflarımızı değiştiriyor ve benim için saçlarımı şekillendiriyor. Üç kuşaktır kraliyet ailesine hizmet ediyor.

Hyla değerli bir çalışan olmasına rağmen, Keryth onu kovmaya hevesli görünüyor. Dışarı.

Bunun iki sebebi olduğundan şüpheleniyorum: Beni tamamen kendine istiyor ve çok fazla bilginin sarayın geri kalanına ulaşmasını istemiyor.

Keryth iki kez meraklı fae'leri etrafta dolanırken yakaladı - biri pencerelerin dışında uçuyordu, diğeri ise koridorda oyalanıyordu. Her iki seferde de, onları nedenleri hakkında sorgulayana kadar tutuklanmalarını emretti. Bunun biraz aşırı olduğunu düşündüm ama paranoyası yersiz değil.

Krallıktaki söylentiler çoktan yayılmış olmalı.

Keryth onlara benim hakkımda hiçbir şey söylemedi. Kim olduğum hakkındaki gerçeği bilen tek kişi bizi ziyaret eden ilk asker ve o da sır saklayacak kadar sadık biri.

Uyuyan arkadaşşıma bakıyorum. Ufuktaki alacakaranlığın ışıltısı yüzüne pembemsi bir renk veriyor. Tıraş olmamış ve tüyleri

çekici bir sakal. Biraz daha uzatsa sorun olmazdı. Yüzü kalçalarımın arasındayken verdiği hissi seviyorum.

"Kirli şeyler düşünüyorsun tatlım," diye mırıldanıyor, kara kirpikleri bana bakarken dalgalanıyor. "Biraz kestirmenin güvenli olduğunu düşünmüştüm ama sen doyumsuzsun."

Haksız değil. Ona doyamıyorum. Uyumadığımız zamanlarda sürekli sevişiyoruz. Hatta ben onun sikinin üstünde otururken yemek yiyoruz.

Üstsüz olduğu için meme ucunu yalama fırsatını değerlendiriyorum.

Homurdanıyor ve etini ısırduğmda yontulmuş karın kasları titriyor. Bu onu birden fazla şekilde uyandırıyor.

Üstümde yuvarlandığında, kocaman siki iç kalçamı dürtüyor. Kendimi onun için daha geniş açıyorum. Kaç kez seviştiğimiz için canım yanıyor ama umurumda değil. Sanki hassasiyet zevki artırıyor gibi.

Keryth'in dudakları dudaklarımın üzerine iniyor ve ereksiyonunun ucu sırlıslıklam olmuş merkezimi buluyor.

Tam ilerlemek üzereyken kapı gürültüyle çalınır.

Patlama o kadar yüksek ki kristal avizeyi sallıyor.

Telaşla, sorgulayan gözlerle ona bakıyorum.

"Bu kadar kaba olabilecek sadece bir kişi var." Sinirli bir şekilde oflayan Keryth ayağa kalkıyor ve ten rengi bir şezlong pantolonu giyiyor.

İpi bağlıyor, telaşsız bir şekilde oturma odasına kapıyı açıyor. Kapıyı açar açmaz bir adam içeri dalar.

Çıplak olduğum için utanç dolu bir çığlık atıyorum. Üzerimi örten tek şey battaniye. Keryth'in yatağın ucuna asılı beyaz düğmeli gömleğini el yordamıyla bulup tam zamanında başımın üzerine geçiriyorum.

Adam ortaya çıktığında, Keryth'e ne kadar benzediğini görünce şaşıyorum. İkisi de aynı uzun siyah saçlara, yontulmuş dudaklara ve keskin çeneye sahip. Aynı buz gibi gözler.

Bu Silas olmalı, Gece Diyarı prensi.

"Aha!" Yatak odasına baktığında beni keşfetti ve Keryth'e öfkeli bir bakış atmadan önce suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Gündüz Diyarı'nın prensesini mi çaldın? Delirdin mi sen?" Cevap duymayı beklemiyor. "Ve Kral Zed öldü mü? Bir savaş çıkacak. Bir haftalığına Rüya Âlemi'ne gidiyorum ve bu karmaşaya geri dönüyorum! Sana ne oldu böyle?"

"Düşündüğün gibi değil," diye sakince cevap veriyor Keryth, sanki kardeşinden gelen bu tür bir patlama normalmiş gibi.

"Gerçekten mi?" Silas esprisiz bir kahkaha attı. "Nerede yanlış yaptığımı söyle bana."

"O benim kader eşim."

Sessizlik.

Birbirlerine bakarken gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. Sanırım Silas'ın nutku tutulmuş durumda ve ben onu yüzündeki sıkışık ifadeyi okuyacak kadar iyi tanımıyorum.

"O kadar insan arasından o mu?" diye mırıldandı sonunda. "Ne zamandır tanıyorsun?" "Dört yıldır."

"Bu yüzden ticaret görevlerine gitmeme hiç izin vermedin." Silas başını sallayarak bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onu görmek için gizlice kaçıyordun."

"Öncelikle, *onun* bir adı var. Adı Zella."

İkisi de bana doğru bakıyor. Arkadaşımın gözleri yumuşarken, Silas'ınkiler daralıyor.

Ve gerçekten bu toplantının farklı geçmesini isterdim. İşte buradayım, üzerimde pantolon yok, bütün gün yatakta yuvarlanmış gibi görünüyorum - çünkü öyleyim.

Hayatım boyunca bana öğretilen görgü kurallarını bile kullanamıyorum. Ayağa kalkıp reverans yapamıyorum.

"Tanıştığımıza oldum," diyorum uysalca.

Çocuklar sohbete devam etmeden önce sadece başımı sallayabiliyorum.

"Şafak ve Alacakaranlık'a her ay ben de gittim çünkü bu benim görevim," diyor Keryth. "Ve bir şeyi açıklığa kavuşturalım - eşim benim işim. Sana ondan bahsetmek zorunda değildim. O bu hayatta her zaman benim olacak tek şey, tıpkı Tehya'nın senin olduğu gibi."

Sonunda durumu kabullenmiş gibi görünen Silas başını öne eğer. "Tören ne zaman?"

"Öyle bir şey olmayacak. Kutsal topraklarda yeminimizi ettik bile. Bu iş bitti."

"Peki ya Gündüz Diyarı? Misilleme yapacaklar mı?" "Hayır."

"Hayır mı?" Silas şüpheyi bir kaşını kaldırır.

"Kardeşim sendikayı destekliyor," konuşuyorum. Bu tam bir yalan değil. "Kral Zarid barış istiyor."

Omuzlarını dikleştirir. "Peki, güzel. Siz ikiniz halkı ne zaman bilgilendirmeyi planlıyorsunuz?"

"Zella hazır olduğunda," diyor Keryth korumacı bir tavırla.

"Bunu bir sır olarak saklayamazsınız. Bilmeye hakları var, özellikle de saldırıya uğramaktan endişe ediyorlarsa-"

"Ben hazırım," diye araya giriyorum, utangaç bir şekilde dağınık saçlarımı düzeltiyorum. "şimdi değil. Yarın."

"Emin misin?" Bana doğru yürüyen Keryth elimi tutuyor.

Benim iyiliğim için bu kadar endişelenmesini takdir ediyorum ama ben zayıf değilim. Evet, onunla baş başa geçirdiğim bu zamandan çok keyif aldım ve hâlâ bu yeni hayata alışmaya çalışıyorum ama Silas haklı. Henüz gerçekleşmemiş bir savaş için insanların paniğe kapılmasına izin vermek haksızlık.

"Evet." Cevabıma biraz inanç ekliyorum. "Yarın."

CHAPTER 12

Zella

Başım tacım olmadan çıplak hissediyor.

Ama uzun sürmez.

Resmi taç giyme töreni bu geceki baloda gerçekleşecek ve Keryth annesinin tacını bana vermeyi teklif etti. Gece Diyarı'nın yeni kraliçesi olarak, bu benim hakkım. Kabul ettim. Eskisiyle aynı olmayacak ama bunun manevi değeri de olacak. Keryth'i doğuran, onu büyüten ve bugünkü haline getiren kadına aitti.

Umarım Kraliçe Veena'nın mirasına layık olabilirim.

"Halıda bir delik açacaksınız Majesteleri." Bana anlayışlı bir gülümseme veren Hyla, volta atmamı durdurmak için kendini önüme koyuyor.

Ayaklarıma bakıyorum. Koyu mavi terliklerin içinde rahatlar. Elbisemle uyumlular. Etek ucunun alt , korseli beli ve tatlı yakası altın iplikle işlenmiş. Göğüslerim yukarı doğru itilmiş ve bir kolye -yıldız tozuyla parlayan içi boş bir mücevher- göğüs dekoltemde duruyor.

Daha önce hiç bu kadar koyu renk kıyafetler giymemiştim ama bunlar Gece Diyarı renkleri. İlk tanışma için sadakatimi göstermenin uygun olacağını düşündüm. Ayrıca Keryth de uyumlu bir takım giyecek.

Dostumdan bahsetmişken, şimdi onu düşünüyorum.

Çift kapının diğer tarafında, sadece üç metre . O, tüm Gece Diyarı soylularıyla birlikte, büyük salonda benim görkemli girişimi bekliyor.

Tuhaf, Hyla hazırlanmama yardım ederken sadece birkaç saat ayrı kaldık ama ondan ayrı kaldıktan sonra şimdiden bir yanlışlık hissi duyuyorum. Tam olarak açıklayamadığım rahatsız edici bir boşluk hissi. Keryth'in yanında olduğum için bu his biraz hafifledi ama ona dokunana kadar geçmeyecek.

Sessiz bir duyulur ve kapı çatırdayarak açılırken koridordaki seslerin uğultusu yükselir.

Kulağım orada burada birkaç yorum alıyor. Bir adam Keryth'in kader arkadaşı olduğum için memnun, ne de olsa ben bir kraliyet ailesindenim. Bir diğeri bu konuda sinirli

-Rakip bir diyardan geliyorum. Ve bir kadın Keryth'in ruh eşı olmadığı gerçeğinden yakınıyor - onun için daha uygun olacağını düşünüyor.

Bu sonuncusu beni gerçekten etkiliyor.

Keryth'in kalbi asla sapmazdı ve kader hata yapmazdı. Bu kadın kim oluyor da kaderden daha iyi bildiğini düşünüyor?

Kendimi asla zalim olarak tanımlamam ama onu cezalandırma senaryoları hayal ediyorum. Neye benzediğini bile bilmiyorum ama bileklerinin demir prangalarla sarılı olduğunu hayal ediyorum. Kabarcıklar ve kan. Acı.

Ve aniden babamı biraz daha iyi anladım. Sadece kısa bir süredir bağlıyım ama şimdiden değişmeye başladım. Daha önce hiç olmadığım kadar öfkeliyim. Eğer biri Keryth'i benden almaya kalkarsa, onu kendi tırnaklarımla deşmekten çekinmem.

Tedirgin edici düşüncelerim, dik omurgalı bir adamın belirip "Kraliçe Zella, vakit geldi" diye anons etmesiyle kesiliyor.

"Çok güzel görünüyorsun." Hyla saçlarımdaki bukleleri bir kez daha kabartıyor. Cesaret verici bir gülümsemeyle sırtımı sıvazlıyor ve hafifçe öne doğru itiyor.

Doğru ya. Yürüyor olmam gerekiyordu.

Sen bir prensessin. Hayır, kraliçeyim. Krala bağlısın. Aitsin

Burada.

Küçük moral konuşmam sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu ve bir ayağımı diğerinin önünde. Attığım her adımda Keryth ile aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu henüz göremiyorum ama hissedebiliyorum.

Kapıdan içeri girer girmez birkaç şeyin farkına varıyorum. Keryth, üzerinde durduğum ikinci kattaki balkonda değil, aşağıda, Silas'ın yanındaki tahtında oturuyor. Prens'in yanındaki süslü sandalyede bal saçlı güzel bir kadın oturuyor. Tehya, sonuca varıyorum. Keryth'in diğer tarafında benim için boş bir taht var.

Balo salonu beklediğimden çok daha büyük ve insanlarla dolu. Gece Diyarı Gündüz Diyarı'ndan daha büyük olduğu için daha fazla vatandaş olması mantıklı. Dolayısıyla daha fazla misafir.

Herkes beni gördüğüne sevinmiş görünseydi bu kadar korkutucu olmazdı. Öyle görünmüyorlar. Hem de hiç. Kalabalığı taradığımda, daralmış gözler görüyorum,

Kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış.

Görünüşe göre burada bulunmamı destekleyen iyimser beyefendi azınlıkta.

O zaman kendimi kanıtlamam gerekecek. Spiker yeni resmi unvanımı söylerken omuzlarımı dikleştirerek dik duruyorum.

Kimse alkışlamıyor. Aslında bir cırcır böceği sesi duyduğumu sanıyorum.

Kalbim çarparak önümdeki zarafete bakıyorum. Balkon, oval şekilli büyük salonun etrafını çepeçevre sarıyor. Alt katta bir arp ve müzisyenlerin dans için şarkılar çalacakları bir alan var. Uzun bir masa yiyecek ve içeceklerle kaplıdır. Buharda pişen etler, tatlılar ve şarap.

Ne yazık ki artık parti yapmak istemiyorum ve iştahım da .

Ayağa kalkan Keryth'in ifadesi karanlıktır. Dışarıda çakan şimşek birkaç misafiri ürkütür.

"Kraliçe Zella'yı karşılayacaksınız." Emri yüksek tavanda yankılanıyor.

Herkes harekete geçiyor, alkışlıyor ve ıslık çalıyor. Bu daha iyi.

Merdivenlerden inerken küçük gülümsememe engel olamıyorum. Terliklerim yumuşak lacivert halıya sürtünüyor ve mermer korkuluk parmaklarımın altında pürüzsüz duruyor. Aşağıya inene kadar Keryth'le göz teması kuruyorum ve sonunda beni selamlamak için yerinden ayrılıyor.

"Yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldıyorum, kolumu onun koluna doladığımda nihayet kendimi huzurlu hissediyorum. Onu sadece bir kez resmi kıyafetler içinde görmüştüm, o da babamdan evlenmek için izin istediği zaman. Dürüst olmak gerekirse, deri pantolonu tercih ederim.

"Kraliçem olarak senden daha güzel bir manzara yok," diye karşılık veriyor.

Beni tahta götürüyor ama oturmadan önce taç giyme töreninden geçmemiz gerekiyor.

Neyse ki, bu kısa bir süreç. Keryth, yeni başlığımı yapmadan önce eski Fae dilinde sözler söyleyerek bu onuru yerine getiriyor.

Sadece, yeni değil.

Göz kırıyorum.

"Annemin tacı mı?" Fısıldayarak bağıriyorum. "Onu nasıl geri aldın?"

"Geçtiğimiz birkaç gün içinde," diye mırıldandı, alçak sesle,

"Adamlarıma

Kaybettiğin yerde. Onu merdivenlerin üzerinde buldular, sanki orman geri dönmen ihtimaline karşı onu senin için oraya koymuş gibiydi."

Gözlerim tehdit edici yaşlarla doluyor. Gülerek yüzüme el sallıyorum. Mutluluktan bile olsa herkesin önünde ağlamak istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, minnettarlıkla dolup taşarak.

Keryth törenin son satırını bitirirken sırtıyor. "Kraliçe Zella, hakkınız olanı alacaksınız."

O tanıdık ağırlığı başımın üzerine koyuyor ve sonra iş bitiyor.

Müzik başlıyor ve konukların kaynaşıp yemek yemesine izin veriliyor. Biz dans edene kadar kimsenin dans etmemesi gerekiyor ama şu anda her şeyi özümsemek için biraz zamana ihtiyacım var.

En azından benim koltuğum Keryth'inkine çok yakın, el ele tutuşabiliyoruz. Gözlerimi tavana dikiyorum. Kubbenin her tarafı yıldız tozundan bir parıltıyla aydınlanmış ve tam üstümüzde bir sanatçının bir duvar resmi çizmeye başladığını görebiliyorum. sadece bir kılıcın kabzasını tutan kısmı bir el ile Gece Diyarı gökyüzünün bir parçası.

Yaklaşık yirmi adım ötedeki küçük bir grubun, Keryth'e dost olduğumuzu düşünmesi için bir büyü yapıp yapmadığım konusunda spekülasyon yaptığını duyduğumda kulaklarım titriyor.

Yüksek sesle alay ediyorum. Ses, duyma mesafesindeki herkesin dikkatini çekiyor ama umurumda değil. Bu çok saçma.

Öncelikle, birini bu şekilde büyülemek mümkün değil. Öyle olsaydı, herkes kendi kader ortağını seçerdi.

Ve bunu biz seçmedik. Tabii ki Keryth'i seçerdim. Tekrar ve tekrar. O benim için mükemmel bir adam ve bu yüzden herkes kadere güvenmeli.

Soylular için hedef tahtası olmaktan bıkmış bir halde Keryth'in elini çekiştiriyorum. "Hadi dans edelim."

Hiçbir şey söylemiyor ama beni büyük avizelerden birinin altındaki en aydınlık yere götürmeden önce içimi eriten bir gülümseme takınıyor. İşaretimizi alan müzisyenler şarkıyı basit bir vals olarak değiştirdiler. Güvenli bir seçim. Valora'daki herkes, doğum yeri ya da sosyal statüsü ne olursa olsun bu adımları bilir.

Keryth bedenimi kendine çekiyor, gövde mi onunkine bastırıyor. İlk kez birlikte dans ediyoruz ve birkaç nota sonra bu işte iyi olduğunu fark ediyorum. Birlikte sallanırken hareketleri kusursuz.

Taşıdığım gerginliğin bir kısmını bırakarak nefes alıyorum. Keryth beni etrafında döndürüyor ve gizlice kışımı avuçluyor.

Birisi "Neden bize bir Gündüz Diyarı dansı göstermiyorsun?" diye bağırdığında aslında eğlenmeye başlıyorum.

Dönmenin ortasında adamı bulmak için duruyorum. Kolları mavi yeleşinin üzerinde çapraz duruyor ve gözlerinde bir meydan okuma var.

Krallığımdan bir sırrı paylaşmamı istiyor. Sadakatimin nerede yattığını görmek istiyor.

Çok az şey biliyor, en çok beklediğim şeylerden biri kültürümü yaymak. Valora tek bir dünya. Hepimizin benzerlikleri var; aynı arzular ve hedefler. Eğer gerçekten barış istiyorsak, geleneklerimizi paylaşmalıyız.

"Pekâlâ." Keryth'ten uzaklaşıyorum ve kalabalığı tarıyorum. "Altı eşe daha ihtiyacım var."

Gergin gözler etrafta dolaşıyor ve kimse gönüllü olmuyor. Artık o kadar cesur değiller.

"Gel bakalım." Konuşan adama işaret ettim. "Eşin var mı?"

"Var." Yanında bir kadınla isteksizce öne çıkıyor. İkisinin de kıvılcık saçları var; benim bölgemde pek sık görmediğimiz bir şey.

Çiftler yaklaştıkça, buradaki insanların evime kıyasla fiziksel farklılıkları dikkatimi çekiyor. Elbette her tonda ten ve saç görüyorum ama neredeyse hiç sarışın yok. Benim sarayımda olsaydık en çok açık renk saç görürdüm.

Bu sadece aramızdaki rekabetin ne kadar derin olduğunun bir kanıtı. Gerçek barıştan ne kadar uzak olduğumuzun.

Ya vebadan iyi bir şey çıkarsa? Gün Diyarı neredeyse tüm kadınlarını kaybetti ve burada kadın sıkıntısı yok. Belki de diyarlar birlikte çalışmak zorunda kalsın diye olmuştur. İyi geçinmek. Savaşmak yerine güçlerini birleştirsinler.

Keryth ve ben, ruh eşinizi evinizden uzakta bir yerde bulabileceğinizin kanıtıyız.

Heyecanlıyım, çünkü belki de bu korkunç trajediyi anlamlandırabilirim.

"Haydi bir çember oluşturalım," diyerek çiftlere talimat . "Yüzünüzü Ortak. Neşeli bir melodi bulabilir miyiz? Mutlu bir şeyler?"

Flütçü birkaç neşeli nota çalıyor ve ben tatmin oluyorum. Keryth'le birlikte herkese hareketleri gösteriyorum. Sağ dirseğimi onun soluna değdirerek yarım daire çiziyorum, sonra kollarımı değiştirip ters yöne gidiyorum. Biraz zor ayak hareketleri var ama öğrenmesi uzun sürmüyor.

Kısa süre sonra, adımları her tamamladığımızda saat yönünde bir yer değiştirerek bir birim olarak dans ediyoruz. Başladığımız noktaya gelene kadar bunu tekrarlıyoruz.

Bittiğinde ben alkışlıyorum, herkes de alkışlıyor. "İşte bu kadar. Başka kim denemek ister?"

Diğerleri de katılmaya hevesli ve ben de dans pistini onlara bırakmaya karar verdim. Keryth ve ben koltuklarımıza geri dönüyoruz ve o bana onaylayan bir göz kırptıyor.

En azından insanlar artık bana gülümsüyor. Halkımın kalbini kazanmaya bir adım daha yaklaştığımı hissediyorum.

Otururken Silas Keryth'e doğru eğilip fısıldıyor: "Bana hâlâ neler olduğunu anlatmadın. Bilmem gerek."

"Tatlım benim." Keryth şakağıma bir öpücük kondurmak için beni yanına çekiyor. "Yanımdan bu kadar erken ayrılmaktan nefret ediyorum ama o haklı. Olanlar hakkında özel olarak konuşmamız gerekiyor. Seni Tehya'nın yanında bırakacağım."

Adamlar giderken Tehya yanımda durup bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. Merdivenin altındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboluyorlar ve bu kapının nereye açıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olmayacağı bir yere.

"Sanırım artık kardeşiz," diyorum, Zephina'yı düşündüğümde içimi bir sıla özlemi kaplıyor.

"Evet, öyleyiz," diye onaylıyor Tehya. "Benim hiç kız kardeşim olmadı. Ben tek çocuğum."

Fena bir başlangıç sayılmaz. Kendimi her zaman iyi bir konuşmacı olarak görmüşümdür, bu yüzden muhtemelen en çok ilgilendiği konuya girmeye karar verdim. "Peki, Silas'la nasıl tanıştınız?"

"Tesadüf, gerçekten." Omuz silkiyor. "Rüya Alemini ziyaret ediyordu Beni yolda yürürken gördüğünde -orası benim geldiğim yer-. Ben sadece sıradan biriydim. Bir köylü kıızıydım. Ama gözlerimiz buluştu ve gerisi tarih oldu."

"Tüm gereken bu." Kendi ilk görüşte aşk anımı hatırlayarak gülümsüyorum.

"Hiç hanımeli şarabı içtiniz mi?" Tehya, bir görevli elinde bir tepsi şampanya kadehiyle geçerken sorar.

Parlıyorum, çünkü bu şeyi seviyorum. "Evet, birçok kez."

"Son partiyi denemelisiniz." Adama iki parmağını kaldırıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan ikimiz de burada yasak olması gereken bir şeyden içmiş oluyoruz.

"Bunun için gerekli malzemeleri nereden buldun?" Hanımeli yalnızca Şafak ve Alacakaranlık bölgelerinde yetişir ve Gündüz Diyarı'na aittir.

"Bu çiçekler Valora'dan değil. Dünya denilen tamamen farklı bir dünyada yetişiyorlar."

"İnsan diyarı," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Sırf onu almak için portalla seyahat eden biri var." Sesini komplocu bir fısıltıya indiriyor. "Ama bu gece içebildiğiniz kadar için. Stoklar çok azaldı."

Tehyayı uzun zamandır tanımıyorum ama şimdiden sevdim.

Bir yudum alıyorum ve yutkunmamın ardından boğazımdan bir memnuniyet sesi geliyor. "Bu benim alışık olduğum versiyondan çok daha tatlı."

Gururla gülümsüyor. "Şaraphanemiz muhteşemdir. Bir ara size göstermek isterim."

"Bu eğlenceli olurdu." Tehya'nın yanında kendimi rahat hissederek duvarları kaplayan pencerelerden dışarı bakıyorum. Gece gökyüzü pek çok yıldızla aydınlanmış ve hilal şeklindeki aylardan biri uzaktaki bir bahçeye benzeyen şeyin üzerinde görülebiliyor. "Dışarıdaki karanlığa rağmen buradaki dekorun bu kadar aydınlık olmasına bayılıyorum." Elimle beyaz duvarları ve zemini gösteriyorum. "Koyu iç mekân renkleri Gündüz Diyarı'nda popülerdir. Gözlerimizi sürekli ışıktan kurtarmaya yardımcı oluyor."

Tehya başıyla onaylıyor. "Buradaki mermer sütunlar benim fikrimdi. Rüya Alemi'ndeki dağlardan çıkarıldılar. Eğer yakından bakarsanız, tasarımda kristalleşmiş yıldız tozlarını görebilirsiniz."

"Çok güzeller," diye dürüstçe cevap veriyorum ve içeceğimi içmeye devam ediyorum.

Dans eden insanları izlerken aramızda bir an sessizlik oluyor. Biraz garip bir durum ama güzel çevremden dolayı söyleyecek zekice ya da komik bir şey düşünemeyecek kadar bunalmış durumdayım.

Neyse ki Tehya konuşmaya devam ediyor. "Muhtemelen Silas ve benim neden henüz çocuğumuz olmadığını merak ediyorsunuzdur." Sözlerinde bir parça hüznün ve yanılmıyorsam utanç var. "Şimdiye kadar olmasını umuyorduk. Bunu hemen beklemem muhtemelen aptalcaydı."

Kendini açıklama ihtiyacı hissetmesi kalbimi kırıyor. Doğurganlık hassas bir konudur.

Uzanarak, rahatlatıcı bir jestle bileğine dokunuyorum. "Olacak. Kaderinizde var. Kaderli bir çiftin gebe kalamadığını nadiren duymuşumdur."

"Teşekkür ederim." İçini çekerek, sanki bu konuyu birine anlatmak için can atıyormuş da şimdi kendini daha iyi hissediyormuş gibi.

"Ne zaman konuşmak istersen, ben buradayım."

"Bunu kabul edeceğim." Gülümsüyor. "Silas senin hakkında yanlışmış. Dostum bazen kaba olabiliyor ama iyi niyetli." Ses tonunda şefkat açıkça görülüyor. "Doğuştan şüphelidir ve kimseye kin beslemez. Sizi hoş karşılamadıysa onun adına özür dilerim."

"Krallıklarımız arasındaki gerilim yüksek," diye diplomatik bir giriş yaptım. "Sebeplerimden şüphelenmesi çok doğal."

"Bence Keryth'le birlikte olman harika bir şey. Geçmişteki yanlışları düzeltmek için iki krallığı birleştirmekten daha iyi bir yol olabilir mi?" Elindeki kadehle kolunu balo salonunun üzerinde gezdiriyor. "Zamanla hepsi seni affedecek."

Ne?

"Beni affeder misin?" Başımı eğiyorum. "Ne için? Geçmişteki hangi yanlışlardan bahsediyorsun?"

"Kral Kallum ve Kraliçe Veena'ya yapılan saldırı. O zamanlar sadece bir bebektin. Bununla hiçbir ilgin yoktu."

Sanki kalbim bir an duruyor, sonra iki kat hızlanıyor. "Onların ölüm emrini Gün Diyarı'nın mı verdiğini söylüyorsun?" diye sorduğumda kan beynime hücum ediyor.

Tehya bana göz kırpmıyor. "Sen... bilmiyor muydun?"

Elbette bilmiyordum. Eğer bilseydim, muhtemelen en başta ticaret anlaşması için asla ata binmezdim. Çok korkardım, çok tehlikeli olduğunu düşünürdüm.

"Benim ailem Keryth'in ailesini mi öldürdü?" Başım dönüyor. Oda aniden dönüyor ve yargılayıcı yüzler bulanıklaşıyor.

Herkesin benden nefret etmesine şaşmamalı. Ben de bunun sadece bir rekabet olduğunu sanıyordum. Bu ondan çok daha fazlası.

Bu bir cinayet.

Beni dirseğimden nazikçe destekleyen Tehya'nın yüz ifadesi özür diler gibiydi. "Çok özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

"Emin misin?" Soruyu törpüledim.

Sertçe yutkunuyor. "Sonrasında... bir casusun pusu kurulmasını emreden bir mektup gördüğü ama bunu Kral Keryth'e söylemek için geri dönemediği söyleniyor. Onun yerine bir haberci sprite göndermeyi başarmış ama çok kötü işkence görmüş ve sözlerini anlamak çok zor."

Birden şaraba olan iştahımı kaybederek yakındaki bir masaya doğru yürüyorum ve kadehi yere bırakıyorum.

Keryth'in ailesini ne kadar özlediğinden ve ne kadar üzgün olduğundan bahsettiği tüm o zamanlar... Yıkıcı konuşmalar kafamın içinde birbirine karışıyor. Bana içini döktüğü süre boyunca suçlunun ben olduğumu biliyordu. Kendimi aptal ve biraz da ihanete uğramış hissediyorum. Keryth bunu benden sakladı. Bilerek. Gün Diyarı'nın bu işe karıştığından bir kez bile bahsetmedi.

Ve bu balo salonuna kör bir şekilde girmeme izin verdi. Bu insanların bana duydukları nefrete hazırlıksızdım.

Midem bulanıyor. Kendi ebeveynlerimi hatırladığımda elimi mideme bastırıyorum. Büyürken babamın acımasız bir yanı olduğunu biliyordum ama annem onun tam tersiydi. Tatlı ve nazikti. Onu dengelerdi.

Merhum kral ve kraliçenin pusuya düşürülmesine razı olduğunu hayal etmek benim için zor, ama babam onun izni olmadan bunu yapmazdı.

Şakağımı ovuyorum. Bu bana şimdiye kadar bildiğim her şeyi sorguluyor. -Mutlu çocukluğum ve ebeveynlerimin algısı. Annemin yatmadan önce bana söylediği şarkılar. Babamla okçuluk çalışarak geçirdiğim sabahlar. O zamanlar onların yanlış yapamayacağını düşünürdüm. Onların sonsuz bilgelik, sabır ve sevgi kaynakları olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, onların dürüstlüğünü sorguluyorum.

En kötüsü de, Keryth'i sorguluyorum. Beni nasıl sevebilir ki? Ailemin onunkini aldığını bildikten sonra?

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarım odanın karşısındaki bir grup kadına takılıyor. Gözleri sert ve bana sabitlenmiş. İçlerinden biri elinin arkasından bir şeyler fısıldıyor ve hepsi ciddiyle başını sallıyor.

Benden gerçekten nefret ediyorlar.

Ve onları suçlayamam. Hiçbir Gündüz Diyarı dansı fikirlerini değiştirmeyecek.

Kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim.

"Buradan çıkmam lazım," diyorum, yarı kendime yarı Tehya'ya. "Bekle," diye sesleniyor. "Keryth etrafta dolaşmanı istemez. kendin."

"Çok kötü," ısırdım.

Açık çift kapıdan dışarıya doğru yürürken derin bir nefes alıyorum.

Gecenin keskin havası tenimi öpüyor ve ben gece yarısı güllerinin kokusunu içime çekiyorum. Çiçek kokusu temiz ve baş döndürücü. Merdivenlerden inip avluya ve bahçelere doğru yürüyorum. Bir çeşme, sayısız gül ve sarmaşıklarla kaplı çitlerden yapılmış bir labirent var.

Kaybolmak isteyerek labirente girdim.

"Burada olmak güvenli değil." Bana yetişen Tehya, arkamızdaki büyük salona endişeli bir bakış fırlatıyor.

Muhtemelen takip eden var mı diye bakıyordur. Umurumda değil.

Herkes bana bakmadan bu yeni bilgiyi sindirmek için bir saniyeye ihtiyacım var. Ya biri peşimden gelmeye karar verirse? Yeni bağ sayesinde ateş gücüm hâlâ yüksek. Kendimi koruyabilirim.

CHAPTER 13

Keryth

Something something does not feel right.

Bir öfke ve kafa karışıklığı patlamasıyla cümlemin ortasında duruyorum. Zella.

Silas'ı iterek gizli ofisten kaçtım.

"Daha bitirmemiştin," diye itiraz ediyor ve beni koridorda kovalıyor.

"Yeterince duydun."

Ve bu doğru. Kral Zed'in ölümünün ayrıntılarını biliyor, Zarid'in tahtı ele geçirmek için onu nasıl ortadan kaldırdığını. Ona Zarid'in müdahale etmeme isteğini de söyledim. Silas adam kaçırma olaylarının devam etmesine izin vermeyi kabul etmedi ama tek alternatif savaş, ki biz bunu istemiyoruz.

Anlamadığım tek kısım Zella'nın dönüş yolunda ne kadar yıkılmış olduğu, ama onun üzüntüsü kişisel. Onu ilgilendirmez.

Silas ona hâlâ güvenmiyor ama bunu aşması gerekecek. Zamanla aşacak. Onu tanıyacak.

Büyük salona geldiğimde, balo salonunda tanıdığım ve sevdiğim açık renk saçları ve menekşe rengi gözleri arıyorum.

Ama onu göremiyorum. Tehya'yı da hiçbir yerde bulamadım.

"Eşim nerede?" Silas sessizce homurdanıyor, biz dışarı çıkarken peşimden geliyor. "Eğer Zella ona bir şey yaptıysa-"

"kapatır mısın?" . "Saçmalıyorsun."

Takım elbisemin ceketini çıkarıp kanatlarımı açtım. Onu yukarıdan bulmak daha kolay olacak. Vücudumdaki karıncalanmadan onun yakınlarda olduğunu anlayabiliyorum ve güçlenene kadar bu hissi takip edeceğim.

Bahçelerin üzerinde süzülürken Silas tam arkamda.

Yıldızlar her şeyin üzerine gümüş bir parıltı yayıyor ve labirentin ortasında açık renk saçlı bir başın tepesini gördüğümde kalbim mutlu bir şekilde çarpıyor. Arnavut kaldırımlı açıklığa doğru süzülüyorum.

Zella ve Tehya büyük bir çeşmenin yanındaki bankta oturuyorlar. Yan yana olmalarına rağmen birbirleriyle konuşuyor gibi görünmüyorlar.

İlk başta sadece keşfe çıktıklarını düşündüm ama sonra arkadaşımın yanaklarındaki gözyaşlarını gördüm.

"Ne oldu?" Ayaklarım yere değerken soruyorum.

Zella bana bakıyor, gözleri pişmanlıkla parlıyor. Ve bir şekilde, bildiğini biliyorum. Suçluluğunu görebiliyorum. Sessiz bir özür ve acil bir soru.

"Kim söyledi sana?" Damarlarımda öfke kaynıyor. Biri bunu ona zarar vermek için yaptı. "Bana kim olduğunu söyle, ben de-"

"Bendim," diye patladı Tehya, ben daha korkunç tehditler

savurmadan. Gözlerim kısıldı. "Eşimi bana karşı kışkırtmaya mı

çalışıyorsun?" "Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Elimden kaydı."

"Kaydı mı?" Kükreirim. "Sıradan bir konuşmada bu nasıl söylenir?"

Silas geçerek Tehya'yı görmemi engelliyor. "Sakın ona bağırmaya kalkma. O sadece Zella'ya gerçeği söylüyor. Görünüşe göre sen de bunu yapmamaya karar vermişsin."

O haklı ve bundan nefret ediyorum.

Arkadaşıma bakıyorum. "Zella, ben-"

"Bana söylemeyi düşünüyor muydun?" diye sözümü

kesiyor. "Hayır," diye sessizce itiraf ediyorum.

Onun öğrenmeyeceğini düşünmekle aptallık ettim. Gerçekler hiçbir zaman halka açıklanmamış olsa da, söylentiler yeterliydi. Eğer Tehya ona söylemeseydi, başka biri söyleyecekti.

Sadece şu anda olanlardan kaçınmak istedim. Zella'nın küçük kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Büyürken yaşadığı her anı yeniden düşünüyor. Ailesine farklı bir gözle bakıyor. Onların gerçekte kim olduklarını görüyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum ona tutkuyla, elimi havada gezdirerek. "Onları sevme şeklinle ilgili değil. Onların anısını hâlâ sevebilirsin."

"Yapabilir miyim?" Ayağa kalkarken sesi titriyor. "Onlar yabancı. Onları hiç tanımıyorum bile."

"Bu doğru değil."

"Söyle bana, Keryth." Kollarını kavuşturuyor. "Eşin olduğumu anladığında hayal kırıklığına uğradın mı?"

Geri çekiliyorum. "Tabii ki hayır."

Şaşırdım mı? Evet, şaşırdım. Ruh eşimin en nefret ettiğim adamın kızı olacağı kimin aklına gelirdi ki? Ama asla hayal kırıklığına uğramadım.

Yavaş adımlarla ona doğru ilerliyorum. "Seni kimseye değişmem. Sen benimsin ve bunu söylemekten gurur duyuyorum."

Kucaklamamı kabul ediyor, kollarımın arasında eriyor. "Ama ben buraya nasıl uyum sağlayacağım?"

"Zaman," diye yanıtlıyorum. "Sadece zaman ver ve lütfen beni affet."

Acı dolu gözlerle yüzüme bakıyor. "Babamın söylediği şey... intikam olarak vebaya neden olduğun hakkında. Doğru mu?"

"Hayır."

"Eğer bana söyleyebilirsin. Bunu şimdi açıklamak daha iyi olur. Anlayacağım-"

"Hayır." Omuzlarını kavrayarak, ne kadar ciddi olduğumu vurgulamak için onu biraz sarsıyorum. "İnan bana, bu asla istediğim bir şey değil."

"Sanırım ne olması gerektiği açık." Silas ellerini kalçalarına koymuş, kendini beğenmiş bir otorite havasıyla etrafını sarıyor. "İkinizin çözmesi gereken sorunlar var. O zamana kadar yönetmeye uygun değilsiniz. Tacı bana devredin."

İşte yine başlıyoruz. Yıllar boyunca, kontrolü ele geçirmek için her bahaneyi kullandı. Bu işte kötü olacağını sanmıyorum ama bu pozisyon benim hakkım.

"Kesinlikle hayır," diye reddediyorum.

"Bu krallığın istikrarlı bir lidere ihtiyacı var."

Bir kahkaha attım. "Oh, ve sen benim istikrarlı olmadığımı mı düşünüyorsun?" "İlişkiniz değil."

Ruh halim kararıyor. Evliliğime hakaret etmek beni kızdırmanın en kestirme yolu. "Öyle söyleme."

"Bu doğru. İnsanlar bunu onaylamıyor. Onların saygısını kaybediyorsun."

Krallığa olan sadakatimi bir silah olarak kullanarak beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor. Zella'dan vazgeçemem ve o da bunu biliyor. Bu yüzden istifa ederek doğru hamleyi yapmış olacağımı ima ediyor.

Ancak başka bir seçenek daha var: İnsanlar beğenseler de beğenmeseler de değişime uyum sağlayabilirler.

"Ben kralım ve de kalacağım," diyorum kesin bir dille.

Silas avuçlarını açarak, "Bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm," dedi. "İşte bu yüzden meydan okuyorum."

Ellerinde iki kılıç beliriyor ve Zella bana karşı sertleşiyor. Muhtemelen birinin havadan bir nesne çektiğini hiç görmemiştir ama Silas

Daha önce dokunduğu sürece Valora'nın herhangi bir yerinden herhangi bir nesneyi içe aktarabilir.

Kılıcımı bana fırlatıyor ve ben de onu yakalamak için Zella'dan uzaklaşıyorum.

Meydan okumayı reddedemem. Reddedersen, unvanımı isteyerek bırakmış olurum. Zella'ya bakıyorum ve keskin silahlara bakarken gözlerinde korku var.

Öfke sistemimde dalgalanıyor. Elbette kardeşim bunu Zella'nın taç giyme töreninin olduğu gece yapmayı . Onun için özel bir zaman olması gerekiyordu ama o yine bunu kendisiyle ilgili hale getiriyor.

"Güçler yok," diyor beni çevreleyerek. "Sadece göğüs göğüse dövüş ve silahlar."

"Anlaştık," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ve göğsümde yeminimizin titreşimini hissediyorum. En azından güçlerim istenmeyen bir şekilde ortaya çıkmayacak. Onlar da benim gibi bu yemine bağlılar.

"Keryth." Zella ellerini sıkıyor, endişeli ve çok kısa bir süre önce iki aile üyesinin birbirine zarar verdiğini gördüğü bir zamanı düşündüğünü biliyorum.

Öfkemi körüklüyor. Bu onun için adil değil ama başka seçeneğim de yok. "Her şey yoluna girecek, tatlım. Sen ve Tehya geride durun. Bu iş yakında bitecek."

Yani, yakında. Umarım.

Silas'ın daha önce de epey mücadele ettiği biliniyor. İkizler olarak boy, kilo ve beceri bakımından eşitiz. Dövüşü bitirmenin tek yolu birimizin diğerini alt etmesi.

Güçlerim olmadan, bu hiç hoş olmayacak. Kan dökülecek. Bu yüzden bu işi çabucak bitirmek için on kat daha istekliyim. Zella'nın iyiliği için.

Savurmakta tereddüt etmiyorum ve Silas kılıcımı kendi kılıcıyla engelliyor. Bu hareketi birkaç kez tekrarlayarak onu çeşmenin diğer tarafına, kadınlardan daha uzağa itiyorum.

Güvenli bir geldiğimizde, birbirimize saldırırız.

Bıçaklar havayı yarıyor. Metal metale çarpıyor. Kaçıyorum ve eğiliyorum.

İlk kesik Silas'ın kalçasına geldi. Yarık derin değil ama Tehya'nın inlediğini duyuyorum. Aralarındaki bağ benimki kadar güçlüyse bunu hissedebileceğini biliyorum. Bunun için kendimi kötü hissediyorum ama bu onun eşinin işi.

Silas'ın dikkati geçici olarak onun tarafından dağıtıldı ve ben de bu andan faydalandım. Kılıcımın ucunu karnına sapladım, ama yolumdan atladı.

Tam zamanında.

"Zella," diye sesleniyor gözlerini benden ayırmadan. "Baban veba konusunda haklıymış."

"Ne?" Nefesini içine çekiyor.

Farklı bir strateji. Öfkeyle muhakeme yeteneğimi gölgelemeye çalışıyor. Ve işe yarıyor.

"Şimdi bunun hakkında şaka yapmanın zamanı değil." *Clang. Çın. Dön.*

"Şaka yapmıyorum." Sırıttıyor. "Cadılara emekleri için iyi para ödedim. Böyle bir hastalığı üretmek kolay değil."

Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsa... "Vebaya sen mi sebep oldun?" "Ben sebep oldum."

Gövdemi bıçaklamak için benim şokumu kullanıyor. Bıçağı iki kaburganın arasından sadece bir santim kadar kayıyor. Zella çığlık atıyor ve ben de kılıcımın kabzasıyla gözüne vurarak karşılık veriyorum.

"Neden?" Göğsüm kabarıyor. Birdenbire bu kavga basit bir meydan okumadan çok daha fazlası haline geldi. Silas bir suç işledi. Zella'nın annesini ve daha pek çok kişiyi öldürdü. "Nasıl bu kadar zalimce bir şey yapabildin? Masum insanlar *öldü*, Silas."

"Çünkü yeterince güçlü değildin!" diye bağılıyor. "Hiçbir şey yapmadın."

Kaşının üzerindeki kesik o kadar çok kanıyor ki görmekte zorlanıyor. Yüzünü silerken kılıcımı savuruyorum ve ön kolunu kesmeyi başarıyorum.

Tehya, sesi titreyerek, "Dur, şimdi," diye yalvarıyor. "Silas, lütfen." "Sorun değil hayatım," diye karşılık veriyor. "Sonra konuşuruz."

Silas'ın ne yaptığını bilmediğini hissediyorum. Vebadan birkaç yıl sonra tanıştılar ve geçmişinin bu kısmını ondan saklamış olabilir.

Silahını sol eline geçiriyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Aramızdaki kana susamışlık daha da artıyor.

Devam ediyoruz, çeşmenin etrafında dönüyoruz.

Bıçaklarımız tekrar tekrar birleşirken, labirentin merkezini çevreleyen çitlere yaklaşıyoruz. Birbirimizle senkronizeyiz, diğerinin hamlesini gerçekleşmeden önce tahmin ediyoruz.

Yeterince yaklaştığımda dizine tekme atıyorum. Bir bağırıyla yere yuvarlanıyor ama hemen toparlanıyor.

Omzumun arkasından bakıp gözlerini açtığında şaşıyorum. Zella için korkarak, onun görüş açısını takip etme hatasını yapıyorum. Dönüyorum

sadece bir saniyeliğine, ama tuzağına düşecek kadar uzun bir süre.

Bıçağı omzumun üzerinden geçti.

Yumruğumla ona geri döndüm. Darbeyi beklemiyordu ve orada da bir kesik açmayı umarak diğer gözüne yumruk attım.

Çarpmanın şiddetiyle geçici olarak kafası karıştı ve başını salladı.

Kılıcımı olabildiğince sert savurarak, onunkinin kabzasının altından geçiriyorum, elinden düşürdü.

Silahsız kalır kalmaz onu yakaladım. Kollarını dizlerimin altına sıkıştırıyorum ve bıçağımı boynuna dayıyorum. "Boyun eğ."

Yüzüme tükürüyor. Tüm gücüyle çırpınıyor ama olmuyor. Hareketi bir atardamarımı kesmeme neden oluyor ve kan yere akıyor.

Tehya'nın arkamızda bir yerlerde sessizce hıçkırdığını duyabiliyorum ama sempatinin beni durdurmasına izin veremem.

"Hepsini at Silas. Vazgeç," diye bağıryorum. Küfür tüylerimizi diken diken ediyor ve elimden omzuna doğru bir elektrik şoku akıyor.

Sadece sırtıyor. Hareketsiz kalıyor ve bir an için kazandığımı düşünüyorum. En büyük hatam kolunun altımdan kaymasına izin vermek oldu. Elinde ne olduğunu göremeden beni göğsümden bıçakladı. Zella çılgılık attı.

Demirin ıstırap verici yanığı çok açık ve aşağı baktığımda göğüs kafesime saplanmış ölümcül bir çivinin kalbimi bir santimle kıl payı sıyırdığını görüyorum. Organın kasıldığını, zehirli metalden uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Güç yok demiştik." Kör edici acıdan güçsüz düşerek geri çekildim.

"Güçlerimi kullanmadım." Silas sırtarak bir elini boynundan fişkıran yarasına götürdü. "O botumun içinde saklıydı."

Sinsi piç.

"Iskaladın." Homurdanarak çiviye vücudumdan çıkardım.

Hâlâ içim dışım yanıyormuş gibi hissediyorum ama en azından elimde. İhtiyacım olursa kullanabilirim. İstedğim bu olmasa da.

Kavga ettiğimiz onca zaman boyunca Silas ve ben birbirimizi hiç ciddi şekilde yaralamadık. Bu gece beni bitirmek istediğini anladığım için çok üzgünüm.

Bu aramızdaki şeyleri değiştirir. Veba hakkındaki itirafı da öyle. İlişkimiz bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Tam kalkıp dövüşe devam edecektim ki duman kokusu aldım. Telaşla Zella'ya bakıyorum. Elleri yanlarındaydı ve alevler

Parmakları. Nefes almakta zorlanıyor ve bunu tutmaya çalıştığını söyleyebilirim.

Güçlerimi kullanmama anlaşması onun için geçerli değildi. Çok duygusallaşırsa ne olacağını düşünmeliydim.

Silas'a baktığımda yüzünde gerçek bir korku görüyorum. Tehya, Zella'ya yakın. Çok yakın.

Arkadaşım kontrolü kaybederse, kim bilir neler olur.

"Tatlım." Ayağa kalktım ve yatıştırıcı bir hareketle elimi uzattım. "Ben ."

Beni duymuyor gibi görünüyor. Gözleri boş boş ileriye bakıyor, menekşe rengi irisleri göz bebeklerinin siyahı tarafından tamamen ele geçirilmiş. Ayaklarının altındaki taşlar sıcaklıkla parlamaya başlıyor.

"Tehya." Silas yutkunuyor, avucu hâlâ boğazına bastırıyor. "Bana gel. Yavaşça."

"İkiniz de gidin," diye emrediyorum, onlara bile bakmadan.

Emrime itaat etmekte tereddüt etmiyorlar ve labirentin içinden saraya doğru koşarken ayak sesleri kayboluyor.

Zella'nın tüm vücudu güçlerini zapt etme çabasıyla titriyor.

Genç olmanın ve kontrolü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Serbest bırakma dürtüsü, kaynama noktasına ulaşana kadar artmaya devam edecek - kelime oyunu yapmak istemedim.

"Bırak," dedim ona.

"Yapamam," diye . "Seni incitmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Yapmayacağını biliyorum. Sana güveniyorum. Seni seviyorum, Zella."

Elbisesinin etekleri ayaklarının dibindeki sıcak kora çarparak yanmaya başlıyor. Eşimi yanarken görmek rahatsız edici ama alevlerin ona zarar vermeyeceğini biliyorum. Zella'nın ısıyı manipüle etme yeteneği nadir ve özeldir; tüm periler kendi yıkımlarına karşı bağışık değildir, ama o öyle.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bir nefes bırakarak ateşin bedenini terk etmesine izin verir. Aşağı doğru bir patlamayla dışarı fırlar.

İçgüdüsel olarak, kendimi korumak için kollarımı havaya kaldırıyorum, ama bir şekilde, sanki görünmez bir güç alanıyla kaplanmışım gibi, patlamanın vücudumdan kaçmasını sağlıyor.

Bahçenin geri kalanı o kadar şanslı değil.

Ne olduğunu anlamadan alevler etrafımızı sardı. Çitlerin arasından yayılıyor ve sarmaşıklar kuru çıra gibi yanıyor.

Dışarı çıkmamız gerek.

Görünüşe göre Zella da aynı şeyi düşünüyor çünkü bana doğru koşarken kanatları açılıyor. El ele tutuşup uçuyoruz ve ateşli labirentten ayrılıyoruz. Aşağıya bakıyorum ve tasarımın turuncu ve sarı renklerle aydınlandığını görmek gerçeküstü.

Hatta o kadar parlak ki, Delaveria sanki Gündüz Diyarı'ymış gibi aydınlanıyor. "Geceye gündüzü ancak sen getirebilirsin," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Zella.

Yarı hıçkırık, yarı kahkaha atıyor. "Bahçeleriniz. Çok ama çok üzgünüm." "Tekrar büyüyecekler."

"Silas çiviye sana sapladığında, düşündüm ki-" "Biliyorum. Ama kalbimi alamadı."

"İkiniz hakkında bir şeyler yapılmalı." Başını sallıyor. "İşlevsiz bir krallığım olmayacak."

Ona aynı fikirde olduğumu söylemek üzereydim ki aşağıdaki manzara karşısında irkildi. Tüm misafirlerimiz sarayın dışında. Balkona dolmuşlar, ışığa ve kargaşaya . Bazıları şok olmuş, dehşet içinde ağızlarını kapatıyorlar. Bazıları korkmuş, çığlık atıyor ve sevdiklerine tutunuyor.

Ve şimdi yeni gelinimden daha da emin olamayacaklar.

Onların altındaki taşlara, Silas ve Tehya'nın yanına iniyoruz.

"Parti sona erdi," diye yüksek sesle anons ediyorum, gerçi arkamızdaki ateşin gürültüsünden kendi sesimi duymak zor. "Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim ama şimdi Kraliçe Zella ve benim konuşmamız gereken konular var."

Muhafızlar herkesi tekrar içeri sokmaya yardım eder ve gitmeleri için ısrar eder. Büyük salonun boşalması birkaç dakika sürer.

Bu arada, fırtına getirmesi için bulutları çağırıyorum. Gök gürliyor ve yağmur labirentin üzerine yağarak ateşi söndürüyor.

Misafirlerimiz gittikten ve bahçede yanan külden başka bir şey kalmadıktan sonra Silas bana döndü. Gözleri Zella'ya doğru kaydı. "O tehlikeli biri."

Aşağılanabilirdim ama aşağılanmadım. Bunu korku ya da tiksintiyle söylemedi; daha çok bir saygı ifadesiydi.

"Öyle," diye gururla onaylıyorum.

Az önce yaşadığımız kıl payı kazadan dolayı göğsüm hâlâ zonklasa da, Zella'nın yanında olmak acımı hafifletmeye yardımcı oluyor. Silas boynunu çoktan beyaz bandajlarla sardı ama kırmızı kanama devam ediyor.

İç çekiyorum, çünkü bir çıkmaza girdik. "Silas, bu şekilde devam edemeyiz."

Başını sallayarak, "Kral olmama izin verebilirsin. Sıra bende."

"Bunun sırayla olmakla ilgisi yok," diye bağıyorum, sinirli bir şekilde. "Ayrıca, bu gece öğrendiklerimden sonra... Artık sana güvenmiyorum."

"Zor kararlar alabildiğim için kırgınsın." "Sen acımasısın," diye karşılık veriyorum. "Yaptığın şeyin yanlış olduğunu biliyorsun, Yoksa Tehya'ya söyledin. değil mi?"

Yüzünden bir pişmanlık ifadesi geçiyor ve bir anlığına eskiden sevdiğim ağabeyimi görüyorum. "Vebanın şekilde yayılmasını istememiştim. Sadece kraliyet mensuplarını etkileyeceğini düşünmüştüm, tüm Gün Diyarı'nı değil." Zella'ya baktı. "Sana acı çektirdiğim için üzgünüm ama bunu ailen başlattı."

"İkinizin de durması gerek!" Zella bağıırır. Sözler o kadar yüksek sesle yansıtılır ki, yakındaki bir pencere kırılır.

Patlaması beni şaşırttı. Onu daha önce de kırgın, şaşkın ve üzgün görmüştüm. Ama sesinin bu kadar hükmedici olduğunu hiç duymamıştım. Çok seksi.

Telaşla oflayıp pufluyor. "Bir saniyeliğine geçmişe unutamam, ona birazdan geleceğim. Bunca yolu eşimin ölümünü izlemek için gelmedim. Daha fazla ailenin birbirini katletmesini görmek istemiyorum." Silas'a bir parmak sallıyor. "Beni umursamıyor olabilirsin ama karını düşün. Tehya ve ben orada durup ikinizin birbirinizi öldürmeye çalışmanızı izlemek zorunda kaldık. Bu tamamen anlamsız."

"Sizin diyarınızda işler nasıl yürür bilmiyorum ama kardeşler arasındaki mücadeleler yaygındır," diyor Silas tepeden bakan bir ses tonuyla. "Hatta teşvik edilir. İşleri eğlenceli kılmak için sağlıklı bir rekabet gibisi yoktur."

"Bu masum bir meydan okumadan daha fazlasıydı. Demir bir çivi mi, Silas?" Zella gözlerini kısar. "Gerçekten mi?"

Tehya üzgün bir ifadeyle, "Haklı," dedi ve kocasına hayal kırıklığıyla baktı. "Seninle konuşacak çok şeyimiz var canım."

En azından kardeşim utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Şimdi kimin halletmesi gereken sorunları var?" Mırıldanıyorum ve ondan keskin bir bakış kazanıyorum.

Her zaman mantığın sesi olan Zella, sanki küçüklüklerimizi yok edebilecekmiş gibi ellerini sallıyor. "Silas, eminim sen de Keryth kadar yeteneklisin ama refah daha önemli. Eğer anlaşıyorsanız, bölgeyi bölüşün. O zaman ikiniz de kral olursunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Silas tereddütlerle sorar.

"Açıkçası, artık seni daha iyi tanıdığım için burada olmanı istemiyorum. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum ama çok ileri gittin." Gözleri

Ben. "Keryth, Rüya Âlemini Silas ve Tehya'ya bırak. Bu benim kraliçe olarak ilk teklifim."

Bu iyi bir çözüm. Silas her zaman Gece Diyarı'nın kuzey kısmını benden çok daha fazla sevmiştir. Çok uzak olduğu için oraya pek sık gitmiyorum. Ayrıca, orası Tehya'nın asıl evi.

Kardeşıme bakıyorum. "Bu öneriyi kabul ediyor musun?" Bana başını sallamadan önce Tehya'yla bir bakış paylaşıyor. "."

Bu krallığımız için büyük bir değişim. Yeni sınırlar belirlemek ve ticaret anlaşmaları yapmak anlamına gelecek. Kısa bir süre için ailemin böyle bir bölünme hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Sonra bunun önemli olmadığını fark ettim. Her şeyden önce, iki oğullarının da hayatta ve iyi olmasını isterlerdi.

Ayrıca, Zella'ya hayır diyemem. Dikkatsiz davranışlarıyla evini mahveden bir adamla yaşamasına izin veremem.

"O zaman öyle olacak," diyorum, hüznün ve rahatlama karışımı bir duygu yaşayarak.

Silas bana elini uzatıyor ve ben de bunun onu uzun bir süre için son görüşüm olabileceğini bilerek elini sıkıyorum.

Hiç tereddüt etmeden Tehya'yı uzaklaştırıyor ve yapmaları gereken tüm planlardan bahsediyor. Toplanıp sabaha gitmiş olacaklarından bahsediyor.

"Bir kız kardeşe sahip olmak buraya kadarmış," diyor Zella, yanmış elbisesinin kalıntılarıyla uğraşırken. Eteği neredeyse tamamen yok olmuş ve kış yanaklarının dışarı sarktığını görebiliyorum. Ceketim yanımda olsaydı, onu ceketimle örterdim.

Yıkılmış bahçelere ve değiştirilmesi gereken pencereye bakıyorum.

Ne büyük bir saçmalık.

"Keşke bu gece farklı geçseydi," diyorum ona dürüstçe. "Ama ne var biliyor musun? Hâlâ mutluyum."

"Öyle misin?" Ağzı şüpheci ince bir çizgiye dönüşüyor.

Başımı salladım. "Sensiz yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu hiç de hayat değil. Birlikte her şeye dayanabiliriz. Gelecekte ne olursa olsun, yan yana olacağız. Başka bir şey isteyemem."

Yalnız kaldığım andan yararlanarak yaklaşıyorum ve öpmek için başımı eğiyorum.

Sol tarafımda bir boğaz temizleniyor. "Doğru değil. İsteyebileceğin bir şey daha olabilir."

İkimiz de çilingir büyücüsünü görmek için dönüyoruz.

"Dermot." Yaşlı fae adama doğru yürüdüm. "Heyecanı kaçırdın."

Şaşırmamış gibi görünerek omuz silkiyor. "Müdahale etmek istemedim. Her şey olması gerektiği gibi geliyor."

"Neler oluyor?" Zella yanıma gelip elini benimkinin içine sokarak soruyor.

"Kader." Dermot gülümsüyor ve kâğıt gibi derisi gülme çizgilerinin ve kaz ayaklarının etrafında kırışıyor.

Kimse kaç yaşında olduğunu bilmiyor. Fae'lerin yirmi bin yaşına kadar ağarmaya başlamadığını düşünürsek, o yaşı çoktan geçmiş olduğunu söyleyebilirim. Uzun saçları beyaz, gür kaşlarına uyuyor.

Nerede yaşadığı hakkında da kimsenin bir fikri yok. Sprite'lar yerini biliyor olmalı. Ne de olsa, ne zaman bir mesaj göndersek onu bulabilecek olanlar onlar.

Resmi bir parti için giyinmemiş. Aslında, yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Kahverengi tuniği ve pantolonu çuvaldan yapılmış gibi görünüyor ve ayağındaki ayakkabılar daha çok ev terliği gibi.

Ne giydiği önemli değil. O tek bir amaç için burada.

"Kilitler," diyorum ve işe koyuluyorum. "Zella'nın da benimle aynı erişime ihtiyacı var."

"Evet, tabii ki." Elini uzatıyor. "Kraliçe Zella. Elinizi görebilir miyim, lütfen?"

"Acıyacak mı?" Bana endişeli bir bakış fırlatıyor ama Dermot sadece kıkırdıyor.

"Tabii ki hayır. Biraz gıdıklayabilir." Parmakları onunkilere değdiğinde, aralarında birkaç saniyeliğine ışık parlıyor, sonra kolunu yanına indiriyor. "Hepsi tamam."

"Bu kadar mı?" Zella eline bakıyor. "İnanılmazsın." Büyücü

'teşekkür ederim' demek yerine, "Biliyorum" der.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. "Uğradığınız için minnettarız. Hyla'dan ödemenizi isteyin, o sizi ödüllendirecektir."

"Çok iyi." Dermot geri adım attı. "Seni bir süre göremeyeceğim, ama bebek on yaşına geldiğinde döneceğim. Ona bir hediyem olacak."

Zella boğuk bir ses çıkarır.

"Bir bebekten mi bahsediyorsun?" diye soruyor, aynı anda ben de "O mu?" diye mırıldanıyorum.

"Ohdoğru ya. Henüz bilmiyordun." Şakağını kaşıyan Dermot bir omzunu kaldırıyor. "İsteyebileceğin diğer şey - kilitlerden "

"Hamile miyim?" Zella aşağıya bakarak ellerini karnının alt kısmına koyar. "Şimdiden mi? Emin misin?"

"Bir tohum tutundu," diye onaylıyor büyücü. "Bir oğlan olacak."

Birdenbire bu felaket gece o kadar da kötü görünmemeye başladı. Zella'nın eşim olduğunu fark ettiğim an bir yana, bu hayatımın en güzel haberi.

Gülerek Zella'yı kucağıma aldım ve etrafımda döndürdüm. "Bir oğul. Baba olacağım."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve dudaklarını benimkilere yaklaştırıyor. Bacakları belime dolanıyor ve sırtı sert taşa değene kadar ilerliyorum. Sanki dudaklarımız ilk kez birbirine değiyormuş gibi çılgınca öpüşüyoruz.

Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki, bir izleyicimiz olduğunu unutuyorum. Dermot'tan özür dilemek için ağzımı onunkinden çekiyorum, ama daha önce olduğu yere baktığımda gitmişti.

Güzel.

"Biliyor musun, partinin erken bitmesine sevindim." Zella'ya kanatlarımı çırpıyorum ve bizi havaya kaldırıp odamıza doğru götürüyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını çatarak.

"Evet. Balayımız yeterince uzun sürmedi. Bence en azından bir haftaya daha ihtiyacımız var."

Balkon kapımıza geldiğimizde, kapıyı açma onurunu ona bırakıyorum. Basit bir dokunuş kilidin geri kaymasını sağladığında sevinçle iç geçiriyor. Onu kollarıma alarak ilerliyorum ve nazikçe yatağa yatırıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Göğsümdeki yarayı kontrol etmek için gömleğimin boynunu çekiştiriyor ama yara çoktan kapanmış.

"Şey, karnına bir çocuk koymayı planlıyordum, ama görünüşe göre bunu çoktan yapmışım."

"Evet, yaptın." Zella sırtıyor. "Bu insanları mutlu edecek, değil mi?"

"İnsanları düşünmeyi bırak." sürünerek boynunu ısıırıyorum.

"Onların onayı zamanla gelecektir. Ama evet, bebek bir prens, bu geceden beri yaşadıkları en büyük heyecan olacak." Kaburgalarına şakacı bir dürtmeyle şakamı sonlandırıyorum ve Zella sonunda bu fiyaskoyla ilgili eğlenceme katılıyor.

Kıkırdayarak ekliyor: "En azından hatırlanacağım. Sanırım tarih kitaplarında yer alma fikri hoşuma gidiyor."

İşte ruh bu.

Onu öpüyorum, üst dudağını yalarken burnunu benimkiyle dürtüyorum. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ve seni seviyorum, Gecenin Kralı."

Elbisesi büyük ölçüde parçalanmış olduğundan, bundan en iyi şekilde yararlanmaya karar verdim. Avucumun pürüzsüz kalçasının iç kısmına doğru kaymasına izin veriyorum ve boynuna sokuluyorum. Saçları biraz dumanlı kokuyor ama umurumda değil.

İşte buradayız, yağmurdan ıslanmış, siyah is ve kanla kaplı. İstersen balçığa bulanmış olalım, umurumda değil.

Arkadaşımla geçirdiğim her an, yaşamaya değer bir andır.

EPILOGUE

Zella

"Anne ." Kirian'ın sesi koridorda yankılanıyor. "Bekliyorum."

Gülümsüyorum. Neredeyse on bir yaşında olmasına rağmen oğlum benden bir iyi geceler öpücüğü almadan uyuyamıyor. Buna bayılıyorum.

"Gia'yı sallayabilirim." Keryth bebek kızımızı kollarımdan almak için yataktan kalktı.

Yanından geçerken onu öpüyorum. Bizimkinin yanındaki odaya doğru aceleyle ilerlerken ayaklarım yerde sürünüyor.

Kirian dört direkli yatağında, lacivert örtüleri beline dolamış. Beni görünce orantısız bir şekilde sırtıyor ve fildişi tarağını kaldırıyor. "Bazı karışıklıkları çözmeme yardım eder misin?"

Ergenlik çağına yaklaşan çoğu Gece Diyarı fae erkeği gibi o da saçlarını uzatmaya karar verdi. Yetişkin olduğunda, saçları uzun ve parlak olacak.

Yatağa oturuyorum ama bana sırtını döndüğünde onaylamayan bir ses çıkarıyorum. "Kirian. Bunları çözmeye bile çalışmadın."

"Ve seni bunu benim için yapma deneyiminden mahrum mu bırakayım? Benim nasıl bir evlat olduğumu sanıyorsun?"

Kendini beğenmişliğini kesinlikle babasından almış.

Birini Keryth'i sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama çocuklarım benim bir uzantım. Bizim. Keryth benim ruhum olsa da, çocuklarım benim kalbim.

Kıs kıs gülererek başımı sallıyorum ve Kirian'ın omuz hizasındaki saçları üzerinde çalışmaya başlıyorum. Açık kahverengi renk, benim sarışınlığım ile Keryth'in siyahlığı arasında mükemmel bir uzlaşma. Ve Kirian çok güzel lavanta rengi gözlere sahip oldu. Babasının açık mavisisiyle tonlanmış, benimkiler kadar mor değiller.

Gia'nın rengi Kirian'a benziyor ve diyarımızda biraz çeşitlilik olduğu için memnunum. Yıllar önce soyluları ilk gördüğüm anı ve Gündüz Diyarı'na karışmayı nasıl umduğumu hatırlıyorum.

Ancak, krallıklarımızı sosyal olarak birleştirme konusundaki ilk heyecanım çabucak bastırıldı. Aslında, her şey destansı bir başarısızlıktı.

Gündüz Diyarı'ndaki erkeklerin buradaki kadınlarla tanışmasına yardımcı olmak amacıyla Şafak ve Alacakaranlık'ta bir tanışma partisi düzenledik.

Ama çaresiz erkekler aptalca şeyler yapar. Bazıları bir dişi bulamayacaklarını düşünüp paniğe kapıldılar. Bu panik bir isyana dönüştü. Kavgalar çıktı. Kadınlar çalındı. Kan döküldü. Keryth ve askerleri vatandaşlarımızı geri almak için bir göreve çıkmak zorunda kaldı.

Diyarlarımızın durumunu başladığımızdan daha kötü bir yerde bıraktı.

O zamandan beri Gündüz Alemi'nden erkeklerin Gece Alemi'ne vatandaşlık başvurusunda bulunmalarına izin verdik. Burada bir eş aramak istiyorlarsa, önce sadakatlerini kanıtlamaları gerekir. Ordumuzda en az beş yıl hizmet etmeleri ve geleneklerimizle ilgili bir sınavı geçmeleri gerekiyor.

İtiraf etmeliyim ki bu şansa atlayan erkeklerin sayısı beni çok şaşırttı.

Ancak kadınlarımız Gündüz Alemi'ne geçmemelidir. Asla.

Güvenli değil.

Elbette yasalar, arada bir haydutların sınırlarımızdan gizlice geçip bir kadını çalmasını engellemiyor. Bu çok sık olmuyor ama olduğunda da adaletimiz hızlı ve sert oluyor.

Kirian sorunlarımızdan habersiz değil. Keşke onu gerçeklerden koruyabilsem ama bir gün kral olacak. Babasını ve beni izliyor. Nasıl adil ve sorumlu olunacağını öğreniyor.

Keşke kendi saçını tarayabilseydi.

Tarağı bir kez daha geçiriyorum. "İşte oldu. Budaksız."

"Teşekkürler." Kirian yastıkların üzerine uzanıyor ve yüzünün ne kadar olgun görünmeye başladığını görünce şaşıyorum.

Bebeklik yağları eriyor ve yüksek elmacık kemiklerine ve Keryth'inki gibi bir çeneye sahip olacağını söyleyebilirim.

"Doğum günün gelecek hafta," diyorum ani nostaljiyle savaşılarak. "Bu yıl nereye gideceksin?"

Çenesine vuruyor. "Şafak ve Alacakaranlık mı?" "Hayır." Burnuna vuruyorum. "Çok tehlikeli." "Hadi ama. Geçen sene iyiydi."

Hatırlatma karşısında dudaklarımı büzüyorum. "Döndüğünde ve bir ay ceza aldığında her şey yolunda değildi, değil mi?"

Kaşlarını çatarak, "Sanırım hayır." diye homurdandı. Sonra dudakları yukarı doğru eğilir. "Ama yine de buna değdi."

Oh, bu çocuk. Beni hep diken üstünde tutuyor.

Büyücü Kirian'ın onuncu doğum gününde, tıpkı söylediği gibi geri geldi. Yanında bir hediye getirmişti; portallarla dolu bir hazine sandığı. Bunlar yılda sadece bir kez Kirian'ın doğum gününde kullanılabiliyordu ve Kirian istediği yere gidebiliyordu.

Tıpkı bir asi gibi, ilk fırsatta kesinlikle yasak olan Şafak ve Alacakaranlık'ı ziyaret etti. Bu yıl daha güvenli bir yere gideceğini umuyorum.

"Peki ya Rüya Alemi?" Ben önerdim. "Silas Amca ve Kraliçe Tehya geçenlerde bize yazdılar. Sizinle tanışmak istiyorlar."

"Eh." Kirian kayıtsız bir omuz silkme hareketi yapıyor.

Tamam, belki de bu çok ilginç bir fikir değildi. Kirian muhtemelen bir geçidi yabancılarla harcamak istemez.

Silas ve Tehya yıllar boyunca iletişim halinde olsalar da yakın kalamadık. Neredeyse ölümcül mücadeleden sonra, birkaç konsey üyesi ve saray personeli Silas'ı takip etti, böylece ayrıldığında yerleşik bir ekibi vardı. O bir kale inşa etmek ve ordusunu kurmakla meşgulken, baş konsey üyesi de bölgenin nerede başlayıp nerede biteceği ve hangi kaynaklarla ticaret yapacağımıza dair ayrıntılar üzerinde çalıştı.

Sonuç başarılı oldu ama Keryth'in bazen kardeşini özlediğini biliyorum.

Nasıl hissettiğini anlıyorum. Zephina'yı görmek için her şeyimi verirdim. Yılda birkaç kez mektuplar ya da bir haberci sprite aracılığıyla birbirimizle iletişime geçiyoruz. Ama ağabeyimin emirlerine göre, Hailene'den ayrılmasına izin verilmiyor.

"Karar vermek için vaktin var," diyorum Kirian'a, başına bir öpücük kondurarak. "Gidebileceğin pek çok yer var."

Yüzü aydınlanıyor. "Ailee'deki cüceleri ziyaret edebilirim. Belki şarabın için bana biraz hanımeli verirler."

Kalbim eriyor. "Portalını benim için kullanır mısın?" "Senin için her şeyi yaparım."

Gözlerime buğu doluyor ve ıslaklığı gidermek için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Bakışlarımı kaçırarak, hamileliğim sırasında örmeyi bitirdiğim sarı bebek battaniyesini düzeltiyorum. Kirian artık ona hiç sarılmıyor ama her zaman yatağının ucunda asılı duruyor.

"Benim tatlı oğlum." Sevgiyle saçlarını karıştırıyorum. "İyi uykular, tamam mı?"

"Tamam." Esniyor ve ben de yüzümde bir gülümsemeyle odasından çıkıyorum.

Tüm gece boyunca garip kâbuslar gelip gidiyor. Huzursuz bir uykuya dalıp çıkıyorum, yatakta dönüp duruyorum. Rüyamda çılgınlık, karanlık ve bir bıçak parıltısı görüyorum.

Doğru olmayan bir şeyler .

Birkaç kez yatağın yanındaki beşiğe bakmak için uyanıyorum. Gia'nın gözleri kapalı ve nefes alış veriş normal. Gayet iyi uyuyor gibi görünüyor, Keryth ise baygın. Saray sessiz, bu yüzden sorun yaşayan tek kişi ben olmalıyım.

Keryth'in kollarında teselli buluyorum, kötü hisleri üzerimden atmaya çalışırken bana sarılmasına izin veriyorum.

Nihayet derin bir uykuya daldığımda ufukta şafak söküyor. Yine de uzun sürmüyor.

"Anne!" *Çarpışma.*

Kirian'ın çılgılığı beni uyandırdı ve Keryth ile ben yataktan fırladık.

"Anne! Baba!" Daha fazla vurma ve çarpma.

Kirian'ın sesini hiç bu kadar korkmuş duymamıştım. Küçük bir çocukken kurbağalardan korkardı. Ne zaman bir kurbağa görsek çılgılık atar ve bana yapışırdı.

Ama şu anda attığı iç burkan çılgılığı daha önce hiç duymamıştım.

Belki o da uykusuz bir gece geçirmiştir diye düşünerek koridorda koşuyorum. Belki de korkunç bir kabus görüyordur.

Kapısını açtığımda onu yerde buldum. El yordamıyla halıyı yokluyor, elleri geniş bir kavis çizerek renkli yüzeyi okşuyor. Komodin devrilmiş ve battaniyeler ayaklarına dolanmış.

"Kirian, sorun ne?" Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Yaralandın mı?"

"Göremiyorum," diye hıçkırıyor, parmakları geceliğimi kavramadan önce dizime çarpıyor. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ne?" Şok olmuş bir halde yüzünü tutup kendime doğru çevirdim. "Bana bak."

"Yapamam. Yapamam." Gözlerini kırıştırıyor ama bakışları boş. Odaklanmamış. "Hiçbir şey yok. Her yer kapkaranlık."

"Bu nasıl olabilir? Keryth!"

"Ben buradayım." Derin sesi tam arkamdan geliyor. Arkama dönüp baktığımda kucağında uykulu Gia'yla kapının önünde durduğunu görüyorum. Yüzünde şaşkınlık ve korku dolu bir ifade vardı.

Kirian'a yaklaşıyorum. Tüm vücudu titriyor ve sırtını ovarken kendimi çaresiz hissediyorum.

"Bu geçici olmalı, tatlım." Ona sarılıyorum, sonra kocama endişeli bir bakış daha gönderiyorum. "On saat önce iyiydi. Her şey normaldi. İnsanlar bir gecede kör olmaz."

Ama bunu söylerken bile yanıldığımı biliyorum. Dün gece bir şey oldu. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Çok uzun süre merak etmeme gerek yok.

Birkaç saniye sonra balkon kapıları açılıyor, ki bu mümkün olmamalı çünkü sadece üç kişi kapıları açabiliyor. Korkulukların ötesini göremiyorum çünkü yoğun bir sis var.

"Bunu siz mi yapıyorsunuz?" Keryth ve Kirian'a fısıldıyorum, çünkü ikisinin de havayı kontrol etme gücü var.

"Ne yapıyorsun?" Kirian ağlıyor. "Neler oluyor?"

"Hayır," diye cevaplıyor Keryth. Bizi yerden kaldırmak için yanımıza geliyor ve koridora doğru geri gidiyor. "Biz değiliz."

"Kralı dinleyin," diye cevap veriyor ürkütücü sesler, dokuz trol sisin içinden çıkmadan önce. "Ve şimdi bizi dinleyin."

Senkronize hareketlerle bize doğru ilerleyerek odaya giriyorlar.

Koyu gri pelerinler giyiyorlar ve yüzlerinin üst yarısı kapüşonlarının gölgesinde saklı. Ellerindeki açıkta kalan deriye ve farklı boylarına bakılırsa, yaşları ergenlik çağındaki çocuklardan yaşlılara kadar değişiyor.

"Cadılar," diye nefes alıyorum.

"Oh, evet," diyorlar. Hepsinin ağzının aynı anda hareket ettiğini gördüğümde, kulağa neden bu kadar ürkütücü geldiğini anlıyorum - hepsi aynı anda aynı kelimeleri konuşuyor. "Ve genç prense bir mesajımız var."

Yaklaşıyorlar ve Keryth önümüze koruyucu bir kol koymadan önce Gia'yı bana uzatıyor. "Mesajınız nedir?"

"Prens kibarca sormalı."

"Söyle bana?" Kirian sesinin titremesini engellemek için elinden geleni yaparak soruyor. "Lütfen."

"Senin üzerine bir lanet kondu" diye cevap verirler.

"Neden ben? Ben ne yaptım ki?"

"Sadece sen değil. Kraliyet ailelerinin tüm ilk çocukları."

"Zander?" Ben konuşuyorum.

Beş yıl önce kardeşim kaçırılan bir kadından bir varis doğurdu. Kader arkadaşı olmamasına rağmen, kendisine bir oğul verebildiği için bu isteksiz kadını karısı olarak kabul etti.

"Evet." Hep birlikte başlarını sallarlar.

Hayatımda ilk kez Tehya'nın hamile kalamamasına sevindim. Eminim bu durum yıllar boyunca onu çok üzmüştür ama en azından bundan etkilenecek bir çocukları yok.

Cadılar sanki aklımı okuyormuş gibi başlarını sallıyorlar. "Kral Silas güvende değil. Onun çocuğu da lanetli."

"Bebek mi bekliyorlar?" Bu benim için yeni bir haber. "Henüz değil," diye cevap verdiler.

"Yakında ama."

"Neden?" Talep ediyorum, öfkem ortaya çıkıyor. "Bunu neden yaptın?"

Dokuz trolün hepsi ellerini kaldırıp kukuletalarını geri çekiyor. Keryth'in eli belimde sıkışıyor ve inliyorum.

Hepsinin göz çukurlarında derin yarıklar var. Boş göz çukurları.

Birisi gözlerini kesmiş. Yakın zamanda. Yaralardan hala kan sızıyor ve yanaklarında kırmızı bir iz bırakıyor.

"Bunu sana kim yaptı?" Keryth'in sesi sert. "Senin için adaleti sağlayacağım. Oğluma misilleme yapmanıza gerek yok."

"Gündüz Diyarı askerleri." Bizi gösterdiler. "Veba için sizi . Sizin adınıza onları lanetlediğimizi söylediler."

"Kardeşimin kiraladığı meclis siz misiniz?" diye soruyor dostum. "Bunun bir önemi var mı? Bunu hak ettik mi?"

"Kimse gelenleri hak etmiyor. Eğer yapabileceğimiz bir anlaşma varsa _."

" etmeyin." Kapüşonlarını tekrar . "Hepiniz suçlusunuz. kavgalarınız ve küçüklükleriniz. Herkes bedelini ödeyecek." Kirian'ı göremeseler de, sanki ona bakıyorlarmış gibi başlarını hafifçe çevirirler. "Genç prens, dikkatle dinle. Bütün günlerin boyunca kör olacaksın, eğer yapamazsan

Kaderindeki eşi bul ve bağı tamamladı. Sabırlı olmalısın. Eğer başka birini öpecek olursan, lanet kalıcı olacaktır."

"Onu nerede bulabilirim?" Oğlum omuzlarını dikleştiriyor ve ben ileride nasıl cesur bir kral olacağının ışıltısını görüyorum. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Geceleri gökyüzünün işaretidir o," diye şarkı söylerler. "Onu ilk görüşte aşkla tanıyacaksın."

Melodi Gia'nın kıkırdamasına neden oluyor ve onlara uzanıyor. "Ne hoş bir kız bebek." Hepsi bir adım öne çıkar.

Avucumu yalayan tehditkâr alevlerle bir elimi uzattım. "Ondan uzak dur."

"Pazarlık yapabiliriz," diye tekrar deniyor Keryth. "Ne istiyorsunuz? Altınımız, yıldız tozumuz, her şeyimiz var."

Başlarını sallayarak geri çekilirler. "Bir şey yok." Tam sisin içinde kaybolurlarken Kirian'a "İpuçlarını unutma" diye hatırlatırlar.

Ve sonra gittiler. Hava temizlenir, yıldızlar parıldar ve sanki hiç burada olmamış gibidirler.

Zavallı oğlum hariç.

Bir kolumu titreyen omuzlarına dolayarak, "Seni yatağa götürelim," diyorum.

Kıpırdamadan ellerini önüne koyar ve ağır adımlarla ilerler. Yatağı bulduğunda gözleri yaşlarla doldu. "Korkuyorum."

Keryth, Kirian'ın yanına oturup ona sarılabilmem için Gia'yı kollarımdan kaldırıyor. "Biliyorum, biliyorum. Ama bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Dermot'la temasa geçeceğiz. Ya da belki cadıları bulup laneti tersine çevirmeye ikna edebiliriz. Belki de olanları affetmek için biraz zamana ihtiyaçları vardır."

"Haklı," diye araya giriyor Keryth. Mümkün olduğunca olumlu konuşmaya çalışıyor ama ne kadar sarsılmış olduğunu görebiliyorum. "Görüşünü geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Evet, bunu düzelteceğiz." Ben bir anneyim. Bir şeyleri düzeltmek benim .

Ve travma geçiren çocuğumu sallarken, tüm yıldızlara bunun doğru olduğunu umuyorum.

SON DEĞİL

Kirian'ın hikayesini 17 Nisan'da çıkacak olan *The Fae King's Curse*
kitabında okuyabilirsiniz!

[Kitaplarımla haber bültenime abone](#) ilgili güncellemeleri almak için lütfen
olun.

FAE KRALI'NIN LANETİ TANITIM YAZISI VE ÖN GÖSTERİM

Onu evimin arkasındaki derenin buz gibi sularından çıkardığımda Kirian ve ben sadece on iki yaşındaydık. Görmeyen lavanta rengi gözleriyle bana doğru baktığında, yaşımızın neredeyse tek ortak noktamız olduğunu hemen fark ettim. Aksanlı konuşuyordu, sivri kulakları vardı ve kalbimi sızlatacak kadar güzeldi. Oh, ve gözlerini çalan cadılar tarafından lanetlenmiş bir fae prensi olduğunu iddia ediyordu.

Hipotermi yüzünden delirdiğini düşünmüştüm. Meğer değilmiş ve bir sebepten dolayı geri gelmeye devam ediyor. Ama benim dünyamda bir gün, onun dünyasında bir yıl demek. Onu her gördüğümde daha yaşlı oluyor. Daha akıllı. Daha sıcak.

Geçtiğimiz altı yıl boyunca ona aşık olmamaya çalıştım çünkü lanetin şartları açıktı: Eğer kaderindeki eşi masum (ya da o kadar da masum olmayan) bir öpücük de dahil olmak üzere her şekilde beklemezse, sonsuza kadar kör olacaktı.

Kirian beni öpüp portaldan kendi diyarına çektiğinde, hasar kontrolü yapmayı kendime görev edindim. Eğer benimle evlenmeye kararlı olmasaydı her şey çok daha kolay olurdu... Ve eğer biri beni her adımda öldürmeye çalışmasaydı.

CHAPTER 1

Quinn

12 Yaşında

İskelede otururken sinirli bir şekilde içimi çektim. Bugün balık tutmak yok. Oltam yanımda anlamsızca duruyor ve başımı ellerimin arasına alıp damlayan dallara ve ıslak çamura bakıyorum.

Geçen haftaki büyük kar eriyor ve dereyi taşıyor. Altımdaki tahta çıtaların arasından bakarak, yüzümden sadece birkaç santim ötede akan suyu izliyorum. Biraz daha yüksek olsaydı şu anda içinde oturuyor olurdum.

Oh, pekala. Burada yapabileceğim bir düzine başka şey var.

Yüzümü parlayan güneşe doğru çevirip gözlerimi kapatıyorum ve tulumumun cebinden bir çift misket çıkarıyorum. Avucumda çevirdiğimde pürüzsüz görünüyorlar. Dönüyorlar, dönüyorlar, ara sıra birbirlerine çarptıkça takırdıyorlar.

Bu rahatlatıcı bir alışkanlık. Okuldaki çocuklar bunu neden yaptığını anlamıyor. Zaten onlar da beni hiç anlamıyor gibi görünüyorlar. Popüler kıyafetleri giyip, doğru şeyleri söyleyerek uyum sağlamaya çalıştığım da bile benimle dalga geçiyorlar.

O yüzden artık denemiyorum.

Tam gözlerimi açtığımda bir bağırış duyuyorum. Kaşlarımı çatarak derenin diğer tarafındaki ormana bakıyorum. Sol, sağ, arkamda.

Hiçbir şey yok. Yalnızım. Her zamanki gibi.

İnsanlar bu ormanın perili olduğunu söylüyor. Kimse buraya gelecek kadar cesur değil. Kasabadaki söylentiler hayaletlerin, gizemli ışık parıltılarının ve garip seslerin hikayelerini anlatıyor.

Ve bağılıyor, duyduğumu sandığım şey gibi.

Suda bir hareket gördüğümde kuş olduğunu düşünmek üzereydim.

Bir insan olduğunu fark ettiğimde ayağa fırladım. Bir çocuk. Güçlü akıntıya kapılmış, doğruca bana doğru geliyor.

"Oh, kahretsin." Bu küfür ağızımdan düşünmeden döküldü. Annem de ıslak çamaşırları küflenmeden önce kurutucuya koymayı unuttuğunu fark ettiğinde aynen böyle söylüyor.

İskeleyi birkaç metre ıskalayacağını gördüğümde hızlıca düşünüp kapıyorum. Yüzüstü yatarak oltayı suya doğru uzatıyorum. "Tutun!"

Elleri çılgınca yokluyor ve ben kaçıracağını düşünüyorum, ama tam koşarak geçmek üzereyken parmakları ucuna dolanıyor.

"Sakın bırakma," diyorum, kenardan uzaklaşırken plastiğe sıkıca tutunuyorum.

Eğer ben de onunla birlikte suya girersem, ikimiz de yanarız. Ailem, ne kadar sığ olursa olsun, yalnızken dereye girmemem konusunda beni defalarca uyardı. Buraya tek başıma gelmeme izin verilmesinin tek nedeni, gelmeyeceğime söz vermiş olmam. Bu ve beni uzak tutamayacaklarını bilmeleri. Ama cidden, hiç tadını çıkarmayacaksan yirmi dönümlük bir doğaya sahip olmanın ne anlamı var ki?

Çocuk iskeleye ulaşabilecek kadar yakın ama ulaşamıyor. Acaba şokta mı? Wisconsin'de Mart ayındayız. Suyun sıcaklığı kırk derece veya daha düşük olmalı.

"Önünde bir merdiven var. Tam şurada, yan tarafta," diyorum ona, sonra eli yıpranmış tahtaya değdiğinde cesaretle başımı sallıyorum. "Evet. Tırman."

Ceketimi ve şapkamı çıkarıp sırlıklam olmuş çocuğa vermeye hazırım. Ama nefes nefese ve bitkin bir halde sırt üstü yuvarlanırken, onun küçük bir çocuk olmadığını fark ediyorum. Muhtemelen benim yaşlarımda.

Ve çok güzel.

Ona bakarken sanki zaman duruyor.

Açık kahverengi saçları alnına ve yanaklarına dökülüyor ve koyu renk kirpikleri güneş ışığında parlıyor. Cildi mükemmel, muhteşem yüzünde ne bir çil ne de bir leke var. Annemin değerli pembe güllerinin rengindeki dudakları nefes alırken ayrılıyor.

İnce düğmeli gömleği vücuduna oturmuş ve ergenlik öncesi erkeklerin çoğunda fazla kas yapısı olmamasına rağmen onda var. Bol haki pantolon giyiyor ve daha önce kiliseye gidip gitmediğini merak ediyorum. Gerçi bundan şüpheliyim. Bu küçük kasabada sadece bir kilise var ve onu kaçırmamın imkanı yok. Buralarda yeni insanlar göze batar, özellikle de film yıldızlarına benziyorlarsa.

Belki ailesi Ivesdale'e yeni taşınmıştır.

Gözleri fıldır fıldır açılıyor ve ben zor yutkunuyorum. Daha önce hiçbir insanda böyle bir renk görmemiştim - lavanta rengi. Lens olmalı.

Kendi görünüşümü düşünüyorum ve öz-bilinç bende kaçma isteği uyandırıyor.

Ama yapamam.

Bu adamın hipotermiye girmesine izin veremem.

"Gömleğini çıkar," diye ağzımdan kaçırıyorum ve pembe ceketimi ve şapkamı ona doğru sallarken yanaklarımdan ateş fişkırıyor. "Yani, bakmayacağım ya da başka bir şey yapmayacağım. Kuru bir şeyler giymelisin."

"Teşekkür , köylü." Ayağa kalktı. "Ama buna gerek yok."

Az önce bana ... köylü mü dedi? Hayır. Bu doğru olamazdı. "Bu su-"

Başını yana eğerek gözlerini kapatır.

tekrar açmadan önce. "Yaklaşık on metre genişliğinde, değil

mi?" "Yaklaşık." Başımı salladım. "Neden?"

"Geçidin doğruya doğru yirmi fit olması gerekiyor," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Hepsini vur."

"Ha? Strike... ne?" Benimle aynı dili mi konuşuyor? Sesinde biraz aksan var ama . Tam olarak İngiliz değil. Sadece T'lere biraz sert vuruyor ve bazı sesli harfler yanlış geliyor.

Birden kolumda dikenli bir his oluştu, ardından bileğimde statik bir şok hissettim.

"Ow." Karıncalanan yeri ovuyorum.

"Özür dilerim. Bir hanımefendinin önünde bu kadar kötü bir dil kullanmamalıydım. Bunun sizi burada etkileyeceğini düşünmemiştim."

"Beni etkilemek mi?" Neden bahsediyor bu?

"Evet. Seni şok ettim." Bu söylediği ilk mantıklı şey. "Ben söyleyeyim. Seni deremde bulmak hayatımın sürprizi oldu."

"Size verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim." Ayağa saçlarını silkeledi ve banyodan çıkmış bir köpek gibi etrafına damlacıklar saçtı.

Kafam karışmış bir halde eşofmanımın koluyla yüzümü kuruluyorum. "Sorun değil."

Gömleğini sıkarak bana baktı. "Beni kurtardın, köylü. Sana bir nimet borçluyum."

Çenem açıldı. Bana cidden köylü dedi. Kaba. Sesinin güzel melodik tınısı, bana isimler taktığında o kadar da sevimli olmuyor. "Şunu söylemeyi kes."

"Ne?" Hiçbir şeyden haberi yok
gibi. "Köylü."

"Neden? Kraliyet ailesinden misiniz? Asil
misiniz?" "Hayır."

"O zaman sen bir köylüsün."

Bana daha kötülerini de söylendi. Çok daha kötüsü.

Ama okuldaki çocuklar tarafından zorbalığa uğramak, gördüğüm en
mükemmel insan tarafından hakarete uğramakla aynı şey değil.

"Dur." Ayağımı yere vuruyorum.

Burnunu çekiyor. "Bir çocuktan emir almayacağım."

Kekeleyim. "Neredeyse on üç yaşındayım ve sen de bir çocuksun. Her
neyse. Isınabilmen için seni eve götürmeliyiz. Orada ne kadar kaldın?" Dereyi
gösteriyorum. "En yakın komşu yarım mil ötede ve senin Hunts'ların evinden
gelmediğine eminim."

"Avcı evi nedir?"

"Aynen öyle." Eğer Hunt ailesini tanımıyorsa, kesinlikle buralı değil
demektir. "Sen nereden geldin?"

"Gece Diyarı."

"Oookay." Belki de düşündüğümde daha kötü durumdadır.
Halüsinasyonlar donarak ölmenin bir belirtisi midir? "Beni takip edin.
Annemin sıcak çikolatası var."

"Bekle."

Emir beni dönüşün ortasında durduruyor ve ona dönüp bakıyorum.
Güneş başının üzerinde parlıyor ve bir hale etkisi yaratıyor. Tanrım. Biri daha
muhteşem olabilir mi? Bazı insanların böyle genlere sahip olması cidden hiç
adil değil. "Ne?"

Bir kolunu uzatır. "Beni karaya götür."

İşte o zaman doğrudan yüzüme bakmadığını fark ediyorum. Aslında,
belirli bir şeye odaklanıyor gibi görünmüyor.

Bir el sallıyorum. Gözleri takip etmiyor. Emin olmak için ona orta
parmağımı gösteriyorum. Cevap vermedi.

"musun?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Dudakları birbirine yapıştı ve "Evet, körüm" diye homurdandı.

"Oh." Birden kabalığı o kadar da acı vermemeye başladı. "Adın ne
senin?"

"Kirian."

"Ben Quinn. Köylü değil. Tamam mı?"

"Tamam. Madem unvan talep ediyoruz, bana 'Majesteleri' diyebilirsiniz."

Bir kahkaha attım. "Uh, olmuyor."

Ona doğru ilerliyorum ve beni bekleyen ele bakıyorum. Daha önce hiçbir erkekle el ele tutuşmamıştım ve Kirian'a dokunabileceğim gerçeği içimi kıpır kıpır ediyor. Sadece iskeleden karşıya geçmesine yardımcı olmak için bile olsa, ilk el tutma deneyimim olacak.

Tenim onunkine değdiği anda nefesim kesiliyor. Çünkü o sıcak. Titremiyor. Dudakları mavi değil.

Bu mümkün olmamalı.

Parmaklarımız mükemmel bir şekilde eşleşen iki parça gibi yerine oturduğunda, kalbim çığına dönüyor.

Hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti ve bencilce bir an için kör olduğuna seviniyorum. Ne kadar sade olduğumu göremiyor. Tek bildiği, yedinci sınıftaki en popüler kız olan Savanah Welch kadar güzel olduğum.

Bu bana güven veriyor.

Ama ayaklarımız toprak yola ulaşır ulaşmaz . "Lütfen beni hanımeli tarlasına yönlendirin, ben de yoluma gideyim."

Hâlâ sağlığı için endişeliyim, başımı eğiyorum. "Ha?"

Çayırı benden başka kimsenin bildiğini sanmıyordum. Ormanın ortasında, geniş bir açıklıkta yer alıyor. Çiçeklerin açtığı yaz aylarında oraya gitmeyi seviyorum.

"Ben de bu yüzden buradayım," diye yanıtlıyor Kirian. "Annem hanımeli şarabını sever. Gece Diyarı'nda o çiçeklerden yok."

İfadesinde çok fazla yanlış var. "Her şeyden önce, gece diyarının ne olduğunu bilmiyorum. Dungeons and Dragons gibi bir şey mi? Çünkü kesinlikle ilgimi çekmedi. Ayrıca, yılın daha çok başındayız. Tarla şu anda kurumuş ve ölü. Ve burası özel mülk. Öylece gidip başkalarının çiçeklerini çalamazsın."

Kirian kaşlarını çatıyor ve bu asık surat ifadesi onu daha da yakışıklı yapıyor. "Oraya kendim giderdim ama koku beni buraya getirdi." Öne doğru eğilip beni kokluyor. "Sensin. Güzel kokuyorsun."

Daha önce nabzımın deli olduğunu mu düşünüyordum? Şimdi o kadar hızlı ki bayılacağımdan korkuyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor, ceketim ve şapkam parmaklarımdan düşüyor.

"Teşekkürler." Sesim çatallaşıyor. Boğazımı temizliyorum, çünkü görünüşe göre bir iltifatı kabul etmekte zorlanıyorum. "Evime gidip ısınmak istemediğine emin misin?"

"Gerek yok."

En iyi kararına rağmen başımı salladım. "Tamam. Eğer gerçekten sahaya gitmek istiyorsan, seni götürebilirim." Aklıma bir fikir geldiğinde gülümsüyorum. "Ama kıştan kalma patikayı henüz temizlemedim. Bir sürü çalı var. Yine elimi tutman gerekecek."

Kirian tereddüt etmeden bana doğru uzandı. "İlerleyin, tur rehberi." Bu kibirli emir gözlerimi devirmeme neden oluyor.

"Adım Quinn," diye düzeltiyorum. "Kirian, köprü yaklaşık iki yüz metre ileride-"

"Majesteleri."

"Sana öyle demiyorum."

"Ama bu benim unvanım. Bir dünyalı olduğunuzun ve buranın da demokrasi olan Amerika olduğunun farkındayım. Ancak ben kendi dünyamda hala bir prensim."

"Gece Diyarı," diye kestirip atıyorum, onu boğmak mı yoksa öpmek mi istediğimden emin değilim.

"Bu doğru."

"Benimle kafa ."

"Hayır, değilim." İç içe geçmiş ellerimizi kaldırıyor. "Bacağına dokunmuyorum."

"Tam anlamıyla değil," diye homurdanıyorum, eğlenerek. "Yani, şaka yapıyorsun. Bir şeyler uyduruyorsun."

"Kanat olarak kulaklarıma bakın."

Duruyoruz ve yüzümü ona dönüyorum. Omuz hizasındaki saçları başının yanlarını örtüyor ve parmaklarım saç tellerini yoldan çekmek için kaşınıyor.

"Devam et," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Boştaki elimle uzanıp nemli saçlarını kaldırıyorum ve elf kulağına benzeyen bir şey görüyorum.

"Sivri." Parmağımı ucuna sürtüyorum.

Ondan ani bir kahkaha yükseliyor ve ben o kadar irkiliyorum ki geri sığıyorum, tüm fiziksel teması kesiyorum.

Omuz silkiyor. "Gıdıklanıyor."

Hâlâ gülümsüyor ve karşımdaki güzellik karşısında söyleyecek söz bulamıyorum. Yüzündeki sırıtış, düz beyaz dişlerini ve sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarıyor. Yarı boğulmuş halde bile, en iyi günümde benden daha iyi görünüyor.

Hayat gerçekten adil değil.

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

İyi Adamlar Serisi:

Kamyoncu

Bir Kamyoncunun Noeli (Kısa Öykü)

Dansçı

Okuldan

Ayrılmış

Serseri Sihirli

Adam

İyi Adamlar Kutu Seti

Gece Televizyon Dizisi:

Ehlileştirile

mez

EğitUlaşılama

azilemez

Bağımsız Romanlar:

Mimozalı Tatlı

Rüyaları

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

Şafakla Alacakaranlık

Arasında Fae Kralı'nın

Laneti

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi ve romantik komedi yazıyor. Mükemmel kitap sevgilileri yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Bookbub](#)

[Bülten](#)

[Web Sitesi](#)

Ayrıca, yeni çıkacak kitaplara ilk bakanlar olmak hoşunuza gider mi? Özel eşantionları sever misiniz? En önemlisi, su samurlarını sever misiniz? Bu sorulardan herhangi birine evet yanıtı verdiyseniz, [Jamie Schlosser'in Significant Otters'ına](#) katılmayı düşünmelisiniz!

İçindekiler

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[TELİF HAKKI](#)

[İÇİNDEKİLER](#)

[ADANMIŞLIK](#)

[BU KİTAP](#)

[HAKKINDA BÖLÜM](#)

[1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13 SONSÖZ](#)

[FAE KRALI'NIN LANETİ TANITIM VE SNEAK PEEK 'YAZISI](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

